Mary Higgins Clark

LASĂ-MĂ SĂ-ȚI SPUN IUBITA MEA

Cuprins

Miercuri, 11 octombrie
1
2
3
4
5
6
7
Joi, 12 octombrie
8
Luni, 23 octombrie
9
10
11
Marți, 24 octombrie
12
13
14
15
Miercuri, 25 octombrie
16
17
18
19
20
21
22
Vineri, 27 octombrie
23
Sâmbătă, 28 octombrie
24
25
Duminică, 29 octombrie
26
27
28

29
Luni, 30 octombrie
30
31
32
33
34
Marți, 31 octombrie
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
Miercuri, 1 noiembrie
45
46
47
48
49
50
Joi, 2 noiembrie
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
Vineri, 3 noiembrie
61
62
63

64
65
66
67
68
69
Sâmbătă, 4 noiembrie
7
71
72
73
74
Duminică, 5 noiembrie
75
Luni, 6 noiembrie
76
77
78
79
80
81
82
83
84
Marți, 7 noiembrie
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
Marți, 6 februarie

99

MARY HIGGINS CLARK

LASĂ-MĂ SĂ-ŢI SPUN IUBITA MEA

Titlul original: *Let Me Call You Sweetheart,* 1992
Traducere din limba engleza IRINA VAINOVSKI-MIHAI

Notă

Nimeni nu este singur pe lume şi niciun scriitor, cel puţin autoarea acestei cărţi, nu scrie de unul singur. Mulţumirile mele speciale se îndreaptă spre editorii mei, Michael V. Korda şi Chuck Adams, care s-au dovedit, ca întotdeauna, persoane sine qua non pentru cărţile mele, de la creaţie până la editare. Şi s-au arătat a fi minunaţi în special acum, cu această carte.

Mii de mulţumiri lui Eugene H. Winick, agentul meu literar, şi List Cade, editorul meu. Ajutorul lor a fost de nepreţuit.

Un scriitor are nevoie de sfaturile unor specialişti. În această carte este vorba despre chirurgia plastică. Mulţumirile mele doctorului Bennett C. Rothemberg de la Spitalul Saint Barnabas din Livingston, New Jersey, pentru profesionalismul sfaturilor sale medicale. Slavă lui Kim White de la Departamentul Corecţional din New Jersey pentru asistenţa pe care mi-a acordat-o. Şi, încă o dată, Ina Winick a verificat aspectele psihologice ale povestirii. Mulţumesc, Ina.

Odraslele din familia mea, toate cinci, au citit manuscrisul pe măsură ce lucram la el. De la ei am primit multe sfaturi de bun simţ – juridice: „Să nu uiţi să-i izolezi pe juraţi”; sau stilistice: „Nimeni de vârsta noastră nu ar spune aşa ceva. E mai bine dacă zici…”; şi întotdeauna încurajări furtunoase. Vă mulţumesc, copii.

În sfârşit, nepoata mea de zece ani, Liz, a fost în multe privinţe modelul pentru Robin. Pe ea o întrebam: „Liz, tu ce ai zice, dacă ţi s-ar întâmpla asta şi asta…?” Sugestiile ei au fost „straşnice”.

Vă iubesc pe toţi.

Colegelor mele de la Academia Villa Maria
în acest an special,
ridicându-mi pălăria cu dragoste
mai ales în faţa celor ce se numesc
Joan LArnotte Nye
June Langren Crabtree
Marjorie Lashley Quinlan
Joan Molloy Hoffman

şi în amintirea senină a Dorothea Bible Davis.

Nu strânge pe această colină
Trandafirii ce atâta-i iubea;
De ce s-o tulburi cu petale
Pe care nu le poate mirosi sau vedea?

Edna St. Vincent Millay, *„Epitaf”*

Făcea tot ce era omeneşte posibil să şi-o scoată din minte pe Suzanne. Uneori se liniştea pentru câteva ore sau reuşea chiar să doarmă în timpul nopţii. Numai aşa mai era în stare să se ocupe de treburile lui zilnice.

O mai iubea sau nu mai simţea pentru ea decât ură? Nu ştia sigur. Era atât de frumoasă, cu ochii aceia strălucitori şi ironici, cu părul acela bogat şi negru, cu buzele acelea care ştiau să surâdă atât de ispititor sau să schiţeze o grimasă, ca un copil care nu a primit bomboana râvnită.

O vedea parcă în ultimele ei clipe de viaţă, luându-l peste picior şi apoi întorcându-i spatele.

Iar acum, după aproape unsprezece ani, Kerry McGrath nu o lăsa pe Suzanne să se odihnească în pace. Întrebări şi iar întrebări! Aşa nu se mai putea. Trebuia oprită odată.

Morţii cu morţii. E o vorbă veche, îşi spuse el, dar cât de adevărată. Trebuia oprită cu orice preţ.

Miercuri, 11 octombrie

1

Kerry îşi netezi fusta de la costumul verde închis, îşi îndreptă lănţişorul de aur de la gât şi îşi trecu degetele prin părul său blond-cenuşiu. Îşi petrecuse toată după-amiaza într-o mare alergătură. Ieşise de la tribunal la două şi jumătate, o luase pe Robin de la şcoală, plecase din Hohokus, trecuse prin aglomeraţia de pe Magistralele 17 şi 4, traversase pe urmă Podul George Washington spre Manhattan, îşi parcase apoi maşina pentru a ajunge în cele din urmă la cabinetul unde Robin era programată pentru ora patru.

Acum, după toată alergătura, Kerry şedea pe un scaun şi aştepta să fie chemată în sala de consultaţii. Ar fi vrut să i se dea voie să fie alături de Robin când aveau să-i scoată copcile. Dar sora fusese intransigentă.

— În afară de asistentă, domnul doctor Smith nu dă voie nimănui să intre în sală cu pacientul în timpul unei intervenţii.

— Dar are numai zece ani! protestase Kerry, apoi îşi strânsese buzele şi se gândise că ar trebui să se bucure că, după accident, fusese chemat tocmai doctorul Smith.

Surorile de la Clinica St. Luke’s-Roosevelt o asiguraseră că doctorul Smith este foarte priceput în chirurgie plastică. Medicul de la camera de gardă spusese despre el că face adevărate minuni.

Amintindu-şi de cele petrecute acum o săptămână, Kerry îşi dădu seama că încă nu îşi revenise din şocul provocat de acel telefon.

Lucrase până târziu la tribunalul din Hackensack, pregătind, ca procuror, dosarul unei crime, profitând de faptul că tatăl lui Robin, fostul ei soţ, Bob Kinellen, o invitase pe neaşteptate pe Robin să vadă Circul Big Apple din New York, iar apoi să mănânce împreună în oraş.

La şase şi jumătate sunase telefonul. Era Bob. Avusese un accident. O dubă îi lovise Jaguarul când ieşea din parcarea subterană. Robin se tăiase pe faţă în cioburile de sticlă. O duseseră de urgenţă la Spitalul St. Luke's-Roosevelt şi fusese chemat un specialist în chirurgie plastică. Altfel, se simţea bine, dar îi făcuseră un control ca să fie siguri că nu are leziuni interne.

Amintindu-şi de după-amiaza cumplită de atunci, Kerry scutură din cap, încercând să alunge imaginile acelea. Cum gonise cu maşina până la New York, cum tot corpul i se zgâlţâia de suspine, cum buzele ei nu reuşeau să rostească decât „Te rog", mintea gonindu-i în ritmul celorlalte vorbe ale unei rugăciuni nespuse, *Te rog, Doamne, ţine-o în viaţă, doar pe ea o am. Te rog, e doar un copil. Doamne, nu mi-o lua…*

Robin se afla deja în sala de operaţii când Kerry ajunsese la spital, aşa că se aşezase pe un scaun în sala de aşteptare, alături de Bob. Cu el, dar fără el. Se recăsătorise şi mai avea doi copii cu actuala lui soţie. Kerry simţea parcă şi acum ameţitoarea uşurare care o cuprinsese când doctorul Smith apăruse în sfârşit şi, pe un ton oficial şi ciudat de condescendent, spusese:

— Din fericire, laceraţiile nu au penetrat în profunzimea dermei. Robin nu va rămâne cu cicatrice. Peste o săptămână vreau să treacă pe la cabinetul meu.

Tăieturile se dovediră a fi singurele leziuni şi Robin îşi reveni repede după accident, lipsind doar două zile de la şcoală. Parcă era într-un fel mândră de bandajele pe care le purta. Abia astăzi, când se

îndreptau spre New York pentru a merge la doctor, păruse uşor speriată când întrebase:

— O să mă fac bine, nu-i aşa, mami? Adică n-o să rămân cu faţa boţită?

Cu ochii săi albaştri, faţa ovală, fruntea înaltă şi trăsăturile parcă sculptate, Robin era o fetiţă frumoasă şi semăna leit cu tatăl ei. Kerry o liniştise cu o însufleţire care spera să fie şi întemeiată. În încercarea de a-şi alunga aceste gânduri, Kerry privi în jur. Sala de aşteptare era mobilată cu gust: câteva canapele şi scaune cu o tapiserie care avea imprimată pe ea flori mici. Lumina era difuză, covoarele groase.

Printre cei care aşteptau să fie chemaţi în cabinet se afla şi o femeie de vreo patruzeci de ani, cu un bandaj pe nas. O altă pacientă părea cam neliniştită şi îi destăinuia femeii frumoase care o însoţea:

— Acum, că sunt aici, mă bucur că m-ai convins să vin. Arăţi splendid.

Chiar că arată splendid, îşi spuse Kerry şi, devenind conştientă de sine, băgă mâna în geantă după pudrieră. O deschise, se studie în oglindă şi ajunse la concluzia că pe chipul ei se citeau exact cei treizeci şi şase de ani pe care îi avea. Ştia că mulţi o considerau atrăgătoare, dar era conştientă de felul în care arată. Se pudră pe vârful nasului, încercând să acopere puzderia de pistrui nesuferiţi, îşi studie ochii şi ajunse la concluzia că, de fiecare dată când era obosită ca astăzi, culoarea lor căprui deschis devenea maro spălăcit. Îşi potrivi după ureche o şuviţă rebelă, apoi închise pudriera cu un oftat şi îşi netezi peste cap bretonul care ar fi trebuit filat puţin.

Neliniştită, ţintui cu privirea uşa cabinetului de consultaţii.

De ce dura atâta să-i scoată copcile lui Robin? se întrebă ea. Să fi apărut vreo complicaţie?

Peste o clipă, uşa se deschise. Kerry îşi ridică privirea nerăbdătoare. Însă în locul lui Robin, în

cadrul uşii apăru o tânără în jur de douăzeci şi cinci de ani, al cărei păr bogat şi negru îi încadra frumuseţea insolentă a chipului.

Oare aşa o fi arătat mereu, se întreba Kerry, admirându-i pomeţii proeminenţi, nasul drept, forma perfectă a buzelor groase, ochii strălucitori, sprâncenele arcuite.

Simţindu-se probabil urmărită, tânăra îi aruncă o privire mirată lui Kerry când trecu pe lângă ea.

Kerry simţi un nod în gât. Te cunosc, îşi spuse ea. Dar de unde? Încercă să înghită, însă gura parcă i se uscase. Am mai văzut undeva chipul acesta.

După ce femeia plecă, Kerry se duse la fişier şi spuse că are impresia că o cunoaşte pe doamna aceea care tocmai ieşise din cabinet. Cine e?

Însă numele de Barbara Tompkins nu îi spunea nimic. O confundase probabil. Şi totuşi, gândul că o mai văzuse undeva continuă să o frământe şi după ce se aşeză din nou pe scaun. O străbătu un fior.

2

Kate Carpenter îi privea oarecum cu ciudă pe pacienţii din sala de aşteptare. Lucra cu doctorul Charles Smith de patru ani, asistându-l la operaţiile pe care le făcea în acest cabinet. Îl considera un adevărat geniu.

Nu fusese tentată niciodată să se lase operată de el. Avea puţin peste cincizeci de ani, o statură robustă, un chip plăcut şi părul uşor grizonat. Prietenilor le spusese că e o contrarevoluţionară în materie de chirurgie plastică: „Ce-i în guşă şi-n căpuşă.”

Îi înţelegea pe pacienţii care aveau probleme adevărate, dar îi privea cu un uşor dispreţ pe bărbaţii şi femeile care veneau aici pentru a suferi operaţie după operaţie, în goana lor nestăvilită de a obţine perfecţiunea fizică.

„Dar, pe de altă parte, îi spunea soţului, de la ei îmi iese salariul.”

Uneori Kate Carpenter se întreba de ce continua să lucreze cu doctorul Smith. Era aşa de brutal cu toată lumea, atât cu pacienţii, cât şi cu personalul, încât părea adeseori cam grosolan. Rareori lăuda pe cineva, dar nu scăpa niciodată ocazia să remarce cu sarcasm şi cea mai mică greşeală. Însă, categoric, îşi spuse ea, primea un salariu şi sporuri excelente şi era chiar pasionant să-l urmăreşti pe doctorul Smith cum lucrează.

Numai că în ultima vreme devenise tot mai irascibil. Posibilii noi pacienţi, care veniseră la el datorită reputaţiei sale excelente, se simţeau ofensaţi de comportarea lui şi tot mai mulţi dintre ei îşi anulau programările. Singurele persoane faţă de care părea să manifeste o atenţie măgulitoare erau pacientele care urmau să capete „chipul” special. Iar acesta era un alt lucru care o deranja pe Carpenter.

Şi, pe lângă faptul că era irascibil, în ultimele luni observase că doctorul părea tot mai detaşat, chiar absent.

Uneori, când îi vorbea, avea o privire pierdută, ca şi cum gândurile i-ar fi zburat departe.

Se uită la ceas. Aşa cum se aşteptase, după ce o consultase pe Barbara Tompkins, ultima beneficiară a „chipului”, doctorul Smith intrase în birou şi încuiase uşa.

Oare ce făcea acolo? se întrebă ea. Ar fi trebuit să-şi dea scama că e în întârziere. Fetiţa aceea, Robin, stătea singură în cabinetul 3 de o jumătate de oră, iar în sala de aşteptare mai erau şi alţi pacienţi. Însă observase că, după ce o consulta pe una dintre pacientele acelea speciale, doctorul simţea mereu nevoia să rămână singur pentru un timp.

— Doamnă Carpenter…

Uimită, îşi ridică privirea.

— Cred că am lăsat-o pe Robin Kinellen să aştepte destul, spuse el pe un ton de reproş, ţintuind-o cu o privire rece din spatele ochelarilor fără ramă.

3

— Nu-mi place de domnul doctor Smith, spuse Robin oarecum indiferentă în timp ce Kerry scotea maşina din parcarea situată la intersecţia dintre Strada 9 şi Bulevardul 5.

— De ce? o întrebă Kerry, aruncându-i o privire în treacăt.

— Mă sperie. Domnul doctor Wilson face mereu glume când mă duc la el. Dar domnul doctor Smith nici măcar n-a zâmbit. S-a purtat parcă ar fi fost supărat pe mine. Spunea că unii oameni se nasc frumoşi, în timp ce alţii capătă frumuseţea, dar în niciun caz ea nu trebuie irosită.

Robin era cu adevărat frumoasă. Îl moştenea pe tatăl ei, un bărbat nespus de bine. E adevărat că asta ar putea deveni cândva o povară, dar de ce să-i spună doctorul asemenea ciudăţenii unui copil? se întreba Kerry.

— Îmi pare rău că i-am zis că nu-mi pusesem centura de siguranţă când duba a lovit maşina lui tati, continuă Robin. După ce i-am spus asta, a-nceput să mă dădăcească.

Kerry îi aruncă o privire fetei. Robin îşi punea mereu centura. Dacă nu şi-a pus-o de data asta, înseamnă că Bob a pornit maşina înainte ca ea să şi-o poată prinde. Făcând eforturi să nu-i ghicească mânia în glas, îi spuse:

— Probabil că tati a ieşit din parcare în grabă.

— Nici nu şi-a dat seama că n-am avut timp să mi-o pun, veni Robin în apărarea lui, simţind totuşi că mama era supărată.

Lui Kerry îi era atât de milă de ea. Bob Kinellen le părăsise când Robin era mică. Se recăsătorise apoi cu fata principalului acţionar al firmei la care

lucra, cu care avea acum o fată de cinci ani şi un băiat de trei ani. Robin îşi iubea nespus tatăl, şi întâlnirile cu el o marcau întotdeauna profund. Numai că el o şi dezamăgea adeseori, sunând în ultimul moment să contramandeze programul pe care îl stabiliseră împreună. Cum nici actualei lui soţii nu-i plăcea să-şi amintească de faptul că Bob mai avea un copil, nu o invita niciodată pe Robin acasă la el. Drept urmare, fata abia dacă îşi cunoştea fratele şi sora vitregă.

În puţinele ocazii în care s-a ţinut de cuvânt şi a ieşit în cele din urmă cu ea în oraş, uite ce s-a întâmplat, gândi Kerry. Încercă să îşi stăpânească mânia care o cuprinse şi hotărî să schimbe subiectul.

— De ce nu încerci să tragi un pui de somn până ajungem la nenea Jonathan şi tanti Grace?

— Bine, acceptă Robin şi închise ochii. Sunt sigură că mă aşteaptă cu un cadou.

4

Aşteptând ca Kerry şi Robin să sosească la masă, Jonathan şi Grace Hoover se delectau, ca în fiecare după-amiază, cu un pahar de Martini în sufrageria casei lor din Old Tappan, de pe malul Lacului Tappan. Soarele coborât spre apus arunca umbre prelungi pe suprafaţa calmă a apei. Copacii, tunşi cu grijă ca să nu acopere priveliştea lacului, străluceau în culorile incandescente ale frunzelor care aveau să se scuture în curând.

Pentru prima oară în anotimpul acesta Jonathan făcuse focul, iar Grace tocmai îi amintise că primul îngheţ fusese anunţat pentru seară.

O pereche frumoasă, abia trecută de şaizeci de ani. Erau căsătoriţi de aproape patruzeci de ani şi îi unea o legătură mai presus de afecţiune şi obişnuinţă. După atâta timp, aproape că ajunseseră să semene unul cu celălalt: amândoi aveau chipuri patriciene, încadrate de un păr bogat, al lui, alb ca

neaua şi ondulat natural, al ei, scurt şi buclat, încă presărat cu şuviţe negre.

Cu toate acestea, corpurile lor se deosebeau în mod evident. Jonathan era înalt şi stătea drept într-un fotoliu, în timp ce Grace se odihnea pe o canapea lângă el, acoperindu-şi picioarele, devenite inutile, cu o pătură de lână, ţinându-şi degetele deformate ale mâinii în poală şi având alături un scaun cu rotile. Suferea de ani de zile de artrită reumatismală şi devenise tot mai neputincioasă.

Jonathan fusese mereu alături de ea în toată această grea încercare. Acţionar principal al unei importante firme de avocaţi specializate în procese civile răsunătoare, era şi senator de vreo douăzeci de ani, dar refuzase să candideze pentru funcţia de guvernator.

— Pot face suficient de mult bine sau rău în Senat, era replica pe care obişnuia să o dea cel mai adesea, şi, oricum, nu cred că aş câştiga alegerile.

Nimeni din cei care îl cunoşteau foarte bine nu îl credea. Ştiau că, de fapt, Grace era motivul pentru care preferase să stea departe de îndatoririle vieţii de guvernator şi, în sinea lor, se întrebau dacă nu avea vreun cât de mic resentiment că starea în care se afla ea îl împiedicase să meargă mai departe. Dacă totuşi avea resentimente, niciodată nu şi le arătase.

Grace oftă după ce mai bău puţin din paharul cu Martini.

— Mă gândesc că-i anotimpul meu preferat. E atât de frumos, nu? Când e vremea ca astăzi, îmi amintesc cum am plecat cu trenul de la Princetown la Bryn Mawr ca să văd meciul de fotbal cu tine, cum ne-am dus la Hanul Nassau să mâncăm…

— Şi cum stăteai la mătuşa ta, şi cum ea nu se ducea la culcare până nu vedea că te-ai întors teafără acasă, mustăci Jonathan. Mă rugam ca măcar o dată bufniţa aia bătrână să adoarmă mai devreme, dar era foarte tenace.

— Cum ajungeam în faţa casei, luminile de pe verandă începeau să clipească, îşi mai aminti Grace cu un zâmbet, apoi privi neliniştită la ceasul de pe şemineu şi-l întrebă: Au cam întârziat, nu-i aşa? Nu prea-mi place să le ştiu, pe Kerry şi pe Robin, în aglomeraţia aia de navetişti de pe autostradă. Mai ales după ce s-a petrecut săptămâna trecută.

— Kerry conduce bine, o asigură Jonathan. Nu-ţi face griji. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Ştiu, numai că…

Nu mai era nevoie ca ea să încheie fraza. Jonathan înţelesese. Chiar de la început, când, la douăzeci şi unu de ani, Kerry se pregătea să îşi înceapă studiile în drept şi răspunsese anunţului lor din ziar că doresc pe cineva care să aibă grijă de casă cât ei erau plecaţi, o consideraseră fiica lor adoptivă. Asta se întâmpla în urmă cu cincisprezece ani şi, în tot acest răstimp, Jonathan o ajutase deseori pe Kerry, îndrumând-o în cariera sa, ultima oară folosindu-şi influenţa pentru a-i include numele pe lista prezentată guvernatorului cu candidaţii pentru funcţia de judecător.

Peste zece minute, clopoţeii de deasupra uşii de la intrare anunţară sosirea lui Kerry şi a lui Robin. După cum bănuise Robin, o aştepta un cadou: o carte şi un joc de cultură generală pe calculator. După ce mâncară, luă cartea în bibliotecă şi se ghemui pe un scaun, în timp ce adulţii îşi beau cafelele.

Când Robin nu o mai putea auzi, Grace întrebă în şoaptă:

— Kerry, lui Robin or să-i treacă semnele acelea de pe faţă, nu-i aşa?

— Când le-am văzut, l-am întrebat şi eu acelaşi lucru pe doctorul Smith. Nu numai că mi-a garantat asta, dar mi-a dat de înţeles că l-aş fi jignit când m-am arătat îngrijorată. Am impresia că marele doctor e foarte plin de sine. Adevărul e că,

săptămâna trecută la spital, medicul de la camera de gardă m-a asigurat că Smith e un bun specialist în chirurgie plastică. De fapt, mi-a spus că face adevărate minuni.

În timp ce îşi bea ultimele înghiţituri de cafea, Kerry se gândea la femeia pe care o văzuse în cabinetul doctorului Smith. Îşi ridică privirea spre Jonathan şi Grace care stăteau de cealaltă parte a mesei.

— S-a întâmplat ceva ciudat când o aşteptam pe Robin. În cabinetul doctorului Smith se afla o persoană care mi s-a părut foarte cunoscută. Am întrebat-o chiar pe asistenta de la fişier cum se numeşte femeia aceea. Sunt sigură că nu o cunosc, dar mă obsedează gândul că ne-am mai întâlnit undeva. M-a cam tulburat. Nu-i ciudat?

— Cum arăta? întrebă Grace.

— Genul ispititor şi senzual provocator care te dă gata, explică Kerry. Cred că buzele îi dădeau înfăţişarea asta. Groase şi senzuale. Ştiu. Poate că era una dintre fostele iubite ale lui Bob, al cărei chip mi-a rămas întipărit în memorie, mai spuse ea şi ridică din umeri. Oricum, n-o să-mi dea pace până n-o să aflu.

5

Mi-aţi schimbat viaţa, domnule doctor Smith… Aşa îi spusese Barbara Tompkins înainte de a ieşi azi din cabinetul lui. Iar el ştia că avea dreptate. Îi schimbase înfăţişarea şi, prin urmare, şi viaţa. Dintr-o femeie anostă, aproape ştearsă, care părea mai în vârstă decât cei douăzeci şi şase de ani pe care îi avea, o transformase într-o tânără frumoasă. Chiar mai mult decât frumoasă. Acum era plină de viaţă. Nu mai era aceeaşi femeie stingheră care venise la el în urmă cu un an.

Pe vremea aceea lucra la o mică firmă de publicitate din Albany.

— Am văzut cum aţi ajutat-o pe una dintre clientele noastre, îi explicase ea când venise prima oară la cabinet. Tocmai am primit o moştenire de la o mătuşă. Mă puteţi face să arăt bine?

Iar el făcuse mai mult decât atât: o schimbase total. O făcuse frumoasă. Acum Barbara lucra la o firmă de publicitate mare şi prestigioasă din Manhattan. Fusese dintotdeauna isteaţă, dar combinaţia dintre isteţimea ei şi acea frumuseţe cu totul specială îi schimbase cu adevărat viaţa.

Doctorul Smith îşi consultă ultimul pacient din acea zi la şase şi jumătate. Apoi străbătu pe jos preţ de trei intersecţii Bulevardul 5 până la casa sa din Washington Mews.

Avea obiceiul ca, în fiecare zi, să meargă acasă, să se relaxeze bând un pahar de whisky cu sifon în timp ce se uita la ştirile de seară, iar apoi se hotăra dacă mănâncă sau nu. Locuia singur şi nu mânca acasă aproape niciodată.

În seara asta îl copleşi un sentiment neobişnuit de nelinişte. Dintre toate femeile, Barbara Tompkins semăna cel mai mult cu ea. Numai când o văzuse, simţise o emoţie vie, aproape catarctică.

O surprinsese pe Barbara stând de vorbă cu doamna Carpenter şi spunându-i că, în seara aceea, urma să ia masa cu un client în Salonul de Stejar de la Hotelul Plaza.

Se hotărî în cele din urmă şi se ridică în picioare. Ceea ce urma era inevitabil. Va merge la barul Salonului de Stejar, va arunca o privire în restaurant să vadă dacă există vreo masă mică de unde ar putea-o urmări pe Barbara în timpul cinei. Cu puţin noroc, nici nu o să-l observe. Însă, chiar dacă l-ar observa, ar putea cel mult să o salute făcându-i un semn cu mâna. Nu avea niciun motiv să creadă că o urmăreşte.

6

După ce luară masa cu Jonathan şi Grace, se întoarseră acasă şi, mult timp după ce Robin se culcase, Kerry continuă să lucreze. Vânduse locuinţa cumpărată împreună cu Bob. Îşi aranjase un birou într-o cameră a casei unde se mutase după ce el le părăsise. Se bucura că reuşise să cumpere noua casă la un preţ bun, când piaţa imobiliară era în scădere. Îi plăcea foarte mult locul acesta. Era o clădire veche de cincizeci de ani, în stil colonial, cu două dormitoare, amplasată pe un teren de două pogoane, plin de copaci. Singura perioadă care nu îi plăcea era aceea când începeau să cadă tone şi tone de frunze. Vremea aia se cam apropie, îşi spuse ea oftând.

A doua zi urma să aibă loc audierea unui inculpat acuzat de crimă. În proces, ea reprezenta acuzarea. Inculpatul ştia să joace teatru. Părea pe deplin plauzibil ce declarase în timpul interogatoriului despre faptele care conduseseră la moartea şefei lui. Susţinea că îl umilise tot timpul, până când, într-o zi, îşi ieşise din fire şi o omorâse. Avocatul lui urmărea ca verdictul să fie ucidere din culpă.

Kerry trebuia să demonteze povestea inculpatului, pentru a arăta că era vorba, de fapt, de o vendetă plănuită şi executată cu grijă împotriva unei şefe care, din motive întemeiate, nu îl avusese în vedere pentru a fi avansat. Şi asta o costase viaţa. Numai că, acum, el va trebui să plătească, îşi spuse Kerry.

Trecuse deja de ora unu când se simţi satisfăcută că îşi schiţase toate întrebările pe care voia să le pună, toate precizările pe care voia să le facă.

Obosită, urcă treptele spre dormitor. Aruncă o privire în camera lui Robin, o găsi dormind liniştită, îi aranjă păturile pe ea, apoi traversă holul ca să ajungă la dormitorul ei.

Peste cinci minute, după ce se spălă pe faţă şi pe dinţi şi-şi trase pe ea cămaşa de noapte preferată, se cuibări în patul mare de alamă pe care îl

cumpărase la solduri după plecarea lui Bob. Schimbase toată mobila din dormitorul cel mare. Nu îşi putea continua viaţa printre lucrurile acelea vechi, să vadă dulapul şi noptiera lui, să vadă mereu perna lui goală lângă ea.

Jaluzelele erau trase doar pe jumătate, şi, în lumina palidă a felinarului de pe aleea din faţa casei, văzu că începuse să plouă mărunt.

Ei bine, vremea bună nu poate ţine o veşnicie, îşi spuse ea, mulţumită că totuşi nu era atât de frig cum se prevăzuse şi că ploaia nu se va transforma în lapoviţă. Închise ochii, impunându-şi să nu se mai frământe şi întrebându-se de ce era atât de neliniştită.

Se trezi la cinci, dar reuşi să aţipească iar până la şase. Pentru prima oară avu visul acela.

Se afla la doctor, în sala de aşteptare. Pe podea, zăcea o femeie, cu ochii căscaţi în gol. Părul bogat şi negru îi încadra frumuseţea insolentă a chipului. De gât, avea înnodată o frânghie.

Apoi, sub privirile lui Kerry, femeia se ridică, îşi scoase frânghia din jurul gâtului şi se duse la fişier să obţină o programare.

7

După-amiază, lui Robert Kinellen îi trecu prin minte să dea un telefon ca să afle ce făcuse Robin la doctor, dar ideea îi veni şi îi trecu fără să o pună în aplicare. Socrul său şi principalul asociat la firmă, Anthony Bartlett, făcuse gestul neobişnuit de a trece pe la familia Kinellen după cină, ca să discute ce strategie vor adopta în viitorul proces al lui James Forrest Weeks, cel mai important, dar şi cel mai controversat client al lor. Acesta era acuzat de evaziune fiscală în plata impozitului pe venituri.

Multimilionarul Weeks, antreprenor şi investitor în proprietăţi imobiliare, devenise în ultimele trei decenii o persoană oarecum publică în New York şi New Jersey. Contribuise din plin la campaniile

electorale, făcuse donaţii substanţiale unor organizaţii de caritate, dar fusese şi subiectul unor permanente zvonuri despre dare de mită şi trafic de influenţă şi se spunea că avea relaţii cu mafioţi notorii.

De ani de zile, Procuratura Generală a Statelor Unite încerca să îl prindă pe Weeks cu ceva, iar Bartlett şi Kinellen avuseseră un profit financiar substanţial reprezentându-l în timpul acelor anchete. Până acum, autorităţile federale dăduseră mereu greş în prezentarea unor probe suficiente pentru inculparea lui.

— De data asta, Jimmy chiar e într-o mare încurcătură, îi aminti Anthony Bartlett ginerelui său. Stăteau faţă în faţă în biroul din casa familiei Kinellen, situată în Eaglewood Cliffs, iar Bartlett ţinea în mână un pahar de coniac. Ceea ce înseamnă că şi noi suntem într-o mare încurcătură alături de el, continuă Bartlett.

În cei zece ani de când Bob venise la firmă, văzuse cum aceasta devenise aproape o filială a companiei Weeks Entreprises, activităţile lor fiind atât de întrepătrunse. Adevărul este că, fără marele imperiu al lui Jimmy, ar fi rămas doar cu o mână de clienţi mărunţi şi cu încasări insuficiente pentru a menţine activităţile firmei. Ştiau foarte bine amândoi că, în cazul în care Jimmy avea să fie găsit vinovat, firma de jurişti Bartlett and Kinellen nu mai putea exista.

— Nu mi-e teamă decât de Barney, spuse Bob gânditor.

Barney Haskell era contabilul şef al lui Jimmy Weeks şi coinculpat în acest caz. Ştiau amândoi că era supus unor puternice presiuni ca să devină martor al acuzării, în schimbul unei înţelegeri cu procurorul.

— Şi mie mi-e teamă de Barney, încuviinţă Anthony Bartlett.

— Şi asta din mai multe motive, continuă Bob. Ţi-am spus despre accidentul de la New York? Şi

că Robin a fost tratată de un specialist în chirurgie plastică?

— Da. Cum se mai simte?

— O să se vindece, slavă Domnului. Dar nu ţi-am spus numele doctorului. Îl cheamă Charles Smith.

— Charles Smith, repetă Anthony Bartlett, încruntându-se în încercarea de a-şi aminti de unde ştie acest nume. Deodată ridică din sprâncene şi îşi îndreptă spatele. Nu cumva e cel care…?

— Chiar el, îi răspunse Bob. Iar fosta mea soţie, care e procuror adjunct, merge cu fiica noastră la el pentru control. Din câte o ştiu eu pe Kerry, în scurt timp o să facă legătura.

— Dumnezeule, se văită Bartlett.

Joi, 12 octombrie

8

Procuratura comitatului Bergen era situată la etajul al doilea din aripa vestică a tribunalului. Aici îşi aveau birourile treizeci şi cinci de procurori adjuncţi, şaptezeci de anchetatori şi douăzeci şi cinci de secretare, precum şi Franklin Green, procurorul.

În ciuda volumului mare de muncă foarte grea, care avea deseori şi aspecte macabre, pe toţi cei de aici îi unea o strânsă colegialitate. Lui Kerry îi plăcea să lucreze la procuratură. Primea tot timpul oferte atrăgătoare de a lucra la firme de avocatură, dar, deşi tentaţiile financiare erau mari, preferase să rămână acolo şi reuşise să ajungă până la funcţia de procuror pledant. În procese îşi câştigase reputaţia de a fi inteligentă, intransigentă şi scrupuloasă.

Recent, se eliberaseră două posturi după ce doi judecători împliniseră şaptezeci de ani, vârsta obligatorie de pensionare. În calitatea sa de senator, Jonathan Hoover o propusese pe Kerry pentru unul din locuri. Îi venea greu să recunoască chiar faţă de sine însăşi cât de mult îşi dorea acest post. Marile firme de avocatură îi ofereau mult mai mulţi bani, dar a fi judecător reprezenta pentru ea o realizare mai mare decât toţi banii din lume.

În timp ce forma codul la interfon, Kerry se gândea că numirea ar putea avea loc în acea dimineaţă. Apoi, după ce auzi clicul, deschise uşa. Salutând-o cu o fluturare a mâinii pe operatoarea de la pupitrul de control, se duse cu paşi grăbiţi la biroul rezervat procurorului pledant.

În comparaţie cu cutiile de chibrituri fără ferestre, destinate noilor adjuncţi, biroul ei avea dimensiuni rezonabile. Masa de lucru ponosită, din lemn, era complet acoperită de mormane de dosare, aşa încât aspectul ei nici nu mai conta. Scaunele cu speteaza dreaptă nu se prea potriveau, dar erau funcţionale. Sertarul de sus cu dosare trebuia forţat ca să se deschidă, dar Kerry nu îşi prea făcea probleme din cauza asta.

Atât lumina, cât şi aerul pătrundeau în birou numai pe fereastră. Plantele de un verde intens aliniate pe pervaz şi câteva fotografii înrămate realizate de Robin încălzeau parcă încăperea. Crease o atmosferă de confort funcţional şi era pe deplin mulţumită de biroul ei.

Cum frigul începea să se facă simţit dimineaţa, Kerry îşi luase trenciul când ieşise din casă. Acum îşi agăţase haina în cui cu grijă. O cumpărase de ocazie şi voia să o păstreze cât mai mult.

Îşi alungă din gând amintirea visului urât din noaptea trecută şi se aşeză la masa de lucru. Trebuia să se ocupe de procesul care urma să se reia peste o oră.

Şefa ucisă avea doi băieţi la vârsta adolescenţei pe care îi creştea singură. Cine o să aibă grijă de ei? Dacă-mi s-ar întâmpla mie ceva, gândi Kerry. Unde s-ar duce Robin? Desigur că nu la tatăl ei; nu ar fi nici fericită, nici binevenită în noul lui cămin. Dar Kerry nu-şi putea imagina nici că mama ei şi tatăl vitreg, amândoi având peste şaptezeci de ani acum şi trăind în Colorado, puteau creşte un copil de zece ani. Să mă ţină Dumnezeu cel puţin până se face Robin mare, îşi mai spuse ea, îndreptându-şi atenţia spre dosarul pe care îl avea în faţă.

La nouă fără zece sună telefonul. Era Frank Green, procurorul.

— Kerry, ştiu că te pregăteai să mergi în instanţă, dar treci pe la mine pentru un minut.

— Sigur că da, îi răspunse ea şi se gândi că, într-adevăr, nu putea fi vorba decât de un minut,

pentru că judecătorul Kafka făcea o criză când era lăsat să aştepte.

Îl găsi pe procurorul Frank Green stând la masa de lucru. Cu o faţă colţuroasă şi ochi mici, la cei cincizeci şi doi de ani ai săi avea un fizic la fel de robust ca pe vremea când era starul echipei de fotbal a colegiului. Are un zâmbet cald, dar ciudat, gândi ea. Şi-a aranjat dantura? se întrebă. Dacă da, a fost deştept. Arată perfect şi o să-i stea foarte bine în fotografie când o să candideze în luna iunie.

Fără nicio îndoială, Green se pregătea încă de acum de campania pentru postul de guvernator. Potrivit presei, i se construia deja un birou şi era clar pentru toată lumea cu câtă grijă îşi alegea garderoba. Editorialul dintr-un ziar afirma că, atâta timp cât actualul guvernator, care îndeplinise atât de bine două mandate, îl desemnase pe Green să-i fie succesor, părea foarte probabil că el va fi ales să conducă statul.

După apariţia editorialului, oamenii lui Green începuseră să-i spună „Şefu' ".

Kerry îi admira priceperea profesională şi eficienţa. Ştia să-şi dirijeze bine corabia printre valuri. Avea doar o singură rezervă faţă de el: de mai multe ori în aceşti zece ani îl lăsase pe marginea prăpastiei pe câte un adjunct care făcuse o greşeală neintenţionată. Green era loial în primul rând cu sine însuşi.

Ştia că posibila ei numire în funcţia de judecător o făcuse să crească în ochii lui.

— Se pare că amândoi ţintim ceva mai sus, îi spusese el într-o răbufnire neaşteptată de exuberanţă şi colegialitate.

Acum însă o invită în birou.

— Intră, Kerry. Am vrut doar să ştiu direct de la tine ce mai face Robin. Când am aflat că i-ai cerut ieri judecătorului să întrerupă procesul, am fost îngrijorat.

Îi povesti pe scurt despre vizita la doctor, asigurându-l că situaţia e sub control.

— Robin era cu tatăl ei când s-a produs accidentul, nu-i aşa? o întrebă el.

— Da. Bob conducea maşina.

— Probabil că pe fostul tău soţ îl pândesc ghinioanele. Nu cred că o să-l mai scape pe Weeks de data asta. Se zice că-l vor încolţi şi sper să fie aşa. E un şarlatan, dacă nu chiar mai rău, adăugă el şi făcu un gest de lehamite. Mă bucur că lui Robin îi merge bine iar de tine ştiu că eşti stăpână pe situaţie. Astăzi e audierea martorului, nu-i aşa?

— Da.

— După cum te ştiu, aproape că mi-e milă de el. Succes.

Luni, 23 octombrie

9

După aproape două săptămâni, Kerry era satisfăcută de procesul abia încheiat. Obţinuse condamnarea pentru crimă. Cel puţin, băieţii femeii ucise nu vor creşte gândindu-se că criminalul mamei lor se va plimba liber pe străzi peste cinci sau şase ani. Asta s-ar fi întâmplat dacă juriul ar fi acceptat încadrarea la omor din culpă, cum ceruse apărarea. Crima cu premeditare implica o sentinţă obligatorie de treizeci de ani, fără posibilitatea eliberării condiţionate.

Aflată acum din nou în sala de aşteptare de la cabinetul doctorului Smith, îşi deschise nelipsita servietă şi scoase un ziar. Era al doilea control la care venea Robin şi urma să fie o simplă formalitate, aşa că putea sta liniştită. În plus, era nerăbdătoare să afle ultimele noutăţi privind procesul lui Jimmy Weeks.

După cum prevăzuse Frank Green, toată lumea era de părere că inculpatului nu avea să-i meargă prea bine. Dosarele anterioare privind mita şi spălarea banilor fuseseră închise din lipsa unor probe suficiente. Dar se spunea că, de data asta, procurorul avea un dosar complet.

Dacă va fi vreodată folosit, asta e. Alegerea juriului dura de mai multe săptămâni şi nu prea se întrevedea sfârşitul formalităţilor. Cu siguranţa că Bartlett şi Kinellen sunt fericiţi, îşi spuse ea, au de trecut în nota de plată atâtea ore de muncă.

Bob i-l prezentase odată lui Kerry pe Jimmy Weeks, când dăduse întâmplător peste ei într-un restaurant. Acum studia fotografia în care Jimmy

se afla alături de fostul ei soţ, în banca apărării. Fără costumul acela la comandă şi aerul lui afectat, nu ar arăta decât ca un bandit, aşa cum este, gândi ea.

În fotografie, Bob îmbrăţişase protector spătarul scaunului pe care stătea Weeks şi-şi apropiase capul de al lui. Kerry îşi aminti cum Bob obişnuia să exerseze gestul acela acasă.

Parcurse în fugă articolul, apoi puse ziarul înapoi în servietă. Îşi aminti cât de îngrozită fusese când, la scurt timp după ce se născuse Robin, Bob o anunţase că acceptase să lucreze la firma Bartlett şi Asociaţii.

— Dar toţi clienţii lor sunt cu un picior în puşcărie, protestase ea. Şi ar trebui să fie şi cu al doilea picior.

— Şi îşi plătesc notele de plată la timp, îi replicase Bob. Kerry, n-ai decât să rămâi tu în procuratură, dacă vrei. Eu am alte planuri.

După un an o anunţase că printre acele planuri se afla şi căsătoria lui cu Alice Bartlett.

Dar toate au trecut, îşi spuse acum Kerry, privind în jur. Astăzi, în sala de aşteptare se aflau un adolescent atletic cu nasul bandajat şi o femeie mai în vârstă al cărei ten foarte ridat dovedea motivul pentru care venise aici.

Kerry se uită la ceas. Robin îi spusese că, săptămâna trecută, aşteptase în cabinet o jumătate de oră.

— Ar fi trebuit să-mi iau o carte cu mine, îi spusese ea.

De data aceasta avusese grijă să-şi ia o carte.

De ce Dumnezeu nu stabileşte doctorul Smith ore mai realiste pentru programări? se întreba Kerry iritată, privind în direcţia cabinetelor unde tocmai se deschisese o uşă.

Dar încremeni. Tânăra care ieşea pe uşă avea chipul încadrat de un păr negru şi bogat, nasul drept, buze cărnoase, ochi mari şi sprâncene arcuite. Kerry simţi un nod în gât. Nu era aceeaşi

femeie pe care o văzuse data trecută, dar semăna cu ea. Să fi fost rude? Chiar dacă erau pacientele doctorului Smith, cu siguranţa că nu el încerca să le facă să semene, gândi ea.

Şi de ce chipul acela îi amintea atât de mult de o altă persoană care îi provocase un coşmar? Îşi scutură capul, nereuşind să găsească un răspuns.

Îi privi din nou pe ceilalţi din mica sală de aşteptare. Era clar că băiatul avusese un accident şi îşi rupsese, probabil, nasul. Dar femeia în vârstă se afla oare aici pentru o intervenţie banală cum ar fi un lifting sau spera să capete un chip cu totul diferit?

Cum o fi să te uiţi în oglindă şi să vezi un chip străin? se întrebă Kerry. Îţi poţi alege chipul pe care-l vrei? Să fie chiar atât de simplu?

— Doamnă McGrath.

Kerry se întoarse şi văzu că doamna Carpenter, asistenta, o invita pe culoarul pe care se aflau cabinetele.

Kerry se ridică şi o urmă în grabă. Data trecută o întrebase pe asistenta de la fişier despre femeia aceea şi îi spusese că se numeşte Barbara Tompkins. Acum o putea întreba pe asistentă despre cea pe care o văzuse astăzi.

— Tânăra aceea care tocmai a plecat, mi se părea atât de cunoscută, spuse Kerry. Cum se numeşte?

— Pamela Worth, îi răspunse scurt doamna Carpenter. Uite că am ajuns.

O găsi pe Robin stând la masă, în faţa doctorului, cu mâinile încrucişate în poală, într-o poziţie nefiresc de rigidă. Kerry observă expresia de uşurare de pe chipul fetei când se întoarse spre ea şi privirile li se întâlniră.

Doctorul o salută din cap şi îi făcu semn să stea pe scaunul de lângă Robin.

— I-am explicat lui Robin ce prescripţii trebuie să urmeze pentru a fi sigură că nimic nu va împiedica procesul de vindecare. Vrea să joace în

continuare fotbal, dar trebuie să-mi promită că o să poarte pe faţă o mască până la sfârşitul acestui anotimp. Trebuie să evităm şi cel mai mic risc ca laceraţiile să se redeschidă. E de aşteptat ca după şase luni să dispară complet, spuse doctorul, apoi continuă, privind-o drept în ochi: I-am explicat deja lui Robin că mulţi vin la mine în căutarea unei frumuseţi asemenea celei pe care ea a primit-o pe gratis. E de datoria ei să aibă grijă de această frumuseţe. Am văzut în fişă că sunteţi divorţată. Robin mi-a spus că tatăl ei conducea maşina când a avut loc accidentul. Insist să-l preveniţi să aibă mai mare grijă de fata lui. Pentru că e de neînlocuit.

Pe drum spre casă, la rugămintea lui Robin, opriră să mănânce la Valentino, în Park Ridge.

— Îmi place cum fac creveţii aici, îi explică Robin, iar când se aşezară la masă, privi în jur şi spuse: Tati m-a adus aici o dată. Spune că-i cel mai bun loc, îşi aminti ea cu o voce melancolică.

Deci acesta e motivul pentru care a vrut să vină aici, îşi spuse Kerry. După accident, Bob o sunase pe Robin o singură dată, şi atunci în timpul orelor de şcoală. Îi lăsase un mesaj pe robot prin care îi spunea că bănuieşte că e la şcoală, ceea ce înseamnă că se simte perfect. Nu îi dădea de înţeles în niciun fel că ar aştepta un telefon de la ea. Recunoaşte că aşa stau lucrurile, îşi spuse Kerry. M-a sunat la serviciu să verifice şi a aflat că doctorul Smith e de părere că Robin o să se vindece. Dar asta se întâmpla acum două săptămâni. De atunci, linişte.

Veni chelnerul să le ia comanda. Când rămaseră din nou singure, Robin spuse:

— Mami, nu vreau să mă mai duc niciodată la doctorul Smith. Mă sperie.

Kerry simţi o strângere de inimă. Exact la acelaşi lucru se gândise şi ea. Apoi îi veni imediat în minte faptul că nu se putea baza decât pe

cuvântul lui că dungile roşii şi urâte de pe faţa lui Robin vor dispărea. Trebuie să o controleze şi altcineva, gândi ea. Încercând să pară indiferentă, spuse:

— A, cred că doctorul Smith e un om de treabă, chiar dacă e ca o murătură. Robin îi răspunse cu un zâmbet strâmb. Chiar şi aşa, continua Kerry, vrea să te mai consulte abia peste o săptămână sau, poate, nu te mai consultă deloc, aşa că nu-ţi face griji în privinţa lui. N-are nicio vină că s-a născut atât de lipsit de farmec.

Robin râse.

— Lasă farmecul. Când îl vezi, ţi se face îngrozitor de frică de el.

După ce sosi mâncarea, gustă fiecare din porţia celeilalte şi începură să sporovăiască. Robin era pasionată de fotografie şi lua cursuri în tehnicile de bază. Tema pe care o avea acum era să surprindă schimbarea culorii frunzelor toamna.

— Ţi-am arătat, mami, fotografiile alea grozave pe care le-am făcut când tocmai începuseră să se schimbe. Dar cele pe care le-am făcut săptămâna asta, când culorile erau aşa de puternice, sunt teribile.

— Ceva în premieră? murmură Kerry.

— Îhîm. Acum abia aştept să se usuce, ca pe urmă o furtună bună să împrăştie totul. N-o să fie grozav?

— Da, nimic nu-i mai grozav decât o furtună care împrăştie totul, consimţi Kerry.

Hotărârâ să renunţe la desert. Chelnerul tocmai îi înapoia cartea de credit lui Kerry, când auzi că Robin bate din palme.

— Ce s-a-ntâmplat, Rob?

— Tati e aici. Şi ne-a văzut, spuse Robin şi sări de pe scaun.

— Stai, Rob, lasă-l pe el să vină la tine, spuse Kerry încet şi se întoarse.

Bob păşea în urma şefului de sală, alături de un alt bărbat. Ochii lui Kerry se măriră. Celălalt

bărbat era Jimmy Weeks.

Ca de obicei, Bob arăta superb. Nici măcar oboseala unei întregi zile petrecute la tribunal nu îşi pusese amprenta pe chipul său frumos. Parcă eşti scos din cutie, gândi Kerry, amintindu-şi că, în prezenţa lui Bob, simţise mereu nevoia să-şi controleze machiajul, să-şi netezească părul, să-şi aranjeze jacheta.

Pe de altă parte, Robin părea extaziată. Fericită, îl îmbrăţişa la rândul ei pe Bob.

— Tati, îmi pare rău că nu eram acasă când ai sunat.

O, Robin, spuse Kerry în sinea ei. Apoi îşi dădu seama că Jimmy Weeks stătea în picioare lângă ea.

— Ne-am cunoscut aici, anul trecut, spuse el. Eraţi la masă cu nişte judecători. Mă bucur să vă văd din nou, doamnă Kinellen.

— Am renunţat la acest nume demult. Mă numesc din nou McGrath. Dar, oricum, aveţi o memorie bună, domnule Weeks.

Kerry îi vorbea pe un ton impersonal. Fireşte, nu avea cum să-i spună că se bucură să-l vadă.

— Fără îndoială că am o memorie bună, spuse Weeks cu un zâmbet care făcea ca remarca lui să pară o glumă. Şi mă ajută să-mi amintesc de o femeie foarte atrăgătoare.

Scuteşte-mă, spuse Kerry în sinea ei, zâmbind rigid. Şi îi întoarse spatele când Bob îi dădu drumul lui Robin şi îi întinse mâna.

— Kerry, ce surpriză plăcută.

— Ca întotdeauna, e o surpriză să te vedem, Bob.

— Mami, o imploră Robin.

Kerry îşi muşcă buzele. Se detesta când îl lua pe Bob peste picior în faţa fetei. Încercă să zâmbească.

— Noi tocmai ne pregăteam să plecăm.

După ce se aşezară la masă şi comandară băutură, Jimmy Weeks remarcă:

— Se vede că fosta ta soţie nu te prea place, Bobby.

Kinellen ridică din umeri.

— Kerry ar trebui să se mai relaxeze. Prea ia totul în serios. Eram mult prea tineri când ne-am căsătorit. Pe urmă ne-am despărţit. Se mai întâmplă. Aş dori să-şi găsească pe altcineva.

— Ce a păţit copilul tău pe faţă?

— S-a tăiat în cioburile de sticlă după o buşitură. O să-i treacă.

— Eşti sigur că se ocupă de ea un chirurg bun?

— Da, unul recomandat de cineva cu multă căldură. Ce-ai zice să mâncăm, Jimmy?

— Cum îl cheamă pe doctor? Poate că-i cel la care s-a dus şi nevastă-mea.

Bob Kinellen clocotea în sinea lui. Dacă nu ar fi avut ghinionul să le întâlnească pe Kerry şi pe Robin, Jimmy nu l-ar fi întrebat acum de accident.

— Charles Smith, îi răspunse el, în cele din urmă.

— Charles Smith? repetă Weeks uimit. Poate glumeşti.

— Aş vrea să fie o glumă.

— Ei bine, am auzit că o să se pensioneze în curând. Are de multă vreme probleme cu sănătatea.

Kinellen îl privi surprins.

— De unde ştii?

Jimmy îi aruncă o privire tăioasă.

— Îl am pe răboj. Cred că-ţi dai seama de ce. N-o să mai ţină mult.

10

Noaptea, Kerry avu din nou acelaşi vis. Se afla iar în cabinetul doctorului. O femeie tânără zăcea pe podea cu o frânghie înnodată de gât, părul negru îi încadra faţa cu ochii larg deschişi şi ficşi, avea gura deschisă ca şi cum s-ar fi sufocat, cu vârful limbii atârnându-i afară.

În vis, Kerry ar fi vrut să strige, dar de pe buze nu îi ieşea decât un murmur de protest. O clipă mai târziu, Robin o zgâlţâia ca s-o trezească.

— Mami, mami, trezeşte-te. Ce s-a-ntâmplat?

Kerry deschise ochii.

— Ce? O, Doamne, Rob, ce coşmar nenorocit. Mulţumesc. Când Robin se întoarse în camera ei, Kerry rămase trează, încercând să desluşească visul pe care îl avusese. Ce îl provocase? se întreba ea. De ce era altfel decât cel de data trecută?

De data aceasta, femeia zăcea cu trapul acoperit de flori. Trandafiri. *Trandafirii iubirii.*

Se ridică brusc. Asta era! *Asta* tot încercase să-şi amintească! Femeia pe care o văzuse în cabinetul doctorului Smith în timpul zilei şi cea pe care o văzuse cu două săptămâni în urmă, femeile care semănau atât de mult. Ştia de ce i se păruseră atât de cunoscute. Ştia de ce semănau.

Suzanne Reardon, victima din celebrul caz al trandafirilor iubirii. Fusese ucisă în urmă cu aproape unsprezece ani de soţul ei. Povestea se aflase în atenţia presei. O crimă pasională şi trandafiri împrăştiaţi peste frumoasa victimă.

În ziua în care am început să lucrez la procuratură, juriul îl găsise vinovat pe soţul victimei, îşi aminti Kerry. Fotografiile Suzannei umpluseră paginile ziarelor. Sunt sigură că asta e, îşi spuse ea. Am fost de faţă când s-a pronunţat sentinţa. M-a marcat foarte tare. Dar, pentru Dumnezeu, de ce să vrea două dintre pacientele doctorului Smith să semene cu victima unei crime?

11

Pamela Worth fusese o greşeală. Gândul acesta îl împiedică pe doctorăl Smith să doarmă aproape toată noaptea de luni. Frumuseţea dăltuită a noului ei chip nu putea compensa lipsa de graţie a fizicului său, vocea aspră, stridentă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început, îşi spuse el. Şi, de fapt, ştiuse. Dar nu se putuse abţine. Constituţia ei o făcea să pară că ar putea fi supusă ridicol de uşor la o asemenea transformare. Şi, simţind cum transformarea se petrece chiar sub mâinile lui, putea să retrăiască ceva din emoţia pe care o simţise prima oară.

Ce va face când nu va mai putea opera? se întreba el. Clipa aceea se apropia cu paşi repezi. Tremurul mâinii, care îl enerva atât de tare, se putea accentua. Iar enervarea l-ar pune în incapacitate de a mai lucra.

Aprinse lumina. Nu pe cea de lângă pat, ci pe aceea care lumina fotografia de pe peretele din faţa lui. Se uita la ea în fiecare seară, înainte de a adormi. Era atât de frumoasă. Însă cum o privea acum, fără ochelari, contururile femeii din fotografie deveneau contorsionate şi diforme, aşa cum arăta după ce murise.

— Suzanne, murmură el.

Când durerea amintirilor îl copleşi, îşi acoperi ochii cu un braţ, ca să nu mai vadă chipul acela Nu suporta să-şi amintească felul în care arăta atunci, lipsită de orice frumuseţe, cu ochii ieşiţi din orbite, cu vârful limbii prelins printre buzele întredeschise şi cu maxilarul căzut…

Marţi, 24 octombrie

12

Marţi dimineaţă, cum ajunse la birou, Kerry îi telefonă lui Jonathan Hoover.

Ca întotdeauna, glasul lui avea darul să o liniştească. Intră direct în subiect.

— Jonathan, Robin a fost ieri la New York pentru control şi totul pare să fie în ordine, dar aş fi mult mai liniştită dacă aş afla încă o părere, dacă un alt specialist în chirurgie plastică mi-ar spune, la fel ca doctorul Smith, că n-o să rămână cu cicatrice. Nu ştii pe cineva bun?

Simţi că Jonathan zâmbea când îi răspunse:

— Nu cunosc pe nimeni din proprie experienţă.

— Sigur, tu n-ai avut nevoie de aşa ceva.

— Eşti drăguţă, Kerry. Bine, o să mă interesez. Mă gândeam cu Grace că ar trebui să mai ceri părerea cuiva, dar nu am vrut să ne amestecăm. S-a întâmplat ieri ceva ce te-a determinat să iei hotărârea asta?

— Şi da, şi nu. Acum aştept pe cineva. O să-ţi explic despre ce e vorba când ne vedem.

— Te sun după-amiază să-ţi spun numele unui specialist.

— Mulţumesc, Jonathan.

— Cu plăcere, doamnă judecător.

— Jonathan, nu vorbi aşa. O să mă deochi.

Îl auzi chicotind înainte de a închide telefonul.

Prima persoană cu care urma să se întâlnească în dimineaţa aceea era Corinne Banks, adjuncta căreia, în calitate de procuror pledant, îi dăduse să se ocupe de cazul unui accident de circulaţie soldat cu morţi. Înfăţişarea în instanţă era programată

pentru lunea viitoare şi Corinne urma să revadă unele aspecte ale pledoariei.

Corinne, o negresă de douăzeci şi şapte de ani, e făcută pentru procese de anvergură, gândi Kerry. După ce bătu scurt la uşă, Corinne apăru în birou cu un dosar voluminos sub braţ. Era toată numai un zâmbet.

— Ghici peste ce a dat Joe, spuse ea fericită.

Joe Palumbo era unul dintre anchetatorii lor cei mai buni.

— Ard de nerăbdare să aflu, îi răspunse Kerry, străduindu-se să zâmbească.

— Bietul nostru inculpat nevinovat care susţinea că nu a mai avut niciodată vreun accident a cam dat de bucluc. Folosind un carnet fals de conducere a încălcat de nu ştiu câte ori regulile de circulaţie şi a mai omorât pe cineva într-un accident acum cincisprezece ani. Abia aştept să-l încolţesc şi sunt convinsă că o să reuşim, spuse ea, după care puse dosarul pe masă şi îl deschise. În orice caz, voiam să stăm de vorbă despre…

Peste douăzeci de minute, după ce plecase Corinne, Kerry puse mâna pe telefon. Pomenind numele anchetatorului, Corinne îi dăduse o idee. Când Joe Palumbo răspunse cu obişnuitul lui „Mda”, Kerry îl întrebă:

— Joe, ţi-ai făcut deja programul pentru masa de prânz?

— De niciun fel, Kerry. Vrei să mă inviţi la masă la Solari’s?

— Mi-ar plăcea, dar am alte gânduri, îi răspunse ea râzând. Tu de cât timp lucrezi aici?

— De douăzeci de ani.

— Te-ai ocupat de uciderea lui Reardon acum vreo zece ani, de cazul pe care presa l-a numit la vremea respectivă „Crima trandafirilor iubirii”?

— Chestia aia barosană? Nu, nu m-am ocupat de caz, însă, din câte-mi amintesc, era o treabă ca şi rezolvată de la bun început. Aşa a devenit Şefu’ celebru.

Kerry ştia că Palumbo nu era chiar topit după Frank Green.

— Şi nu au fost mai multe recursuri? îl întrebă ea.

— Ba da. Tot veneau cu noi teorii. Părea să nu se mai sfârşească, îi spuse Palumbo.

— Cred că ultimul recurs a fost respins chiar acum doi ani, spuse Kerry, dar a apărut ceva care mă face curioasă. Oricum, ideea e că aş vrea să te duci la arhivă să afli tot ce s-a scris despre acel caz.

Parcă îl şi văzu pe Joe luând o expresie amabilă.

— Pentru tine, Kerry, fac orice. Dar de ce te interesează? Dosarul a fost închis demult.

— O să-ţi spun altă dată.

La prânz, Kerry mâncă un sandviş la birou şi bău o cafea. La unu şi jumătate, apăru Palumbo cu un plic voluminos.

— La ordin.

Kerry îl privi cu afecţiune. Mic şi bondoc, cu părul grizonat, mereu cu zâmbetul pe buze, Joe avea o înfăţişare dezarmant de binevoitoare, în spatele căreia nimeni nu ar fi bănuit priceperea lui de a surprinde instinctiv amănuntele aparent lipsite de importanţă. Lucraseră împreună la multe dintre cazurile ei cele mai importante.

— Îţi rămân datoare, îi spuse ea.

— Lasă asta. Să ştii însă că m-ai făcut curios. De ce te interesează cazul Reardon, Kerry?

Ea ezită. Într-un fel, i se părea că încă nu e bine să-i vorbească despre doctorul Smith. Palumbo îşi dădu seama că nu este prea dispusă să vorbească.

— Nu-i nimic. Îmi spui tu mai târziu. La revedere.

Kerry se gândise să ia dosarul acasă şi să înceapă să-l citească după cină. Dar nu se putu abţine să nu-şi arunce o privire pe tăietura din ziar aflată deasupra. Da, am avut dreptate, îşi spuse ea. S-a întâmplat în urmă cu numai doi ani.

Un articol din pagina 32 a ziarului *The Record* menţiona că al cincilea recurs al lui Skip Reardon fusese respins de Curtea Supremă din New Jersey, iar avocatul lui, Geoffrey Dorso, jurase că va găsi modalitatea să facă iar recurs.

Se menţiona că Dorso ar fi spus textual:

„O să tot încerc până când Skip Reardon o să fie achitat şi eliberat din închisoare. E nevinovat."

Sigur că da, gândi ea, asta spun toţi avocaţii.

13

Pentru a doua seară consecutiv, Bob Kinellen lua cina cu clientul său Jimmy Weeks. Nu avuseseră o zi prea bună la tribunal. Selecţia juriului. Se folosiseră deja de opt ori de dreptul de a recuza un jurat, fără a explica motivul. Dar, cu toată grija lor în alegerea juriului, era clar că procurorul federal pregătise un dosar consistent. Şi aproape sigur că Haskell urma să-şi recunoască vinovăţia, dar să ceară o încadrare mai puţin gravă.

Cei doi mâncau cu un aer mohorât.

— Chiar dacă Haskell o să recunoască, eu cred c-o să reuşesc să-i fac praf declaraţiile, îl asigură Kinellen pe Jimmy.

— *Crezi* c-o să reuşeşti să-i faci praf declaraţiile. Nu e destul.

— Vedem noi despre ce e vorba.

— Ai început să mă îngrijorezi, Bob, spuse Weeks cu un zâmbet mohorât. A cam sosit momentul să-ţi faci un plan de bătaie.

Bob Kinellen preferă să nu bage în seamă observaţia lui. Deschise meniul şi zise:

— Mă întâlnesc mai târziu cu Alice, la Arnott. Aveai şi tu de gând să vii?

— Pe naiba. M-am săturat de dădăcelile lui. Ar fi trebuit să-ţi dai seama. Mi-au făcut destul rău.

14

În sufragerie, Kerry şi Robin îşi ţineau de urât una celeilalte. Cum se lăsase frigul în seara aceea, hotărâră să facă pentru prima oară focul. Asta însemna să dea drumul la robinetul de gaz şi apoi să apese pe butonul care declanşa flăcările şuierătoare spre vreascurile artificiale.

Kerry le explica mereu musafirilor:

— Am alergie la fum. Aşa, focul pare natural şi încălzeşte camera. De fapt, pare atât de natural, că menajera a curăţat cu aspiratorul cenuşa artificială şi a trebuit să cumpăr alta.

Robin îşi întinsese pe măsuţa joasă din sufragerie fotografiile reprezentând schimbarea de anotimp.

— Ce seară grozavă, spuse ea satisfăcută, e frig şi vânt. O să trebuiască să fac în curând şi celelalte fotografii. Copaci goi, o grămadă de frunze pe jos.

Kerry şedea în fotoliul ei preferat, cu picioarele întinse pe un taburet. Ridică privirea spre ea.

— Nu-mi mai aduce aminte de frunze. Am obosit să le tot strâng.

— De ce nu cumperi o maşină de strâns frunze?

— O să-ţi cumpăr ţie una, cadou de Crăciun.

— Ce nostim ar fi. Ce citeşti acolo, mami?

— Ia vino aici, Rob, o îndemnă Kerry, ţinând în mână o tăietură din ziar cu fotografia Suzannei Reardon. O recunoşti?

— Era ieri la cabinetul doctorului Smith.

— Ai spirit de observaţie, dar asta nu e aceeaşi persoană.

Kerry tocmai începuse să citească articolul care relata uciderea Suzannei Reardon. Soţul ei, Skip Reardon, un întreprinzător care reuşise prin forţe proprii să devină milionar, o găsise la miezul nopţii în holul luxoasei lor case din Alpine. Fusese strangulată. Zăcea pe podea, cu trandafiri roşii presăraţi peste trup.

Trebuie să fi citit despre asta la vremea respectivă, îşi spuse Kerry. Cu siguranţă că m-a impresionat şi m-a făcut s-o visez.

După douăzeci de minute dădu peste o tăietură care o făcu să i se taie respiraţia Skip Reardon fusese acuzat de crimă după ce socrul său, *doctorul Charles Smith,* declarase poliţiei că fata lui era terorizată de crizele nebuneşti de gelozie ale soţului ei.

Doctorul Smith era tatăl Suzannei Reardon! Doamne, gândi Kerry, acesta să fie motivul pentru care le dă şi altor femei chipul ei? Ce straniu. Câte femei făcuse să semene cu ea? De asta să ne fi ţinut, mie şi lui Robin, discursul acela despre menţinerea frumuseţii?

— Ce-i cu tine, mami? o întrebă Robin. Arăţi ciudat.

— Nimic. Am aici un caz interesant, îi răspunse Kerry şi-şi aruncă privirea spre ceasul de pe şemineu. E nouă, Rob. Ai face bine să-ţi strângi lucrurile. O să trec şi eu pe la tine să-ţi spun noapte bună.

În timp ce Robin îşi strângea fotografiile, Kerry lăsă hârtiile să-i cadă în poală. Auzise de multe cazuri în care părinţii nu-şi putuseră reveni după moartea copilului, lăsaseră neschimbată camera acestuia, hainele în dulap, ca şi cum copilul însuşi le-ar fi pus acolo. Dar s-o „recreezi" iar şi iar? Asta era deja mai mult decât durere, cu siguranţă.

Se ridică încet şi se duse sus după Robin. După ce îşi sărută fata şi îi spuse noapte bună, se duse în camera ei, se îmbrăcă în pijama şi îşi puse un halat deasupra, apoi reveni jos, îşi făcu o ceaşcă de cacao şi continuă să citească.

Cazul lui Skip Reardon părea rezolvat de la bun început. Recunoscuse că se certase cu Suzanne chiar în dimineaţa zilei când murise. De fapt, recunoscuse că în zilele dinainte se certaseră aproape tot timpul. Recunoscuse că venise acasă în ziua aceea la şase şi că o găsise aranjând nişte trandafiri într-o vază. Când o întrebase de unde îi primise, ea îi răspunsese că nu-l priveşte. Atunci el îi spusese că, indiferent de la cine îi primise,

persoana aceea era bine venită, pentru că el avea de gând, oricum, să plece. Apoi, povestea el, se întorsese la birou unde băuse vreo două pahare, adormise pe canapea şi se întorsese acasă la miezul nopţii, când găsise cadavrul.

Totuşi, nimeni nu îi confirmase declaraţiile. Dosarul cuprindea o parte din stenograma procesului, inclusiv declaraţia lui Skip. Procurorul îl tot strânsese cu uşa până când devenise confuz şi începuse să se contrazică. Nu fusese prea convingător sau chiar mai rău de atât.

Cât de prost l-a pregătit avocatul pentru declaraţiile pe care urma să le facă, gândi Kerry. Fără îndoială că, având în vedere importantele dovezi indirecte ale procurorului, era absolut necesar ca Reardon să compară în faţa instanţei, ca să declare că nu el a omorât-o pe Suzanne. Dar era clar că întrebările sarcastice pe care i le pusese Frank Green îl timoraseră complet. Fără îndoială, gândi ea, Reardon şi-a săpat singur groapă.

Sentinţa fusese pronunţată la şase săptămâni după încheierea procesului. Kerry se dusese să asiste. Îşi amintea şi acum de ziua aceea. Şi-l amintea pe Reardon ca pe un bărbat înalt, bine făcut, cu părul roşcat, stânjenit în costumul său la patru ace. Când judecătorul îl întrebase dacă voia să spună ceva înainte de a auzi sentinţa, protestase încă o dată, susţinând că e nevinovat.

În ziua aceea, Geoff Dorso fusese alături de Reardon, în calitate de asistent al avocatului care îl apărase pe Reardon. Kerry îl cunoştea vag. Deşi nu-l cunoştea personal, ştia că în cei zece ani scurşi de atunci, Geoff îşi crease o reputaţie bună de avocat al apărării în procese penale. Nu se confruntase niciodată cu el în instanţă.

Dădu peste articolul de ziar privind sentinţa. Îl cita pe Skip Reardon: „Nu sunt vinovat de moartea soţiei mele. Nu i-am făcut niciodată vreun rău. N-am ameninţat-o niciodată. Tatăl ei, doctorul

Charles Smith, e un mincinos. *Jur* în faţa lui Dumnezeu şi a acestei instanţe că e mincinos.”

Deşi şemineul făcea destulă căldură, o trecu un fior.

15

Toată lumea ştia, sau credea că ştie, că Jason Arnott avea o moştenire de familie. Locuia la Alpine de cincisprezece ani, de când cumpărase vechea casă a familiei Halliday, o vilă cu douăzeci de camere, situată pe creasta unui deal care oferea o vedere splendidă spre Parcul Palisades.

Jason, abia trecut de cincizeci de ani, era de înălţime mijlocie, cu un păr negru şi firav, ochi vioi şi un ten îngrijit. Călătorea mult, dădea de înţeles că ar avea nişte investiţii în Orient şi îi plăcea frumosul. Casa lui, cu somptuoase covoare persane, mobilă stil, picturi de valoare şi obiecte rafinate de artă, era o încântare. Gazdă minunată, Jason dădea petreceri în stil mare şi era asaltat atât de oaspeţi celebri sau aproape celebri, cât şi de cei nu tocmai bogaţi.

Erudit şi spiritual, Jason susţinea că ar avea o vagă legătură cu familia Astor din Anglia, deşi mulţi credeau că asta nu era decât o plăsmuire a imaginaţiei sale. Ştiau însă în mod sigur că e pitoresc, uşor misterios şi absolut fermecător.

Dar nu ştiau şi faptul că Jason era hoţ. Nimeni nu părea să facă vreo legătură între faptul că, după o perioadă rezonabilă de timp, toate casele pe care le vizita erau prădate de cineva care părea să deţină o metodă infailibilă de a scăpa de sistemele de alarmă. Jason nu-şi dorea decât să reuşească să ia cu el prada din escapadele sale. Picturile, sculpturile, bijuteriile şi tapiseriile erau obiectele lui preferate. Doar de câteva ori în îndelungata sa carieră prădase întreaga proprietate. Atunci fusese nevoit să se deghizeze în fel şi chip şi să angajeze nişte oameni care să-i încarce camioneta. Aceasta

se afla acum în garajul locuinţei sale secrete, într-un loc îndepărtat din Catskills.

Acolo avea o altă identitate. Vecinii din casele răsfirate pe distanţe mari îl ştiau ca un om retras care nu prea vrea să intre în vorbă cu alţii. Nimeni în afară de menajeră şi, uneori, de un instalator, nu fusese invitat în adăpostul lui de la ţară şi nici menajera, nici instalatorul nu avea nici cea mai vagă bănuială despre valorile din casă.

Dacă la Alpine avea o casă superbă, cea de la Catskills îţi tăia răsuflarea, pentru că aici păstra Jason obiectele furate în timpul escapadelor sale, de care nu avea inimă să se despartă. Fiecare piesă de mobilier era o adevărată comoară. Un Frederic Remington ocupa peretele din sufragerie, chiar deasupra bufetului Sheraton, pe care strălucea o vază Peachblow.

La Alpine totul era cumpărat din banii pe care Jason îi obţinuse din vânzarea unor obiecte furate. Nimic din ce se afla acolo nu ar fi putut atrage atenţia cuiva cu memorie vizuală care ar fi reţinut obiectele furate. Jason putea spune cu nonşalanţă şi sigur de sine: „E destul de drăguţ, nu-i aşa? L-am luat anul trecut la o licitaţie a Casei Sotheby's." Sau: „M-am dus în comitatul Bucks când proprietatea familiei Parker fusese scoasă la mezat."

Jason făcuse doar o singură greşeală. În urmă cu zece ani, menajera care venea la casa lui din Alpine vinerea şi-a scăpat pe jos foile din agendă. Când le-a strâns, a pierdut foaia pe care îşi notase codurile sistemului de alarmă de la patru case din Alpine. Jason le notase şi îi strecurase femeii foaia la loc, înainte ca ea să-şi dea seama, apoi, tentat peste măsură, prădase toate cele patra case: a familiilor Ellot, Ashton, Donnatelli. Şi a familiei Reardon. Pe Jason îl treceau şi acum fiorii când îşi amintea cum scăpase ca prin urechile acului în noaptea aceea cumplită.

Dar asta se petrecea cu ani în urmă, iar Skip Reardon era acum ferecat după gratii şi posibilităţile lui de a face recurs se epuizaseră. În seara asta petrecerea era în toi, iar Jason primea cu un zâmbet torentul de complimente al lui Alice Bartlett Kinellen.

— Sper că o să poată veni şi Bob.

— A, sigur c-o să vină. N-ar vrea în ruptul capului să mă supăr pe el.

Alice era un fel de Grace Kelly blondă. Din nefericire, nu avea nici farmecul, nici căldura acelei prinţese. Alice Kinellen era ca o stană de piatră. În plus, plicticoasă şi posesivă, îşi spuse Jason. Cum de o suportă Kinellen?

— Ia masa în oraş cu Jimmy Weeks, îi dezvălui Alice între două înghiţituri de şampanie. S-a săturat până peste cap de cazul acela.

— Păi, sper să vină şi Jimmy, spuse Jason cu sinceritate. Îmi place de el.

Însă ştia că Jimmy nu va veni. Weeks nu mai fusese de ani de zile la o petrecere dată de el. De fapt, se ţinuse departe de Alpine după uciderea Suzannei Reardon. În urmă cu unsprezece ani, Jimmy Weeks o cunoscuse pe Suzanne la o petrecere dată de Jason Arnott.

Miercuri, 25 octombrie

16

Se vedea clar că Frank Green era iritat. Zâmbetul pe care îl afişa cu uşurinţă, pentru a-şi arăta dantura proaspăt aranjată, nu îi apăru pe chip de data aceasta, când o privi pe Kerry peste masa de lucru.

Cred că mă aşteptam să reacţioneze aşa, îşi spuse ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Frank nu e omul care ar vrea să audă că alţii se interesează de cazul care l-a făcut celebru, mai ales acum, când se vorbeşte de candidatura lui la postul de guvernator.

După ce citise dosarul care cuprindea articolele de ziar despre „Crima trandafirilor iubirii", Kerry se dusese la culcare, încercând să ia o hotărâre în privinţa doctorului Smith. Oare să-l înfrunte şi să-l întrebe direct despre fata lui, să-l întrebe de ce o re-crea în chipurile altor femei?

Risca să o dea afară din cabinet, negând totul. Skip Reardon îl acuzase pe doctor că minţise când depusese mărturie despre fata lui. Dacă minţise, cu siguranţă că Smith nu o să recunoască asta acum, faţă de Kerry, după atâţia ani. Şi chiar dacă minţise, cea mai mare întrebare era: de ce făcuse asta?

Înainte de a reuşi, în sfârşit, să adoarmă, Kerry ajunsese la concluzia că ar fi cel mai bine să-l întrebe mai întâi pe Frank, pentru că el judecase cazul acela. Acum, că îi explicase lui Green motivul pentru care se interesa de cazul Reardon, era clar că la întrebarea sa „Crezi că doctorul Smith ar fi putut minţi când a depus mărturie

împotriva lui Skip Reardon”? Nu se putea aştepta la un răspuns util sau amabil.

— Kerry, îi răspunse Green, Skip Reardon şi-a ucis nevasta. Ştia că a călcat strâmb. Chiar în ziua în care a omorât-o, îşi chemase contabilul ca să afle cât l-ar costa un divorţ şi şi-a ieşit din pepeni când a aflat că asta ar însemna o groază de parale. Era un om cu o stare materială bună, iar Suzanne renunţase la o carieră bănoasă de manechin pentru meseria de nevastă. El ar fi urmat să plătească de să-i iasă pe nas. Aşa că, a pune la îndoială veridicitatea afirmaţiilor doctorului Smith ar însemna în acest moment să-ţi pierzi vremea şi să cheltuieşti banii contribuabililor.

— Dar ceva nu e în ordine cu doctorul Smith, spuse Kerry. Frank, nu vreau să creez probleme şi nimeni nu vrea mai mult decât mine să vadă un criminal după gratii, dar îţi jur că Smith nu e doar un tată distrus de durere. Parcă şi-a pierdut minţile. Ar fi trebuit să-i vezi expresia când ne dăscălea, pe Robin şi pe mine, despre obligaţia de a-ţi păstra frumuseţea, despre felul în care unii se nasc cu ea, în timp ce alţii o capătă ulterior.

— Kerry, tocmai ai terminat un proces important, spuse Green, uitându-se la ceas. Eşti pe punctul de a prelua alt caz. Ai putea fi numită judecător. Din păcate, Robin a fost tratată de tatăl Suzannei Reardon, care poate că nu a fost martorul ideal în proces. Când vorbea despre fata lui, nu avea pic de emoţie în glas. De fapt, era atât de rece şi de detaşat, încât am fost mulţumit că juriul a crezut cele declarate de el. Fă bine şi scoate-ţi din minte cazul ăsta.

Era clar că întâlnirea luase sfârşit. Când se ridică de pe scaun, Kerry mai spuse:

— Ştii ce o să fac? O să-i cer altui doctor, unuia recomandat de Jonathan, să o consulte pe Robin după intervenţia făcută de doctorul Smith.

Când se întoarse în biroul ei, Kerry o rugă pe secretară să nu îi dea pe nimeni la telefon, se aşeză

pe scaun şi rămase mult timp privind în gol. Putea înţelege neliniştea care îl cuprinsese pe Frank Green la gândul că ea se interesa de principalul martor al acuzării în cazul „Crimei trandafirilor iubirii”. Orice aluzie la o posibilă eroare judiciară ar fi declanşat o publicitate negativă care, fără îndoială, ar fi umbrit imaginea lui Frank ca potenţial guvernator.

Doctorul Smith este probabil un tată obsedat de suferinţa sa, în stare să-şi folosească priceperea pentru a-şi re-crea fiica, îşi spuse ea, iar Skip Reardon este probabil unul dintre nenumăraţii criminali care îngână într-una: „Nu eu am făcut-o.”

Dar chiar dacă era aşa, ştia că nu se va opri aici. Sâmbătă, când o va duce pe Robin la specialistul în chirurgie plastică recomandat de Jonathan, îl va întreba câtor medici le-ar putea trece prin cap să le dea mai multor femei acelaşi chip.

17

În după-amiaza aceea, la şase şi jumătate, Geoff Dorso răsfoia fără tragere de inimă mesajele primite cât timp se aflase la tribunal. Apoi îşi ridică privirea. Pe fereastra biroului său din Newark vedea cum New Yorkul se profilează pe cer. După o zi lungă petrecută în sălile de tribunal, priveliştea asta minunată avea mereu darul să-l liniştească.

Geoff era orăşean. Cum se născuse în Manhattan şi locuise acolo până la unsprezece ani, când familia lui se mutase la New Jersey, avea senzaţia plăcută că sufletul îi este împărţit între cele două maluri ale Hudsonului.

În vârstă de treizeci şi opt de ani, Geoff era înalt şi uscăţiv, cu un fizic care nu trăda deloc faptul că era gurmand. Părul negru ca smoala şi tenul măsliniu aminteau de strămoşii săi italieni. Ochii de un albastru intens îi moştenise de la bunica lui anglo-irlandeză.

Se vedea că Geoff e celibatar. Îşi alegea cravatele la întâmplare şi avea de obicei hainele uşor şifonate. Dar teancul de mesaje primite era atât o dovadă a excelentei sale reputaţii de avocat specializat în apărarea inculpaţilor în procese penale, cât şi a respectului pe care şi-l câştigase în lumea juriştilor.

Pe măsură ce le frunzărea, le punea de o parte pe cele mai importante. Deodată, ridică din sprâncene. Kerry McGrath îl ruga să o sune. Lăsase două numere de telefon, unul de la birou şi altul de acasă. Despre ce o fi vorba? se întrebă el. În comitatul Bergen nu avea pe rol niciun proces de care să se ocupe ea.

De-a lungul anilor, o întâlnise pe Kerry la dineurile baroului şi ştia că era propusă pentru funcţia de judecător, dar nu o prea cunoştea. Telefonul ei îl intriga. Era prea târziu să o mai găsească la birou. Se hotărî să încerce acasă.

— Răspund eu, spuse Robin când auzi telefonul sunând.

Oricum, cred că pe tine te caută, îşi zise Kerry în timp ce încerca spaghetele. Credeam că boala de a vorbi la telefon nu se instalează înaintea adolescenţei, gândi ea. Apoi o auzi pe Robin strigându-i să ridice receptorul.

Străbătu grăbită bucătăria până la telefonul din perete. Auzi o voce necunoscută.

— Kerry?

— Da.

— Sunt Geoff Dorso.

Îi lăsase mesajul mânată de un impuls, iar ulterior se simţise stânjenită că o făcuse. Ştia că Frank Green nu o să mai fie aşa de amabil dacă o să afle că a luat legătura cu avocatul lui Skip Reardon. Dar aruncase deja piatra în baltă.

— Geoff, poate că nu are prea mare importanţă, dar… Sfârşitul propoziţiei se pierdu. Haide, spune-i odată, se îndemnă ea. Geoff, fata mea a avut

recent un accident şi a fost tratată de doctorul Charles Smith…

— Charles Smith, o întrerupse Dorso, tatăl Suzannei Reardon?

— Da. Tocmai asta-i. E ceva ciudat cu el.

Acum parcă îi venea mai uşor să vorbească. Îi povesti despre cele două femei care semănau cu Suzanne.

— Vrei să spui că Smith le-a făcut o faţă la fel ca aceea a fetei lui? exclamă Dorso. Asta ce naiba mai e?

— Nu ştiu, asta mă îngrijorează şi pe mine. O duc pe Robin sâmbătă la alt chirurg. Vreau să-l întreb despre implicaţiile medicale ale reproducerii unui chip. Şi aş mai vrea să încerc să vorbesc cu doctorul Smith, dar m-am gândit că, dacă aş putea citi înainte întreaga stenogramă a procesului, aş şti mai bine cum să pun problema. Aş putea face rost de stenogramă la mine, la serviciu, trebuie să fie undeva pe la arhivă, numai că ar dura şi, în plus, nu vreau să se afle că mă interesez de asta.

— O să ai copia mâine, îi promise Dorso. Ţi-o trimit la birou.

— Nu, mai bine trimite-mi-o aici. Stai să-ţi dau adresa.

— Mi-ar plăcea să ţi-o aduc personal, ca să mai stăm de vorbă. Mâine seară la şase sau şase jumătate e bine? Nu stau mai mult de o jumătate de oră, îţi promit.

— E bine.

— Atunci ne vedem mâine. Mulţumesc, Kerry, mai spuse el şi închise telefonul.

Kerry rămase cu receptorul în mână. În ce m-am băgat oare? se întrebă ea. Nu îi scăpase frământarea din glasul lui Dorso. Nu ar fi trebuit să folosesc cuvântul „ciudat”, îşi spuse ea. M-am băgat într-o treabă pe care poate că nu o să reuşesc s-o duc până la capăt.

Un zgomot din direcţia maşinii de gătit o făcu să se întoarcă. Apa din oala în care fierbeau

spaghetele dăduse în foc şi se scurgea pe ochiuri. Fără să se mai uite, ştia că pastele al dente se transformaseră într-o masă gelatinoasă.

18

Doctorul Charles Smith nu avea ore de consultaţie miercuri după-amiaza. Timpul acesta era rezervat intervenţiilor chirurgicale şi vizitelor postoperatorii. Totuşi, doctorul Smith nu programase pe nimeni în acea zi. În timp ce îşi conducea maşina pe Strada 68, spre firma de publicitate la care lucra Barbara Tompkins, observă cu surprindere că avea noroc. Vizavi de intrarea în clădire se afla un loc de parcare neocupat, de unde o putea vedea când iese.

Când, în cele din urmă, ea apăru în uşă, zâmbi fără să vrea. E frumoasă, îşi spuse el. După cum o sfătuise, îşi purta părul în aşa fel încât să-i încadreze faţa. Cea mai bună pieptănătură, îi spusese el, ca să-ţi sublimezi noile trăsături. Purta o jacheta roşie pensată pe corp, fustă neagră, două palme sub genunchi, şi pantofi eleganţi. Aşa, de la depărtare, părea o femeie deşteaptă şi plină de succes. Dar el ştia în amănunt şi cum arăta de aproape.

Când Barbara urcă într-un taxi, învârti şi el cheia în contact, pornind în urmărirea ei cu Mercedesul său negru, vechi de doisprezece ani. Deşi pe Park Avenue se circula bară la bară, ca întotdeauna la orele de vârf, nu îi fu greu să se ţină după ea.

Merseră spre sud, taxiul oprind în cele din urmă la Restaurantul Cele Patru Anotimpuri de pe Bulevardul 52 din Cartierul de Est. Probabil că Barbara urma să se întâlnească acolo cu cineva ca să bea un pahar, gândi el. Barul trebuie să fie foarte aglomerat acum. Nu-i va fi greu să se strecoare înăuntru neobservat.

Scuturând din cap, se hotărî să se întoarcă mai bine acasă. Simplul fapt că îi aruncase o privire era suficient. De fapt, arhisuficient. Pentru un moment chiar crezuse că era Suzanne. Acum nu îşi mai dorea decât să rămână singur. Un suspin îi tăie răsuflarea. Pe măsură ce maşinile se scurgeau încet spre centru, repeta la nesfârşit: „Iartă-mă, Suzanne. Iartă-mă, Suzanne."

19

De câte ori se afla în Hackensack, Jonathan Hoover încerca s-o convingă pe Kerry să ia cu el o masă de prânz frugală.

— Câte boluri de supă mănâncă un om într-o viaţă? o întreba el în glumă.

Astăzi, în timp ce mâncau un hamburger la Solari's, restaurantul din spatele tribunalului, Kerry îi povesti, precipitată, despre sosiile Suzannei Reardon şi despre discuţia ei cu Geoff Dorso. Îi mai spuse şi că şeful ei nu fusese deloc încântat când îi dăduse de înţeles că o interesează crima aceea comisă demult.

Jonathan era foarte îngrijorat.

— Kerry, nu-mi amintesc mare lucru de cazul acela, în afara faptului că nu m-am îndoit nicio clipă de vinovăţia soţului. Oricum, cred că ar trebui să nu te bagi, având în vedere mai ales implicarea lui Frank Green, foarte făţişă, din câte îmi amintesc, în obţinerea condamnării. Uite ce se întâmplă. Guvernatorul Marshall este încă tânăr. A îndeplinit două mandate şi nu mai poate candida pentru un al treilea mandat consecutiv, dar îi place munca asta. Ar vrea ca în locul lui să vină Frank Green. Între patru ochi îţi spun că au încheiat un târg. Green va fi guvernator pentru patru ani, apoi va candida pentru senat cu sprijinul lui Marshall.

— Iar Marshall se întoarce la Drumthwacket.

— Exact. Îi place să trăiască într-o reşedinţă de guvernator. Până în acest moment pare clar că

Green va fi nominalizat. Arată bine, vorbeşte bine. Are o activitate lăudabilă în trecut, cazul Reardon fiind un moment important al acestui trecut. Şi, printr-o coincidenţă remarcabilă, e chiar deştept. Vrea să menţină linia pe care a mers Marshall când a condus acest stat. Însă, în cazul în care cineva îi pune beţe în roate, ar putea pierde chiar din primul tur. Mai sunt alţi doi posibili candidaţi.

— Jonathan, eu mă gândeam doar să revăd cazul atât cât să-mi dau seama dacă principalul martor din procesul privind o crimă nu suferea cumva de o problemă serioasă care ar fi putut să-i influenţeze declaraţia. Vreau să spun că taţii sunt marcaţi când le mor fetele, dar la doctorul Smith e mai mult decât o durere.

— Kerry, Frank Green şi-a creat un nume tocmai reprezentând acuzarea în acel proces. Asta a atras şi atenţia presei, lucru de care avea atâta nevoie. Când Dukakis a candidat la funcţia de preşedinte, un rol important în înfrângerea lui l-a jucat ştirea aceea potrivit căreia el a eliberat un ucigaş care a ţinut-o apoi din crimă în crimă. Ştii ce ar face presa în cazul în care cineva ar lăsa de înţeles că Green a băgat la închisoare pentru tot restul vieţii un om nevinovat?

— Jonathan, mergi mult prea departe. Eu nu am pornit cu această bănuială. Am doar sentimentul că Smith are probleme grave care i-ar fi putut influenţa declaraţia. El era principalul martor al acuzării şi, în cazul în care a minţit, mi se pare firesc să mă întreb dacă Reardon e vinovat.

Chelnerul apăruse lângă ei, cu cana de cafea.

— Mai doriţi cafea, domnule senator? întrebă el.

Jonathan încuviinţă din cap, iar Kerry îşi flutură mâna peste ceaşca de cafea.

— Nu, mulţumesc.

Deodată, Jonathan zâmbi.

— Kerry, îţi aminteşti când aveai grijă de casa noastră şi ţi s-a părut că decoratorul nu a plantat toţi arbuştii şi tufele din proiect?

— Mi-aduc aminte, răspunse Kerry stânjenită.

— În ziua aceea ai dat un ocol, i-ai numărat, te-ai gândit că ai suficiente argumente şi l-ai făcut cu ou şi cu oţet în faţa oamenilor din echipă. Aşa e?

— Îhîm, încuviinţă Kerry, privind în ceaşca de cafea.

— Povesteşte-mi tu ce s-a-ntâmplat mai departe.

— Nu a fost mulţumit cum arătau unii dintre arbuşti, v-a chemat, pe tine şi pe Grace în Florida, şi i-a scos cu intenţia să-i înlocuiască.

— Altceva?

— Decoratorul era soţul verişoarei lui Grace.

— Înţelegi ce vreau să spun? o întrebă el, făcându-i cu ochiul, apoi deveni serios. Kerry, dacă îl pui în dificultate pe Frank Green şi îi periclitezi numirea, îţi poţi lua adio de la postul de judecător. Numele tău va rămâne înmormântat printre hârţoagele de pe masa guvernatorului Marshall, iar eu voi fi rugat discret să propun alt candidat pentru locul liber, îi explică el, apoi o luă de mână. Înainte de a te apuca să faci ceva, gândeşte-te bine la ce ţi-am spus. Sunt sigur că vei lua cea mai bună hotărâre.

20

La şase şi jumătate fix, ţârâitul soneriei o făcu pe Robin să alerge la uşă ca să-l întâmpine pe Geoff Dorso. Kerry îi spusese că Geoff urma să vină ca să studieze vreo jumătate de oră un dosar împreună cu ea. Robin hotărâse să mănânce devreme şi promisese că-şi va termina lecţiile în camera ei cât timp Kerry era ocupată. În schimb, ca niciodată în cursul săptămânii, în seara asta avea voie să se uite la televizor o oră.

Îl studie pe Dorso cu bunăvoinţă şi-l conduse în sufragerie.

— Mama coboară imediat, îi spuse ea. Eu sunt Robin.

— Iar eu, Geoff Dorso. Şi celălalt individ cum arată? o întrebă Geoff, indicându-i cu un zâmbet semnele încă vizibile de pe faţă.

Robin râse forţat.

— L-am turtit. De fapt, m-am tăiat în parbriz după o buşitură.

— Se pare că e pe vindecate.

— Aşa zice şi domnul doctor Smith, chirurgul. Mami spune că-l cunoaşteţi şi dumneavoastră. Eu cred că te cam sperie.

— Robin! o apostrofă Kerry în timp ce cobora pe scări.

— Inocenţa copiilor, spuse Dorso, zâmbind. Kerry, îmi pare bine să te văd.

— Şi mie, Geoff, îi răspunse ea şi, văzând servieta voluminoasă de sub braţul lui Dorso, adăugă în sinea ei: sper să ai motive.

— Robin…

— Ştiu, lecţiile, spuse Robin, zâmbind. De felul meu, nu sunt prea sârguincioasă, îi explică ea lui Dorso. Ultima oară, în carnet, la rubrica „Teme pentru acasă”, mi-au scris: „Nu lucrează suficient.”

— Dar mai scria şi „Îşi foloseşte timpul eficient”, îi aminti Kerry.

— Asta pentru că, la şcoală, după ce-mi termin exerciţiile, uit câteodată unde mă aflu şi mă apuc să stau de vorbă cu câte o prietenă. Cam asta e, încheie Robin şi, cu o fluturare de mână, se îndreptă spre scară.

Geoff Dorso zâmbi, privind în urma ei.

— E isteaţă şi frumuşică foc. Peste vreo cinci sau şase ani o să trebuiască să baricadezi uşa.

— Nici nu vreau să mă gândesc. Cu ce să te servesc, Geoff, o cafea, ceva de băut, un pahar de vin?

— Nu, mulţumesc. Ţi-am promis că nu te ţin mult, îi răspunse el şi-şi puse servieta pe măsuţă. Vrei să arunci o privire peste astea acum?

— Sigur că da.

Se aşeză lângă Geoff, pe canapea, în timp ce el scotea din geantă două dosare groase.

— Stenograma procesului, îi explică el. O mie de pagini de stenogramă. Dacă vrei să înţelegi bine ce s-a întâmplat, te sfătuiesc s-o citeşti cu atenţie. Sincer vorbind, de la început şi până la sfârşit mi-e ruşine de felul în care i-am pregătit apărarea. Ştiam că Skip trebuia să se prezinte în instanţă, dar nu era bine pregătit. Martorii procurorului nu au fost chestionaţi pe îndelete. Iar noi nu am citat decât doi martori dubioşi care să-l susţină pe Skip, în loc să fi chemat douăzeci.

— De ce s-a desfăşurat procesul aşa? întrebă Kerry.

— Eram cel mai tânăr consilier, abia angajat de firma Farrell şi Strauss. Farrell a fost un avocat bun la viaţa lui, nu-i nicio îndoială. Dar când l-a angajat Skip Reardon, trecuse deja de perioada lui de glorie şi era cam zaharisit. Nu-l mai interesa să se ocupe de încă o crimă. Cred că Skip ar fi avut alte şanse cu un avocat mai puţin experimentat, dar cu mai mult nerv.

— Şi nu ai putut să compensezi tu asta?

— Nu prea. Abia terminasem Dreptul şi eram cam novice în toate. De fapt, eu nici nu am prea făcut mare lucru la proces. Până la urmă nu am fost decât băiatul de mingi al lui Farrell. Dar şi aşa lipsit de experienţă cum eram, mi-am dat seama că pregătise procesul foarte prost.

— Iar Frank Green l-a făcut praf în timpul audierii.

— După cum poţi citi aici, l-a determinat pe Skip să recunoască că se certase cu Suzanne în dimineaţa aceea, că se interesase la contabil cât l-ar costa divorţul, că s-a întors acasă la şase şi s-a certat din nou cu Suzanne. Anchetatorul procuraturii a apreciat că moartea a survenit între orele şase şi opt, aşa încât Skip, potrivit propriei sale declaraţii, s-ar fi putut afla la locul crimei în momentul respectiv.

— Din extrasele pe care le-am citit, Skip Reardon susţinea că s-a întors la birou, a băut două pahare şi a adormit. E o declaraţie cam firavă, comentă Kerry.

— E firavă, dar adevărată. Skip înfiinţase o firmă care mergea foarte bine, se ocupa, în general, de construirea unor case elegante, chiar dacă în ultima vreme făcea şi magazine universale. Îşi petrecea aproape tot timpul la birou, urmărind desfăşurarea afacerilor, dar îi plăcea să se îmbrace în salopetă, să-şi petreacă timpul printre muncitori. Tocmai asta făcuse în ziua aceea, înainte de a se întoarce la birou. Era cam obosit. Deschise primul dosar. Uite, ţi-am subliniat aici atât declaraţia lui Smith, cât şi cea a lui Skip. Problema e că, sigur, a mai fost implicat cineva şi avem motive să bănuim că e vorba de un bărbat. De fapt, Skip era convins că Suzanne se încurcase cu un alt bărbat, poate chiar cu mai mulţi. A doua ceartă a izbucnit când, întors acasă la şase, a găsit-o aranjând un buchet de trandafiri roşii, trandafiri ai iubirii, cred că aşa i-a numit presa ulterior, pe care nu îi primise de la el. Acuzarea susţinea că el şi-a ieşit din minţi, a strangulat-o, apoi a aruncat trandafirii peste ea. El, fireşte, jură că n-a făcut aşa ceva, că Suzanne era încă vie când a plecat de acasă, că a lăsat-o moşmondind mai departe la trandafiri.

— S-a interesat cineva să afle de la florăriile din oraş unde a fost comandat buchetul de trandafiri? Dacă nu l-a adus Skip acasă, atunci poate că a fost trimis printr-un comisionar.

— Măcar atâta lucru a făcut Farrell. A verificat la toate florăriile din comitatul Bergen, dar n-a aflat nimic.

— Aşa deci.

Geoff se ridică de pe canapea.

— Kerry, ştiu că sunt multe de întrebat, dar aş vrea să citeşti stenograma cu atenţie. Aş vrea să fii foarte atentă la declaraţia doctorului Smith. Pe urmă, aş vrea să te gândeşti dacă nu mă laşi şi pe

mine să fiu de faţă când o să încerci să afli de la doctorul Smith de ce le dă şi altor femei chipul fiicei lui.

Kerry îl conduse pe Geoff la uşă.

— Te sun peste câteva zile, îi promise ea.

Ajuns în dreptul uşii, se opri şi se întoarse spre ea.

— Aş mai vrea să faci ceva. Vino cu mine la închisoarea Trenton să vorbeşti cu Skip personal. Jur pe mormântul bunicii mele că o să auzi numai adevărul din gura acelui nefericit când o să-ţi spună toată povestea.

21

La închisoarea Trenton, Skip Reardon stătea întins pe patul din celulă, urmărind la televizor ştirile de la şase şi jumătate. Cina abia începuse, că se şi terminase, cu acelaşi meniu searbăd. În ultima vreme era tot mai neliniştit şi irascibil. După zece ani petrecuţi în acest loc, reuşise în cea mai mare parte a timpului să se menţină pe o linie de mijloc. La început, oscila între o vie speranţă, când era înaintat un recurs, şi o disperare copleşitoare, când acesta era respins.

Acum, starea lui obişnuită de spirit era doar o resemnare obosită. Ştia că Geoff Dorso nu va înceta niciodată să caute noi căi de a face recurs, dar în întreaga ţară atmosfera devenise alta. În buletinele de ştiri se criticau tot mai des recursurile repetate ale unor criminali condamnaţi, care nu făceau decât să aglomereze instanţele. Şi, de fiecare dată, se ajungea în mod inevitabil la concluzia că acest fenomen trebuia să înceteze. Dacă Geoff nu va găsi calea să îi redea libertatea, însemna că Skip îşi va mai petrece aici douăzeci de ani.

În clipele sale de deznădejde, Skip se lăsa pradă amintirilor dinaintea crimei şi îşi dădea seama cât de prost fusese. Era logodit cu Beth. La îndemnul

lui Beth se dusese singur la o petrecere dată de sora ei şi de soţul acesteia, care era chirurg. Beth fusese nevoită să renunţe în ultima clipă, dar nu voise ca el să piardă ocazia de a se distra.

Halal distracţie, îşi spuse Skip cu ironie, amintindu-şi de seara aceea. Era acolo şi Suzanne cu tatăl ei. Îşi amintea şi acum cum arăta când o văzuse prima oară. Îşi dăduse seama de la bun început că o să-l bage în bucluc, dar se lăsase prins în mrejele ei, ca un prost.

Nervos, Skip se ridică de pe pat, stinse televizorul şi privi spre stenograma procesului care se afla pe raftul de deasupra toaletei. O ştia pe de rost. Acolo îi e locul, deasupra toaletei, gândi el cu amărăciune. După cât de folositoare ar putea să-mi mai fie, ar trebui s-o fac bucăţi, s-o arunc şi să trag apa.

Se întinse. Se menţinea în formă împletind munca grea de pe şantier cu un program regulat de gimnastică. Nu era seară în care să nu facă flotări şi genuflexiuni. Oglinda mică de plastic prinsă pe perete îi reflecta părul roşcat şi cu fire albe, faţa, cândva arsă de soare din cauza muncii în aer liber, purta acum paloarea căpătată în închisoare.

Cu ochii deschişi, nu visa decât că, printr-un miracol, va fi iar liber şi va construi din nou case. Izolarea apăsătoare şi zgomotul permanent de aici îl făcuseră să viseze case pentru cei cu venituri medii, prevăzute cu o izolaţie suficient de bună, ca să protejeze intimitatea locatarilor, şi cu multe ferestre prin care peisajul să pătrundă parcă în camere. Avea la el mai multe carnete cu schiţe.

De fiecare dată când Beth venea în vizită, deşi în ultimul timp o îndemnase să nu mai treacă pe la el, îi arăta ultimele schiţe şi vorbeau despre ele ca şi cum într-o bună zi s-ar fi putut întoarce la munca pe care o iubea atât de mult, construirea de case.

Numai că acum era nevoit să se întrebe cum o fi lumea şi în ce vor mai fi locuind oamenii când va

părăsi, în cele din urmă, locul acesta cumplit?

22

Kerry era deja sigură că va petrece din nou o noapte albă. Începuse să citească stenograma imediat după plecarea lui Geoff şi continuase după ce Robin se dusese la culcare.

La nouă şi jumătate sună Grace Hoover.

— Jonathan are o întâlnire. Eu m-am cocoţat în vârful patului şi am simţit nevoia să stau de vorbă cu cineva. Te-am deranjat?

— Tu nu mă deranjezi niciodată, Grace, îi răspunse Kerry sincer.

În cei cincisprezece ani de când îi cunoştea pe Grace şi pe Jonathan, urmărise declinul fizic al lui Grace. De la baston, trecuse la cârje, în cele din urmă la un scaun cu rotile şi, dintr-o femeie angajată în numeroase activităţi sociale, ajunsese să îşi petreacă aproape tot timpul în casă. Se vedea în continuare cu prietenele ei, dădea de multe ori petreceri seara, pentru care comanda mâncare la restaurant, dar, după cum îi mărturisise lui Kerry: „E deja un efort prea mare să mai ies din casă."

Kerry nu o auzise niciodată pe Grace plângându-se.

„Nu fac decât ceea ce trebuie să fac", îi răspunsese ea, strâmbând din nas, când Kerry îi spusese odată, cu candoare, cât de mult o admira pentru curajul ei.

Dar, după câteva minute de sporovăială, îşi dădu seama că, în seara asta, Grace sunase dintr-un motiv anume.

— Kerry, ai luat astăzi masa cu Jonathan. Sinceră să fiu, trebuie să-ţi spun că e îngrijorat. Kerry auzi şi de la Grace de ce era îngrijorat Jonathan. În final, îi spuse: Kerry, după ce a reprezentat statul acesta în Senat timp de douăzeci de ani, Jonathan e un om foarte puternic, dar nu îndeajuns pentru a-l influenţa pe guvernator să te

numească în postul de judecător dacă îl pui în dificultate pe cel pe care şi l-a ales drept succesor. Întâmplător, adăugă ea, Jonathan nu ştie că te-am sunat.

Numai că el probabil i-a deşertat tot sacul lui Grace, îşi spuse Kerry. Mă întreb ce ar zice dacă ar vedea cu ce mă ocup eu acum.

Rămânând evazivă, Kerry făcu tot ce-i stătu în putinţă să o asigure pe Grace că nu-şi pusese în gând să facă valuri.

— Dar, Grace, dacă o să reiasă că declaraţia doctorului Smith a fost falsă, cred că oamenii l-ar admira şi respecta pe Frank Green dacă ar recomanda instanţei să înceapă un nou proces. Nu cred că i-ar fi luat în nume de rău faptul că el, de bună-credinţă, s-a bazat pe declaraţia doctorului. Nu avea niciun motiv să-i pună la îndoială spusele. Şi nu uita, adăugă ea, departe de mine gândul că în cazul Reardon s-a făcut o nedreptate. Doar că, dintr-o coincidenţă, am dat peste acest caz şi nu suport gândul că nu am aflat despre ce e vorba.

După ce conversaţia luă sfârşit, Kerry se întoarse la stenogramă. Când o lăsă, în sfârşit, din mână, umpluse mai multe pagini cu notiţe şi întrebări.

Trandafirii iubirii. Să fi minţit Skip Reardon când spusese că nu el îi adusese sau trimisese florile? Dacă spunea adevărul, dacă nu el i le trimisese, atunci cine o *făcuse?*

Dolly Bowles, femeia care avea grijă de copilul familiei de vizavi de Reardon şi care fusese acolo în seara crimei, declarase că văzuse o maşină în faţa casei soţilor Reardon, la ora nouă în acea seară. Dar tocmai atunci în vecini era o petrecere şi mulţi dintre invitaţi îşi parcaseră maşinile pe stradă. Dolly făcuse în instanţă declaraţii foarte neconcludente. Frank Green atrăsese atenţia că, în cursul anului, femeia mai semnalase de vreo şase ori „persoane suspecte” prin vecini. De fiecare dată, suspectul se dovedise a fi comisionar. Drept

urmare, Dolly devenise un martor pe care instanţa nu se putea baza deloc. Kerry era convinsă că juriul nu îi luase în consideraţie declaraţiile.

Skip Reardon nu avusese niciodată probleme cu justiţia şi era considerat un bun cetăţean. Cu toate acestea, în proces fuseseră citaţi doar doi martori importanţi. De ce?

În perioada în care fusese omorâtă Suzanne Reardon, în Alpine avuseseră loc mai multe spargeri. Skip Reardon susţinea că o parte din bijuteriile purtate de Suzanne lipseau, că dormitorul principal fusese răvăşit, dar pe toaletă fusese găsită o tăviţă cu bijuterii scumpe. Acuzarea citase în proces o menajeră care venea ocazional la familia Reardon. Ea declarase pe un ton categoric că Suzanne îşi lăsa mereu dormitorul vraişte. „Proba câte trei-patru rochii şi le trântea pe jos pe cele pe care nu le îmbrăca până la urmă. Îşi împrăştia pudra pe măsuţa de toaletă, arunca prosoapele ude pe jos. Îmi venea de multe ori să-i las baltă."

În noaptea aceea, când se dezbrăca să se culce, Kerry revăzu în gând cele citite şi se gândi că are două lucruri de făcut: să stabilească o întâlnire pentru a sta de vorbă cu doctorul Smith şi să-i facă o vizită lui Skip Reardon la închisoarea Trenton.

Vineri, 27 octombrie

23

În cei nouă ani de când divorţase, Kerry avusese mai mulţi prieteni, dar nu găsise bărbatul potrivit. Margaret Mann, fosta colegă de cameră de la Colegiul Boston, rămăsese prietena ei cea mai bună. Marg era blondă şi minionă şi, în perioada colegiului, ea şi Kerry fuseseră poreclite Stan şi Bran. Acum era directorul unei bănci de investiţii şi avea un apartament pe Strada 86, în Cartierul de Vest. Margaret era confidenta, prietena şi camarada lui Kerry. Uneori, vinerea după-amiaza, Kerry chema pe cineva să aibă grijă de Robin, iar ea mergea în Manhattan. Lua cina în oraş cu Margaret, vedeau un spectacol pe Broadway sau un film, sau petreceau ore întregi stând de vorbă, cu o prăjitură în faţă.

Vineri seara, după ce Geoff Dorso îi lăsase stenograma, Kerry sosi acasă la Margaret şi se trânti mulţumită pe canapea, în faţa unui platou cu brânză şi struguri.

Margaret îi întinse un pahar cu vin.

— Jos pălăria. Arăţi minunat.

Kerry purta un costum nou, verde închis, format dintr-o jachetă lungă şi o fustă care cobora două palme sub genunchi. Se uită în jos, spre fustă, şi ridică din umeri.

— Mulţumesc. Am reuşit, în sfârşit, să-mi cumpăr nişte haine noi şi n-am mai ieşit din ele toată săptămâna.

Margaret râse.

— Îţi aminteşti, cum spunea mama ta când se ruja: „Nu se ştie niciodată de unde apare idila?”

Nu-i aşa că avea dreptate?

— Cred că da. S-a măritat cu Sam acum cincisprezece ani şi, de fiecare dată când vin ei în Est sau îi vizitez eu cu Robin în Colorado, sunt ca nişte porumbei.

— Numai noi n-am avut aşa un noroc, râse forţat Margaret, apoi deveni serioasă şi o întrebă: Ce mai face Robin? Sper că i se vindecă faţa.

— Pare să fie bine. O duc mâine la un alt chirurg. Doar ca s-o consulte.

Margaret ezită o clipă, apoi spuse:

— Tocmai voiam să-ţi sugerez asta. Vorbeam la birou despre accident şi am pomenit numele doctorului Smith. Unul dintre funcţionari, Stuart Grant, a intrat imediat în vorbă. Spunea că soţia lui a fost la Smith. Voia să scape de pungile de sub ochi, dar nu s-a mai întors la el după prima consultaţie. I s-a părut că e ceva cu el.

Kerry îşi îndreptă spatele.

— Cum adică?

— O cheamă Susan, dar doctorul tot greşea şi-i spunea Suzanne. Pe urmă, i-a spus că-i poate aranja ochii, dar mai bine îi aranjează toată faţa, că are semnele unei frumuseţi deosebite şi că trăieşte degeaba dacă nu profită de ea.

— Şi asta când se întâmpla?

— Acum vreo trei sau patru ani, mi se pare. A, şi încă un lucru. Smith parcă i-a înşirat vrute şi nevrute lui Susan că frumuseţea îţi dă o anumită responsabilitate şi cum unii oameni abuzează de ea şi provoacă manifestări de gelozie şi violenţă, îi spuse Margaret. Se opri o clipă, apoi o întrebă: Kerry, ce-i cu tine? Ai o privire ciudată.

— Marg, e foarte important. Eşti sigură că Smith vorbea despre femeile care provoacă manifestări de gelozie şi invidie?

— Cel puţin, Stuart aşa mi-a spus.

— Ai numărul de telefon al lui Stuart? Vreau să vorbesc cu soţia lui.

— Îl am la birou. Locuieşte în Greenwich şi, întâmplător, ştiu că numărul nu e în cartea de telefon, aşa că va trebui să ai răbdare până luni. Dar despre ce e vorba?

— O să-ţi spun în timp ce mâncăm, îi răspunse ea, cu gândul în altă parte.

Kerry avea senzaţia că învăţase pe dinafară toată stenograma procesului. Doctorul Smith jurase că fata lui era în pericol din cauza geloziei *neîntemeiate* a lui Skip Reardon. Să fi minţit? Să îi fi dat Suzanne motive lui Skip să fie gelos? Şi dacă da, atunci pe cine să fi fost gelos?

Sâmbătă, 28 octombrie

24

Sâmbătă dimineaţa, la ora opt, Kerry primi un telefon de la Geoff Dorso.

— Am sunat la tine la serviciu şi am primit mesajul, îi spuse el. Mă duc după-amiază la Trenton să-l văd pe Skip. Poţi să vii şi tu?

Îi mai spuse că, dacă vor să se înscrie pentru vizita de la ora trei, va trebui să fie la închisoare pe la două fără un sfert. Aproape reflex, Kerry se trezi spunând:

— Sunt sigură că o să pot să vin. Va trebui să aranjez cu Robin, dar ne vedem acolo.

După două ore, Kerry şi Robin, care era foarte agitată, se aflau la Livingston, New Jersey, la cabinetul doctorului Ben Roth, un reputat specialist în chirurgie plastică.

— O să pierd meciul de fotbal, se frământa Robin.

— O să întârzii doar puţin, asta-i tot, o linişti Kerry. Nu-ţi face griji.

— O să întârzii mult, protestă Robin. De ce nu mă putea consulta după-amiază, după meci?

— Poate că, dacă i-ai fi transmis doctorului programul tău, ar fi găsit o soluţie, o tachina Kerry.

— Hai, mami.

— Puteţi intra cu Robin, doamnă McGrath, o anunţă asistenta de la fişier.

Doctorul Roth, în jur de treizeci şi cinci de ani, cald şi afabil, era o schimbare bine venită după doctorul Smith. Îi examină cu atenţie faţa lui Robin.

— Laceraţiile probabil că arătau destul de urât imediat după accident, dar erau, aşa cum spunem noi, superficiale. Nu au pătruns adânc în dermă. Nu e niciun fel de problemă.

Robin simţi o uşurare.

— Grozav. Mulţumesc, domnule doctor. Hai să mergem, mami.

— Aşteaptă-mă pe hol, Robin. Vin şi eu într-o clipă. Vreau doar să vorbesc cu domnul doctor.

Când i se adresase, Kerry „folosise tonul", aşa cum obişnuia să spună Robin. Adică: „Şi nu vreau să aud niciun comentariu".

— Bine, îi răspunse Robin, oftând teatral în timp ce ieşea.

— Ştiu că aşteaptă mulţi pacienţi, aşa că nu o să vă reţin, domnule doctor, dar aş vrea să aflu ceva, spuse Kerry.

— Am timp suficient. Despre ce e vorba, doamnă McGrath?

Kerry îi spuse în câteva vorbe ce văzuse în cabinetul doctorului Smith.

— Aşa că am două întrebări, cred, conchise ea. Puteţi face orice chip să semene cu cel al altcuiva sau e nevoie să existe vreun factor fundamental, cum ar fi o structură osoasă similară? Şi, ştiind că e posibil să faci ca nişte feţe să semene unele cu altele, aceasta e o practică obişnuită pentru specialiştii în chirurgie plastică, adică să facă pe cineva să semene cu altcineva?

După douăzeci de minute, Kerry era din nou împreună cu Robin şi se grăbeau amândouă spre terenul de fotbal. Spre deosebire de Kerry, Robin nu avea o constituţie atletică, iar Kerry îşi petrecuse multe ore făcând cu ea pregătiri, fiindcă îşi dorea atât de mult să fie o jucătoare bună. Acum, în timp ce o urmărea pe Robin cum loveşte cu mişcări sigure mingea spre poartă, Kerry continua să se gândească la afirmaţia categorică a doctorului Roth.

„Adevărul este că unii chirurgi dau tuturor acelaşi nas sau obraji, sau ochi, dar mi se pare extraordinar de neobişnuit ca vreun chirurg să cloneze, de fapt, feţele pacienţilor.”

La unsprezece şi jumătate, îi surprinse privirea lui Robin şi îi făcu un semn cu mâna în semn de la revedere. După meci, Robin urma să plece cu una dintre cele mai bune prietene ale ei, Cassie, să-şi petreacă după-amiaza la ea acasă.

O clipă mai târziu, Kerry era în drum spre Trenton.

Vizitase închisoarea de mai multe ori şi de fiecare dată i se păruse sumbră imaginea sârmei ghimpate şi a turnurilor de pază. Nu-i făcea plăcere să revadă acest loc.

25

Kerry îl găsi pe Geoff aşteptând-o lângă biroul de înregistrare a vizitatorilor.

— Cât mă bucur că ai venit, o întâmpină el.

Aşteptând începerea vizitei, nu vorbiră aproape deloc. Geoff părea să înţeleagă că, în acest moment, nu era prea curioasă să-i afle părerile.

La ora trei fix, un gardian se apropie de ei şi le spuse să-l urmeze.

Kerry nu-şi închipuia cum mai arată Skip Reardon. Trecuseră deja zece ani de când asistase la pronunţarea sentinţei în procesul lui. Reţinuse că era un tânăr înalt, frumos, cu umerii laţi şi un păr roşu aprins. Dar mai mult decât înfăţişarea, declaraţia lui de atunci o ardea ca un fier înroşit: *„Doctorul Charles Smith Mary Higgins Clark e un mincinos. Jur în faţa lui Dumnezeu şi a acestei instanţe că e mincinos!”*

— Ce i-ai spus lui Skip Reardon despre mine? îl întrebă ea pe Geoff în timp ce aşteptau ca deţinutul să fie adus sub escortă în sala de vizită.

— Doar că, în mod neoficial, te interesează întrucâtva cazul şi că vrei să te întâlneşti cu el.

Kerry, crede-mă, i-am spus „neoficial”.

— Bine. Te cred.

— Uite-l.

Apăru Skip Reardon, îmbrăcat în uniforma de închisoare formată din pantaloni de doc şi o cămaşă descheiată la gât. Părul său roşcat era presărat cu şuviţe cărunte, dar, cu excepţia ridurilor de sub ochi, arăta tot aşa cum şi-l amintea Kerry. Când Geoff i-l prezentă, chipul lui se lumină de un zâmbet.

Un zâmbet de speranţă, ghici Kerry şi, cu o strângere de inimă, se întrebă dacă nu ar fi trebuit să fie mai precaută, poate să aştepte să afle mai multe despre dosar, în loc să accepte atât de repede să facă vizita asta.

Geoff intră direct în subiect.

— Skip, după cum ţi-am spus, doamna McGrath vrea să-ţi pună câteva întrebări.

— Aşa vasăzică. O să-i răspund la orice întrebare, spuse el grav, chiar dacă avea în glas o undă de resemnare. Ştiţi cum se zice: n-am nimic de ascuns.

Kerry zâmbi, apoi trecu direct la principala întrebare:

— În declaraţia sa, doctorul Smith a jurat că fata lui, care era şi soţia ta, se temea de tine şi că tu o ameninţaseşi. Tu ai susţinut, în schimb, că el minţea. Dar în ce scop să fi minţit?

Reardon stătea cu mâinile împreunate pe masa din faţa lui.

— Doamnă McGrath, dacă aş fi avut vreo explicaţie pentru faptele doctorului Smith, poate că nu m-aş afla acum aici. În cei patru ani cât am fost însurat cu Suzanne, nu l-am prea văzut pe Smith. Ea se mai ducea din când în când la New York şi lua masa cu el sau venea Smith la noi acasă, dar, de obicei, când eu eram plecat cu afaceri. La vremea aceea, firma mea de construcţii era în plin avânt. Construiam în tot statul şi investeam în terenuri din Pennsylvania ca să-mi extind mai

târziu afacerile. De multe ori, lipseam chiar câte două zile de acasă. De fiecare dată când mă întâlneam cu doctorul Smith, el nu prea părea că ar avea multe de spus, dar niciodată nu mi-a lăsat de înţeles că nu i-ar plăcea de mine. După cum nu s-a purtat niciodată ca şi cum ar fi crezut că viaţa fetei lui e în pericol.

— Când erai cu amândoi, ce ai remarcat în comportamentul lui faţă de Suzanne?

Reardon privi spre Dorso.

— Tu eşti cel care se pricepe la vorbe frumoase, Geoff. Cum să zic? Ia staţi un pic. Cred că ştiu. Când eram la şcoala parohială, călugăriţele se făceau foc pe noi că vorbim în biserică şi ne spuneau că ar trebui să fim smeriţi într-un loc sfânt şi în faţa unor obiecte sfinte. Ei bine, aşa se purta şi el. Smith era „smerit” faţă de Suzanne.

Ce cuvânt ciudat pentru comportamentul unui tată faţă de fata lui, gândi Kerry.

— Şi era şi foarte grijuliu cu ea, adăugă Reardon. Într-o seară, mergeam toţi trei cu maşina la un restaurant şi el a observat că Suzanne nu-şi pusese centura de siguranţă. Atunci a început s-o dăscălească despre datoria de a avea grijă de ea însăşi. De fapt, devenise destul de agitat din cauza asta, poate chiar puţin supărat.

Sună ca atunci când ne-a dăscălit pe noi, pe Robin şi pe mine, îşi spuse Kerry şi fu nevoită să recunoască că Skip Reardon chiar lăsa impresia unui om cinstit.

— Şi cum se purta ea faţă de doctor?

— De cele mai multe ori era respectuoasă. Deşi, spre sfârşit, înainte de a fi ucisă, în ultimele daţi când am fost împreună toţi trei, părea oarecum iritată de prezenţa lui.

Apoi Kerry încercă să intre în alte detalii ale cazului, întrebându-l despre declaraţia făcută sub prestare de jurământ cum că, înaintea crimei, o văzuse pe Suzanne purtând nişte bijuterii scumpe pe care nu le avea de la el.

— Doamnă McGrath, aş vrea să staţi de vorbă cu mama mea. Ea poate să vă spună. Avea o fotografie de-a Suzannei la o acţiune de binefacere, care a apărut într-o revistă locală. În fotografie, făcută cu numai două săptămâni înainte de a muri, ea poartă la reverul hainei o bijuterie veche, o broşă cu diamant. Vă jur că broşa şi alte bijuterii scumpe pe care nu le avea de la mine se găseau în dimineaţa aceea în caseta cu bijuterii. Îmi aduc aminte clar, fiindcă a fost unul dintre motivele pentru care ne-am certat. Bijuteriile erau acolo dimineaţa şi a doua zi dispăruseră.

— Vrei să spui că le-a luat cineva?

Reardon păru stânjenit.

— Nu ştiu dacă le-a luat cineva sau dacă ea le-a dat înapoi cuiva, nu vă pot spune decât că, în dimineaţa următoare, bijuteriile lipseau. Am încercat să spun toate astea şi la poliţie, ca să vadă ei despre ce e vorba, dar era clar de la început că nu mă cred. Se gândeau că aş vrea să pară o tâlhărie şi că ea a fost ucisă de cel care ne-a spart casa. Şi încă un lucru, continuă el. Tata a luptat în cel de al Doilea Război Mondial şi, după război, a fost doi ani în Germania. La întoarcere, a adus înapoi şi rama miniaturală de fotografie pe care i-o dăduse mamei când s-au logodit. Iar mama ne-a dăruit-o nouă când ne-am căsătorit. Suzanne a montat în ramă fotografia ei care-mi plăcea mie cel mai mult şi o ţinea pe noptieră, în camera noastră. Când mama şi cu mine am făcut ordine în lucrurile Suzannei, înainte ca eu să fiu arestat, a văzut că rama lipsea. Dar ştiu că în dimineaţa dinainte era acolo.

— Vrei să spui că în seara când a murit Suzanne, cineva a intrat în casă şi a furat nişte bijuterii şi o ramă de fotografie? îl întrebă Kerry.

— Vă spun doar despre ce mi-am dat seama că lipseşte. Nu ştiu unde au dispărut şi, bineînţeles, nu sunt sigur că asta are vreo legătură cu uciderea Suzannei. Ştiu doar că dintr-o dată lucrurile alea

nu se mai aflau acolo şi că poliţia n-a vrut să afle despre ce e vorba.

Kerry îşi ridică ochii din carnetul cu însemnări şi-l privi drept în faţă.

— Skip, în ce relaţii erai cu soţia ta?

Reardon oftă.

— Când am cunoscut-o, m-am prăbuşit ca un morman de cărămizi. Era fantastică. Era deşteaptă. Era plăcută. Era genul de femeie care îl face pe un bărbat să se simtă în al nouălea cer. După ce ne-am căsătorit… Făcu o pauză. Totul a devenit ca un foc de paie, doamnă McGrath. Am fost învăţat că o căsătorie trebuie să meargă, iar divorţul e doar ultima soluţie. Bineînţeles, am avut şi momente bune. Dar am fost vreodată fericit sau mulţumit? Nu, n-am fost. Însă eram aşa de ocupat să-mi pun pe picioare firma, că-mi petreceam tot mai mult timp la serviciu şi aşa reuşeam să nu mă mai gândesc la asta. Cât despre Suzanne, ea părea să aibă tot ce-şi doreşte. Banii veneau gârlă. I-am construit casa pe care şi-o visase. Mergea la club în fiecare zi să joace tenis sau golf. Şi-a petrecut doi ani cu un decorator, mobilând casa cum a vrut. E unul la Alpine, Jason Arnott, care se pricepe grozav la antichităţi. O lua pe Suzanne cu el la licitaţii şi-i spunea ce să cumpere. Începuseră să-i placă hainele făcute la casele de modă. Era ca un copil care-şi dorea ca în fiecare zi să fie Crăciun. Cu programul meu de lucru, avea destul timp liber să facă tot ce pofteşte. Îi plăcea să meargă la acţiuni despre care se vorbea în presă, ca să-i apară pe urmă poza în ziar. Mult timp am crezut că e fericită, dar, privind în urmă, sunt sigur că rămăsese cu mine doar pentru că nu găsise altceva mai bun.

— Până când… interveni Geoff, îndemnându-l să povestească mai departe.

— Până când a început s-o intereseze cineva, continuă Reardon. Atunci au apărut bijuteriile pe care nu le mai văzusem înainte. Unele erau vechi,

altele moderne. Susţinea că i le-a dat tatăl ei, dar eu ştiam că minte. Toate bijuteriile sunt acum la tatăl ei, inclusiv cele pe care le avea de la mine. Când gardianul îi anunţă că vizita s-a terminat, Reardon se ridică şi o privi pe Kerry drept în ochi. Doamnă McGrath, eu n-ar trebui să fiu aici. Individul care a omorât-o pe Suzanne e pe undeva, în libertate. Şi trebuie să existe o dovadă pentru asta.

Geoff şi Kerry se îndreptau spre parcare.

— Sunt sigur că nici n-ai avut timp să mănânci, spuse el. Ce ar fi să îmbucăm repede ceva?

— N-am timp, trebuie să mă întorc. Geoff, trebuie să-ţi spun că, din ce am auzit astăzi, nu văd niciun motiv pentru care doctorul Smith ar fi minţit în legătură cu Skip Reardon. Reardon susţine că erau în relaţii oarecum cordiale. L-ai auzit cum spunea că n-a crezut-o pe Suzanne când i-a zis că unele bijuterii le avea de la tatăl ei. Dacă începuse să fie gelos din cauza bijuteriilor, atunci… spuse ea, dar nu îşi încheie propoziţia.

Duminică, 29 octombrie

26

Duminică dimineaţa, Robin servi ca ministrant la slujba de la ora zece. Urmărind procesiunea dinspre sacristie spre strană, Kerry îşi amintea cum în copilărie îşi dorise să fie şi ea ministrant, dar îi explicaseră că nu se poate, pentru că numai băieţii au voie să ajute la slujbă.

Lumea se schimbă, îşi spuse ea. Nu m-aş fi gândit că o să-mi văd fata în altar, nu m-aş fi gândit că o să divorţez vreodată, nu m-aş fi gândit că o să fiu cândva judecător. Că aş putea fi judecător, se corectă ea. Ştia că Jonathan avea dreptate. A-l pune acum pe Frank Green într-o situaţie neplăcută însemna să-l pună pe guvernator într-o situaţie neplăcută. Numirea ei ar suferi o lovitură fatală. Vizita pe care i-o făcuse ieri lui Skip Reardon putea fi o greşeală gravă. De ce să-şi tulbure din nou viaţa? O mai făcuse o dată.

Cu Bob Kinellen trecuse prin toată gama de sentimente, la început iubindu-l, mai pe urmă lăsându-se copleşită de disperare când o părăsise, apoi fusese mânioasă pe el şi se dispreţuia că nu-şi dăduse seama cât e de oportunist. Acum simţea faţă de el în primul rând indiferenţă, mai puţin în situaţiile când era vorba de Robin. Dar chiar şi aşa, când se uita la perechile din biserică, indiferent că erau de vârsta ei sau mai tinere, se simţea copleşită de tristeţe. Dacă Bob ar fi fost cum îl credeam eu, gândi ea. Sau dacă ar fi cum se crede el. Ar fi împlinit acum unsprezece ani de căsătorie. Cu siguranţă că ar fi avut deja mai mulţi copii. Îşi dorise mereu trei.

Cum o urmărea pe Robin purtând ulciorul cu apă şi ligheanul spre altar, pregătind ritualul de binecuvântare, fata ridică ochii şi întâlni privirea lui Kerry. Zâmbetul ei abia schiţat o unse pe Kerry pe suflet. De ce să mă plâng? se întrebă ea. Orice ar fi, o am pe Robin. Şi, după cum mergeau lucrurile, căsnicia mea ar fi scârţâit, dar, cel puţin, a ieşit ceva bun din ea. Nimeni în afară de Bob Kinellen şi cu mine nu ar fi putut face copilul acesta minunat, gândi ea.

Continua să privească şi gândul îi fugi spre un alt tată şi un alt copil, doctoral Smith şi Suzanne. Era singurul rezultat al genelor lui şi ale fostei sale soţii. Doctoral Smith declarase că, după divorţ, soţia lui se mutase în California şi se recăsătorise, iar el fusese de acord ca noul soţ să o adopte pe Suzanne, gândindu-se că aşa era mai bine pentru ea.

„Dar după ce i-a murit mama, ea a venit la mine, povestise doctorul. Avea nevoie de mine."

Skip Reardon afirmase că el se purta cu un fel de smerenie faţă de fiica lui. Când auzise asta, lui Kerry îi trecuse prin minte o întrebare care îi tăiase respiraţia. Doctoral Smith făcuse alte femei să semene cu fiica lui. Dar nimeni nu se întrebase dacă pe Suzanne o operase vreodată.

Kerry şi Robin tocmai terminaseră prânzul, când sună Bob, propunând să ia cina cu Robin în oraş în seara aceea. Povesti că Alice plecase cu copiii pentru o săptămână, iar el voia să meargă la Catskills ca să-şi cumpere o cabană de schi. Robin n-ar vrea să vină şi ea? întrebă el.

— I-am rămas dator cu o masă în oraş. Şi promit că la nouă o aduc înapoi.

Cum Robin se arătă chiar entuziasmată de propunere, Bob veni să o ia după o oră.

Devenind pe neaşteptate liberă în acea după-amiază, Kerry avu ocazia să se mai uite pe stenograma procesului lui Reardon. Reuşise să-şi facă o idee numai citind declaraţia, dar ştia că una

e să citeşti o stenogramă seacă şi cu totul altceva să-i urmăreşti pe martori vorbind. Nu avusese ocazia să le vadă feţele, să le audă vocile sau să le studieze gesturile pe care le făceau, reacţionând la întrebări. Ştia că, fără îndoială, aprecierea juriului asupra comportării martorilor jucase un rol important în pronunţarea verdictului. Juraţii îl urmăriseră şi îl cântăriseră pe doctorul Smith. Şi era clar că îl crezuseră.

27

Lui Geoff Dorso îi plăcea fotbalul şi era un susţinător fervent al echipei Giants. Nu de asta cumpărase un apartament în Meadowlands, dar, după cum recunoştea chiar el, fireşte că-i convenea. Totuşi, duminică după-amiază, când se afla pe Stadionul Giant, mintea îi stătea mai puţin la jocul foarte strâns cu Dallas Cowboys şi se gândea mai mult la vizita făcută cu o zi în urmă lui Skip Reardon şi la reacţia lui Kerry McGrath atât faţă de Skip, cât şi faţă de stenogramă.

Îi dăduse stenograma joi. O citise oare? se întreba el. Sperase să pomenească de ea când îl aşteptau pe Skip, dar nu o făcuse. Se gândea că, poate, scepticismul ei era o deformaţie profesională, că atitudinea ei aparent negativă, după vizita pe care i-o făcuseră lui Skip, nu însemna neapărat că se spăla pe mâini de dosarul acesta.

Când cei de la Giants se strecurară în teren şi marcară în ultima clipă, la sfârşitul reprizei finale, Geoff participă şi el la uralele entuziaste, dar respinse invitaţia prietenilor de a merge la o bere. Se duse, în schimb, acasă şi o sună pe Kerry.

Se simţi încurajat când ea recunoscu că citise stenograma şi că avea o serie de întrebări.

— Mi-ar plăcea să stăm din nou de vorbă, spuse el. Apoi îi veni o idee. N-ar putea decât să mă

refuze eventual, gândi el şi o întrebă: Eşti cumva liberă diseară? Nu vrei să luăm masa în oraş?

28

Dolly Bowles avea şaizeci de ani când se mutase la fata ei, în Alpine. Asta se petrecea cu doisprezece ani în urmă, când rămăsese văduvă. Nu voia să se bage în viaţa altora, dar dădea mereu semne de nervozitate când rămânea singură şi nu credea că va mai putea trăi în continuare în casa aceea mare în care stătuse împreună cu soţul ei.

De fapt, nervozitatea ei avea, cel puţin psihologic, o explicaţie. Cu ani în urmă, când era încă un copil, deschisese uşa unui comisionar care se dovedise a fi un tâlhar. Avea şi acum coşmaruri în care îşi amintea cum le legase, pe ea şi pe mama ei, şi răscolise apoi prin toată casa. De aceea era acum suspicioasă cu toţi străinii şi în mai multe rânduri îşi enervase ginerele declanşând semnalul de avertizare al sistemului de alarmă când, rămasă singură acasă, i se păruse că aude zgomote suspecte sau că vede un necunoscut dând târcoale casei.

Fata sa, Dorothy, şi ginerele ei, Lou, călătoreau foarte mult. Dolly se mutase la ei şi îi ajuta îngrijind de copiii lor care stăteau încă acasă. Dar în ultimii ani plecaseră şi ei, aşa că Dolly aproape că nu mai avea cu ce să-şi umple timpul. Încercase să mai trebăluiască prin casă, dar menajera permanentă pe care o aveau nici nu voia să audă de vreun ajutor din partea ei.

Având atâta timp la dispoziţie, Dolly începuse să aibă grijă de copiii vecinilor, o îndeletnicire care i se potrivea de minune. Îi plăceau mult copiii mici şi se angaja cu dragă inimă cu ora ca să le citească poveşti sau să se joace cu ei. O iubea aproape toată lumea. Nu aveau ce să-i reproşeze în afară de faptul că suna mult prea des la poliţie, ca să semnaleze prezenţa unui suspect în zonă. Dar nu

mai făcuse asta de zece ani, de când fusese martoră în procesul lui Reardon. Se cutremura şi acum de fiecare dată când îşi aducea aminte. Procurorul îşi bătuse joc de ea. Dorothy şi Lou se frământaseră atâta.

„Te-am rugat, mamă, să nu mai stai de vorbă cu poliţia, izbucnise Dorothy."

Dar Dolly avusese sentimentul că trebuia s-o facă. Îl cunoscuse pe Skip Reardon, îl plăcuse şi simţea că trebuie să-l ajute. În plus, chiar văzuse acea maşină, la fel şi Michael, băieţelul de cinci ani, cu probleme de dezvoltare, de care avusese grijă în seara aceea. Văzuse şi el maşina, dar avocatul lui Skip îi spusese să nu vorbească despre asta.

„Nu ar face decât să complice lucrurile, îi explicase domnul Farrell. Nu vrem decât să spuneţi ce aţi văzut, că o limuzină de culoare închisă era parcată în faţa casei familiei Reardon la ora nouă şi că după câteva minute a plecat."

Era sigură că reţinuse o cifră şi o literă, un 3 şi un L. Dar procurorul, stând în capătul sălii de judecată, îi arătase o placă de înmatriculare, iar ea nu reuşise s-o desluşească. Apoi o făcuse să recunoască faptul că îl îndrăgea pe Skip Reardon, fiindcă îi scosese maşina din zăpadă când se împotmolise într-o seară.

Dolly ştia că, dacă Skip fusese drăguţ cu ea, asta nu însemna neapărat că nu putea fi criminal, dar, în adâncul sufletului, simţea că e nevinovat şi se ruga pentru el în fiecare noapte. Uneori, la fel ca acum, când stătea cu copilul vecinilor de vizavi de casa lui Reardon, se uita pe fereastră şi îşi amintea de noaptea în care fusese omorâtă Suzanne. Şi se gândea la micuţul Michael care ar trebui să aibă acum cincisprezece ani. Familia lui se mutase cu o vreme în urmă. În seara aceea, micuţul arătase cu mâna spre maşina străină neagră: „Maşina lui tati."

Dolly nu avea de unde să ştie că, în aceeaşi seară de duminică, în timp ce ea privea spre fosta

casă a familiei Reardon, la o depărtare de peste cincisprezece kilometri, la Villa Cesare din Hillsdale, Geoff Dorso şi Kerry McGrath vorbeau despre ea.

29

Printr-o înţelegere tacită, Kerry şi Geoff nu vorbiră de cazul Reardon înainte de a le fi servită cafeaua. În prima parte a mesei, Geoff îi povesti de copilăria lui petrecută la New York.

— Mi se părea mereu că verii mei din New Jersey trăiesc într-o văgăună, îşi aminti el. Apoi, după ce ne-am mutat şi noi şi mi-am petrecut a doua parte a copilăriei aici, m-am hotărât să rămân.

Îi spuse lui Kerry că are patru surori mai mici.

— Te invidiez, recunoscu ea. Am fost singură la părinţi şi-mi plăcea să merg în vizită la prietenii mei care aveau o familie numeroasă. Mă gândeam mereu ce frumos e să fie zarvă în jurul tău. Tata a murit când aveam nouăsprezece ani, mama s-a recăsătorit când aveam douăzeci şi unu de ani şi s-a mutat în Colorado. Ne vedem de două ori pe an.

Ochii lui Geoff se umeziră.

— Asta înseamnă că nu ai prea avut un sprijin din partea familiei, spuse el.

— Nu prea, dar Jonathan şi Grace Hoover au reuşit să umple golul. Au fost nespus de drăguţi cu mine, aproape ca nişte părinţi.

Vorbiră apoi despre facultatea de drept. Amândoi se gândeau că primul an reprezentase o teroare pe care n-ar mai putea-o îndura încă o dată.

— Ce te-a determinat să te faci avocat? îl întrebă Kerry.

— Cred că mi se trage din copilărie. O vecină de-a noastră de bloc, Anna Owens, era o persoană drăguţă cum rar am întâlnit. Îmi amintesc cum o dată, când aveam vreo opt ani, m-am repezit pe hol să prind liftul, m-am ciocnit de ea şi am dărâmat-o.

Altcineva ar fi început să ţipe la mine, dar ea s-a ridicat şi mi-a spus: „Geoff, să ştii că liftul vine înapoi.” Apoi a pufnit-o râsul. Şi-a dat seama cât eram de necăjit de isprava mea.

— Dar nu asta te-a determinat să te faci avocat, interveni Kerry, zâmbind.

— Nu. Însă după trei luni, când bărbatul ei a părăsit-o, l-a urmărit până acasă la noua lui iubită şi l-a împuşcat. Sunt sincer convins că era iresponsabilă în momentul acela, ceea ce a şi încercat să susţină avocatul ei la proces, dar a fost, oricum, condamnată la douăzeci de ani de închisoare. Cred că „circumstanţe atenuante” este expresia care se potriveşte cel mai bine în cazul ei. Când mă gândesc că există circumstanţe atenuante, că inculpatul e nevinovat, ca Skip Reardon, preiau apărarea în acel caz, îi explică el şi făcu o scurtă pauză. Iar pe tine ce te-a determinat să devii procuror?

— Victima şi familia victimei, răspunse ea scurt. După teoria ta, puteam să-l împuşc pe Bob Kinellen şi să invoc pe urmă circumstanţele atenuante.

În privirea lui Dorso se citi o uşoară iritare, apoi se destinse amuzat.

— Parcă nu prea te văd împuşcând pe cineva, Kerry.

— Nici eu nu mă văd făcând aşa ceva, numai dacă… îi răspunse Kerry, apoi continuă după o ezitare. Numai dacă Robin nu ar fi în primejdie. Atunci aş face orice s-o salvez. Sunt sigură de asta.

În timpul mesei, Kerry îşi aminti de moartea tatălui ei.

— Eram în anul doi la Colegiul din Boston. Fusese căpitan la Pan Am, iar mai târziu se retrăsese în administraţia companiei şi îl făcuseră vice-preşedinte executiv. După ce am împlinit trei ani, ne lua cu el peste tot, pe mama şi pe mine. În ochii mei, era cel mai grozav om din lume, îi explică ea şi simţi un nod în gât. Apoi, la un sfârşit

de săptămână, când venisem acasă de la colegiu, a spus că nu se simte prea bine. Dar nu s-a obosit să meargă la doctor, pentru că tocmai îşi făcuse controlul anual. Spunea că până dimineaţă se face bine. Dar în dimineaţa următoare nu s-a mai trezit.

— Iar mama ta s-a recăsătorit doi ani mai târziu? o întrebă Geoff pe un ton blând.

— Da, chiar după ce am absolvit colegiul. Sam, prietenul tatei, era văduv. Când tata a murit, tocmai se pregătea să se retragă la Vail. Are o casă foarte frumoasă acolo. E bine pentru amândoi.

— Ce părere ar fi avut tatăl tău despre Bob Kinellen?

Kerry îi răspunse, râzând.

— Eşti foarte perspicace, Geoff Dorso. Cred că ar fi fost tare necăjit.

Când ajunseră la cafea, discutară, în sfârşit, despre cazul Reardon. Kerry deschise discuţia trecând direct la subiect:

— Eram de faţă când s-a pronunţat sentinţa acum zece ani. Expresia pe care o avea pe chip şi cuvintele lui mi s-au întipărit în minte. Am auzit o mulţime de oameni jurând că sunt nevinovaţi, în definitiv ce mai au de pierdut, dar declaraţia lui a reuşit să mă impresioneze.

— Pentru că spunea adevărul.

Kerry îl privi în ochi.

— Te previn, Geoff, că am de gând să merg până la capăt dar, chiar dacă citind stenograma mi-am pus unele întrebări, nu înseamnă că-l consider pe Reardon nevinovat. Nici vizita de ieri nu m-a convins de asta. Cineva minte: sau el, sau doctorul Smith. Skip Reardon are un motiv foarte întemeiat să mintă. Smith, în schimb, nu are. Şi cred că e în defavoarea lui Reardon că, exact în ziua în care a murit Suzanne, s-a interesat de divorţ şi, aflând cât l-ar costa, pare să fi reacţionat violent.

— Kerry, Skip Reardon e un om care a reuşit prin forţe proprii. S-a ridicat singur din sărăcie şi a pus pe picioare o afacere prosperă. Suzanne îl

costase o avere. L-ai auzit. Era maniacă să cumpere în stil mare, să arunce banii pe tot ce-i trecea prin cap, spuse el şi continuă după o scurtă pauză: Nu. E o diferenţă ca de la cer la pământ: una e să te enervezi şi să ridici tonul, şi cu totul altceva să te descarci omorând pe cineva. Până la urmă, chiar dacă divorţul avea să fie costisitor, ar fi fost, de fapt, o uşurare pentru el să pună capăt odată aşa-zisei căsnicii, ca să-şi poată vedea mai departe de viaţa lui.

Vorbiră şi despre trandafirii iubirii.

— Sunt absolut convins că nu Skip e cel care i-a adus sau trimis, spuse Geoff, savurându-şi cafeaua. Şi dacă acceptăm asta, înseamnă că mai e implicată o persoană. Când Geoff achita nota de plată, ajunseseră amândoi la concluzia că declaraţia doctorului Smith îi adusese condamnarea lui Skip Reardon. Ia gândeşte-te şi tu, spuse Geoff. Doctorul Smith pretindea că Suzanne se temea de Skip şi de accesele lui de gelozie. Dar, dacă-i era aşa de frică de el, cum putea să aranjeze atât de liniştită trandafirii pe care îi primise de la altcineva? Şi nu numai că-i aranja, dar făcea şi paradă de ei, cel puţin aşa zicea Skip. Nu ţi se pare logic?

— Asta *dacă* Skip spunea adevărul, dar noi nu suntem siguri, nu? îi răspunse Kerry.

— Eu, cel puţin, îl *cred,* spuse Geoff cu însufleţire. În plus, nimeni nu a făcut vreo declaraţie care să fie coroborată cu cea a doctorului Smith. Soţii Reardon erau foarte cunoscuţi. Cu siguranţă că, dacă el s-ar fi purtat urât, se găsea cineva care să declare asta.

— Poate că aşa e, încercă Kerry să fie conciliantă, dar atunci de ce nu au existat martori ai apărării care să declare că nu era maladiv de gelos? De ce au fost citaţi doar doi martori dubioşi care să contracareze declaraţia lui Smith? Nu, Geoff, mi-e teamă că, ţinând cont de informaţiile pe care le avea la dispoziţie, juriul nu avea niciun

motiv să nu-l creadă. În plus, nu suntem toţi înclinaţi să avem încredere în doctori?

Străbătură drumul spre casă fără să vorbească. Geoff o conduse pe Kerry până la uşă şi îi luă cheia din mână.

— Mama spunea că unei doamne trebuie să-i deschizi tu uşa. Sper că nu militezi pentru egalitatea femeilor cu bărbaţii.

— Nu, nicidecum. Dar poate că am concepţii cam învechite.

Deasupra lor, stelele luminau cerul întunecat. Adierea rece a vântului îi dădu lui Kerry un fior. Geoff observă şi răsuci imediat cheia în broască, apoi deschise uşa.

— Nu prea eşti îmbrăcată pentru o seară răcoroasă. Du-te mai bine în casă. Rămase pe verandă după ce ea trecu pragul, fără să facă vreun gest prin care să-i dea de înţeles că ar aştepta să fie invitat înăuntru. Înainte de a pleca, trebuie să te întreb ce facem mai departe.

— O să mă întâlnesc cu doctorul Smith cât mai curând posibil. Dar ar fi mai bine să mă duc singură.

— Atunci, mai vorbim peste câteva zile, spuse Geoff.

Apoi schiţă un zâmbet şi coborî scările verandei. Kerry închise uşa şi se duse în sufragerie, dar nu aprinse lumina imediat. Îşi dădu seama că trăia încă momentul când Geoff îi luase cheia din mână şi descuiase uşa. Se apropie apoi de fereastră şi îl urmări cum dădea maşina cu spatele ca să iasă de pe aleea din faţa casei şi dispăru pe urmă în jos, pe stradă.

Tati e atât de drăguţ, gândea Robin în timp ce stătea încântată lângă el în Jaguar. Văzuseră cabana de schi pe care Bob Kinellen se gândea să o cumpere. Ei i se păruse grozavă, dar el se arătă dezamăgit.

— Vreau una unde să putem schia până în dreptul uşii, îi explică el şi izbucni în râs. O să mai căutăm.

Robin îşi luase cu ea aparatul şi Bob o aşteptă să facă fotografii până termină două filme. Deşi crestele erau doar puţin înzăpezite, fetei i se părea că munţii aveau o lumină fantastică. Surprinse şi ultimele raze de soare şi apoi porniră înapoi spre casă. Tatăl îi spuse că ştia un loc foarte bun unde puteau mânca creveţi grozavi.

Robin ştia că mama era supărată pe tata că nu vorbise deloc cu ea după accident, dar îi lăsase un mesaj. Şi era adevărat că nu-l vedea prea des, dar, când erau împreună, se simţea minunat.

La şase jumătate ajunseră la restaurant. Mâncară creveţi şi scoici şi stătură de vorbă. Îi promise că anul acesta vor merge împreună la schi, doar ei doi.

— Cândva când mama o să aibă o întâlnire, spuse el şi-i făcu cu ochiul.

— Dar mami nu prea merge la întâlniri, îi răspunse ea. Într-un fel, îmi plăcea tipul cu care s-a întâlnit de câteva ori în timpul verii, dar ea zicea că-i cam plicticos.

— Cu ce se ocupa?

— Cred că era inginer.

— Ei bine, când mami o să fie judecător, probabil că, până la urmă, o să-şi găsească un judecător. O să roiască în jurul ei numai judecători.

— Aseară a fost la noi un avocat, spuse Robin. Era drăguţ. Dar cred că a venit numai pentru probleme de serviciu.

Bob Kinellen urmărise oarecum distrat conversaţia. Acum însă deveni atent.

— Cum îl cheamă?

— Geoff Dorso. I-a adus lui mami un dosăroi să-l citească.

Cum tatăl ei devenise foarte tăcut, Robin se simţea vinovată. Poate vorbise prea mult, poate îl supărase cu ceva.

După ce se întoarseră la maşină, dormi tot drumul spre casă şi se bucură când ajunseră la nouă şi jumătate şi se despărţi de el.

Luni, 30 octombrie

30

Membrii din New Jersey ai Senatului şi ai Camerei Reprezentanţilor aveau un program încărcat toamna aceasta. La şedinţele bisăptămânale prezenţa era de sută la sută şi asta se întâmpla dintr-un motiv întemeiat. Deşi alegerea guvernatorului urma să aibă loc abia peste un an, mişcările de culise reuşiseră să încingă atmosfera din ambele camere.

Faptul că guvernatorul Marshall părea înclinat să îl susţină pe procurorul Frank Green ca să-i fie succesor nu prea le cădea bine altor membri ai partidului său care ar fi dorit să candideze şi ei. Jonathan Hoover ştia perfect de bine că orice umbră de îndoială asupra şanselor lui Green de a fi ales ar fi fost bine venită pentru ceilalţi. Ar fi profitat de ea şi ar fi amplificat-o cât mai mult cu putinţă. Dacă s-ar fi făcut suficientă vâlvă, Green ar fi pierdut cu uşurinţă nominalizarea pentru a candida. Până în acest moment, situaţia lui era departe de a fi bătută în cuie.

Ca preşedinte al Senatului, Hoover avea o mare influenţă asupra politicii partidului. Unul dintre motivele pentru care fusese ales timp de cinci mandate a câte patru ani era priceperea lui de a lua decizii şi de a vota având în vedere perspectiva pe termen lung.

Uneori, când se întrunea Senatul, rămânea la Trenton şi lua cina cu prietenii. În seara asta urma să ia masa cu guvernatorul.

După şedinţa de după-amiază, Jonathan se întoarse în birou, o rugă pe secretară să preia ea

mesajele telefonice şi închise uşa. Următoarea oră şi-o petrecu la masă, sprijinindu-şi bărbia cu mâinile împreunate. Când stătea aşa, Grace spunea că „Jonathan e în poziţie de rugăciune”.

Se ridică, în cele din urmă, şi se duse la fereastră să se uite la cerul care se întuneca. Luase o decizie importantă. Verificările făcute de Kerry McGrath în cazul Reardon îi creaseră probleme. Tocmai aşa ceva urmărea presa, ca să brodeze pe urmă o poveste senzaţională. Chiar dacă până la urmă totul se va sfârşi într-un punct mort, iar Jonathan era pe deplin convins că aşa se va întâmpla, imaginea lui Frank Green va fi percepută oarecum negativ şi candidatura lui va eşua categoric.

Fireşte, Kerry ar putea să renunţe înainte ca lucrurile să ajungă atât de departe. Şi, spre binele tuturor, el spera că Kerry va renunţa. Cu toate acestea, Jonathan ştia că e de datoria lui să-l avertizeze pe guvernator asupra investigaţiilor pe care le făcuse până acum şi să-i sugereze ca, deocamdată, numele ei să nu fie prezentat în faţa Senatului pentru a obţine aprobarea de a deveni judecător. Ştia că ar fi stânjenitor pentru guvernator ca una dintre persoanele pe care le-ar putea nominaliza să lucreze efectiv împotriva lui.

31

Luni dimineaţă, Kerry găsi în biroul ei un pachet în care se afla un bibelou de porţelan Royal Doulton, cel numit „Adierea toamnei”. Era însoţit de un bileţel:

> Stimată doamnă McGrath,
>
> Casa mamei a fost scoasă la vânzare şi ne-am luat toate lucrurile din ea. Ne mutăm în Pennsylvania, la mătuşa şi unchiul nostru.
>
> Mama îl ţinea mereu pe masa de toaletă. Îl avea de la mama ei. Spunea că

se simte fericită când se uită la el.

Suntem aşa de fericiţi că, datorită dumneavoastră, ucigaşul mamei plăteşte acum pentru fapta lui. De aceea am vrea să primiţi acest obiect. În felul acesta dorim să vă mulţumim.

Scrisoarea era semnată de Chris şi Ken, cei doi adolescenţi a căror mamă fusese omorâtă de subalternul ei.

Kerry îşi stăpânea cu greu lacrimile în timp ce privea delicatul bibelou. Chemă secretara şi îi dictă o scrisoare:

Prin lege, nu am voie să primesc cadouri, dar, Chris şi Ken, fiţi siguri că, dacă situaţia ar fi alta, aş păstra cu drag acest obiect. Aşa că vă rog să îl păstraţi voi în numele meu şi al mamei voastre.

Când termină scrisoarea, rămase pe gânduri: cât de uniţi erau cei doi fraţi şi cât de ataşaţi de mama lor. Ce s-ar întâmpla cu Robin dacă eu aş păţi ceva? se întrebă. Apoi scutură din cap. Nu avea niciun rost să fie atât de morbidă, gândi ea. În plus, exista o altă relaţie părinte-copil, mai presantă, pe care trebuia să o investigheze.

Era timpul să-i facă o vizită doctorului Smith. Când dădu telefon la cabinet, îi răspunse robotul: „Cabinetul se deschide după ora 11. Dacă doriţi, puteţi lăsa un mesaj.”

Chiar înainte de prânz, o sună doamna Carpenter.

— Aş vrea să mă întâlnesc cu domnul doctor, ca să stau de vorbă cu el cât mai curând posibil, spuse Kerry. E o problemă importantă.

— În ce problemă, doamnă McGrath?

Kerry se hotărî să rişte.

— Spuneţi-i domnului doctor că e în legătură cu Suzanne.

După aproape cinci minute de aşteptare, auzi vocea afectată a doctorului Smith.

— Ce doriţi, doamnă McGrath? o întrebă el.

— Aş vrea să stăm de vorbă despre declaraţia dumneavoastră la procesul lui Skip Reardon, domnule doctor, şi v-aş fi recunoscătoare dacă ne-am putea întâlni cât mai curând.

Acceptă să-l viziteze la cabinet a doua zi, la şapte şi jumătate dimineaţa. Îşi dădu seama că asta însemna să plece de acasă pe la şase şi jumătate. Şi că trebuia să aranjeze cu o vecină să o sune pe Robin, ca să fie sigură că nu adoarme la loc după plecarea ei.

Altfel, Robin s-ar descurca. Mergea mereu până la şcoală pe jos, împreună cu două prietene, şi Kerry ştia că e destul de mare să-şi pregătească singură un bol cu cereale.

O sună apoi la serviciu pe prietena ei, Margaret, ca să afle numărul de telefon de acasă al lui Stuart Grant.

— Am vorbit cu Stuart despre tine şi i-am spus ce te interesează în legătură cu chirurgul. Zicea că soţia lui e acasă toată dimineaţa, îi povesti Margaret.

Susan Grant răspunse la primul apel. Îi repetă exact ce îi spusese şi Margaret.

— Îţi jur, Kerry, a fost înfricoşător. Voiam doar să-mi netezească pielea din jurul ochilor. Dar doctorul Smith era atât de insistent. Îmi spunea într-una Suzanne şi ştiu că, dacă l-aş fi lăsat să facă ce voia el, mi-ar fi schimbat înfăţişarea cu totul.

Chiar înainte de masa de prânz, Kerry îl rugă pe Joe Palumbo să treacă pe la ea.

— Mai am o temă suplimentară la care aş vrea să mă ajuţi, îi explică după ce Palumbo se prăbuşi într-un fotoliu din faţa mesei la care stătea ea. Cazul Reardon.

Văzând expresia întrebătoare de pe chipul lui Joe, îşi dădu seama că aştepta o explicaţie. Îi povesti despre sosiile Suzannei Reardon şi despre

doctorul Charles Smith. După o uşoară ezitare, recunoscu şi faptul că îl vizitase pe Reardon la închisoare şi, cum tot ceea ce făcea era neoficial, începuse să aibă îndoieli în privinţa felului în care fusese rezolvat cazul.

Palumbo fluieră.

— Şi, Joe, te-aş ruga să rămână doar între noi doi. Frank Green nu e prea încântat că mă interesează cazul acesta.

— De ce oare? murmură Palumbo.

— Problema e că însuşi Green mi-a spus deunăzi că doctorul Smith a fost un martor foarte detaşat. Cam ciudat pentru tatăl unei femei ucise, nu crezi? În instanţă, doctorul a declarat că s-a despărţit de soţia lui când Suzanne era mică şi că, după câţiva ani, a fost de acord să fie înfiată de tatăl ei vitreg, care se numeşte Wayne Stevens, şi că ea şi-a petrecut copilăria în Oakland, California. Aş vrea să dai de Stevens. M-ar interesa foarte mult să aflu de la el ce fel de copil era Suzanne şi, mai ales, aş vrea o fotografie de-a ei din adolescenţă.

Scosese mai multe pagini din stenograma procesului Reardon. I le întinse lui Palumbo peste masa de lucru.

— Uite aici declaraţia unei femei care, în noaptea crimei, avea grijă de un copil vizavi de casa familiei Reardon. Susţine că în seara aceea, în jurul orei nouă, a văzut o maşină străină în faţa casei lui Reardon. Femeia locuieşte, sau locuia, cu fata şi ginerele ei la Alpine. Verific-o şi pe ea, te rog.

În privirea lui Palumbo se citea că este foarte interesat.

— E o plăcere pentru mine, Kerry. Îmi faci un serviciu. Mi-ar plăcea nespus de mult să văd că, de data asta, Şefu' e cel pus pe jăratic.

— Ascultă, Joe. Frank Green e un tip de treabă, protestă Kerry. Nu caut să-l bag în încurcătură. Am numai senzaţia că au rămas unele lucruri în

suspensie în acest caz. Şi, sinceră să fiu, m-a cam înfricoşat întâlnirea cu doctorul Smith şi cu pacientele lui care seamănă între ele. Dacă există vreo posibilitate să fi fost închis cine nu trebuie, simt că e de datoria mea să aflu cum stau treburile. Dar n-o să fac asta decât dacă o să fiu convinsă.

— Te înţeleg perfect, spuse Palumbo. Şi nu mă interpreta greşit. Sunt de acord cu tine că, în mult privinţe, Green e un tip de treabă. Numai că aş prefera pe cineva care nu se retrage imediat în vizuină când unul dintre ai noştri e la ananghie.

32

Când doctorul Charles Smith puse receptorul în furcă, după ce vorbise cu Kerry McGrath, îşi dădu seama că îi apăruse din nou tremurul acela uşor al mâinii drepte care îl supăra uneori. Îşi acoperi mâna dreaptă cu cea stângă, dar, chiar şi aşa, simţea în vârfurile degetelor vibraţiile.

Ştia că doamna Carpenter îl privise curioasă când îl anunţase că îl caută McGrath. Faptul că îi menţionase numele Suzannei nu îi spusese nimic lui Carpenter, ceea ce o făcuse, fără îndoială, să se întrebe ce era cu telefonul acesta misterios.

Deschise fişa lui Robin Kinellen şi începu să o studieze. Îşi aminti că părinţii ei erau divorţaţi, dar nu studiase datele personale pe care le prezentase Kerry o dată cu antecedentele medicale ale lui Robin. Menţionase în fişă că e procuror adjunct în comitatul Bergen. Se opri din citit o clipă. Nu-şi amintea să o fi văzut la proces…

Bătu cineva la uşă. Doamna Carpenter îşi băgă capul pe uşă ca să-i aducă aminte că în cabinetul unu îl aştepta un pacient.

— Ştiu, îi răspunse el brutal, făcându-i semn să iasă.

Reveni apoi la fişa lui Robin. Venise la control pe unsprezece şi pe douăzeci şi trei. Barbara Tompkins fusese la control pe unsprezece, iar

Pamela Worth pe douăzeci şi trei. Ce programare nefericită, îşi spuse el. Probabil că Kerry McGrath le văzuse pe amândouă şi îşi adusese aminte de tot ceea ce o fi ştiind ea despre Suzanne.

Rămase pe gânduri multă vreme. Ce să însemne oare telefonul ei? De ce o interesează cazul ăsta? Nu se poate să fi apărut vreo schimbare. Faptele erau aceleaşi. Skip Reardon se afla încă la închisoare, şi acolo va rămâne. Smith ştia că declaraţia lui contribuise la condamnarea lui. Şi nu o să schimb niciun cuvânt din declaraţie, îşi spuse el cu amărăciune. Niciun cuvânt.

33

Stând între cei doi avocaţi ai săi, Robert Kinellen şi Anthony Bartlett, Jimmy Weeks asista la tribunalul districtual la procedura aparent fără sfârşit a alcătuirii juriului în procesul care îi fusese intentat pentru evaziune fiscală.

După trei săptămâni, numai şase juraţi fuseseră acceptaţi atât de procuror, cât şi de apărare. Acum tocmai era audiată o femeie din genul acela pe care îl detesta atât de mult. Înţepată şi cu nasul pe sus, genul de stâlp al societăţii. Preşedinte al Clubului Femeilor din Westdale, se prezentase ea; soţul ei, inginerul şef al unei firme de construcţii; doi băieţi la Yale.

Jimmy o studia cu atenţie. Pe măsură ce răspundea la întrebări, devenea tot mai condescendentă. Cu siguranţă că procurorul era satisfăcut de ea. Dar din privirea trufaşă pe care i-o aruncase, Jimmy înţelese că îl considera un gunoi.

Când judecătorul termină cu întrebările pe care avea să i le pună femeii, Jimmy Weeks se aplecă spre Kinellen şi-i şopti:

— Accept-o.

— Ai înnebunit, exclamă Bob consternat.

— Bobby, ascultă-mă ce-ţi spun, îi răspunse Jimmy, coborând şi mai mult glasul. Cu asta am

dat lovitura.

Apoi Jimmy se uită nervos de-a lungul mesei la care stătea apărarea şi văzu chipul impasibil al lui Barney Haskell, alături de avocatul său. Kinellen susţinea că Haskell l-ar putea face praf pe Barney în instanţă, dacă ar ajunge la un compromis cu procurorul şi ar deveni martor al acuzării.

Poate că da, poate că nu. Jimmy Weeks nu era atât de sigur şi lui îi plăceau numai lucrurile sigure. Avea la mână cel puţin un jurat şi, din acest moment, poate chiar doi.

Până acum, se spunea doar că fosta soţie a lui Kinellen se interesează de cazul Reardon, gândi Weeks, dar ştia că, dacă lucrurile ar lua amploare, ar fi foarte rău pentru el. Mai ales dacă Haskell ar mirosi ce se întâmplă. S-ar putea să-i treacă prin cap că ar avea şi un alt mod de a îndulci compromisul cu procurorul.

34

Spre sfârşitul după-amiezii, secretara lui Geoff Dorso îl sună prin intercom.

— A sosit doamna Taylor, îl anunţă ea. I-am spus că, în niciun caz, nu poate să stea de vorbă cu dumneavoastră dacă nu are stabilită o întâlnire. Zice că nu vă reţine decât câteva minute, pentru ceva foarte important.

Trebuia să fie ceva cu adevărat important ca Beth Taylor să vină fără să dea un telefon înainte.

— E-n ordine. Pofteşte-o înăuntru.

Simţi că îi creşte pulsul, aşteptând-o. Se rugă în gând să nu fi venit să-i spună că mama lui Skip Reardon a păţit ceva. Doamna Reardon făcuse un infarct la scurt timp după condamnarea lui Skip şi încă unul în urmă cu cinci ani. Reuşise să îşi revină după amândouă, spunând că pentru nimic în lume nu avea de gând să moară atâta timp cât băiatul ei se afla încă în închisoare pentru o crimă pe care nu o comisese.

Îi scria lui Skip în fiecare zi. Scrisori vesele, optimiste, cu planuri de viitor. În timpul unei vizite pe care i-o făcuse recent la închisoare, Geoff auzise de la Skip un fragment din scrisoarea pe care o primise în acea zi: „La slujba de azi-dimineaţă, i-am amintit lui Dumnezeu că, dacă cel ce îndură va fi răsplătit, păi, noi am îndurat destul. Şi ştii, Skip, am avut cel mai minunat sentiment. Era ca şi cum un glas mi-ar fi şoptit: «încă puţin».”

Skip râse forţat.

— Ştii, Geoff, citind asta aproape am crezut că aşa e.

Când secretara o conduse pe Beth în birou, Geoff se ridică de la masă şi o sărută cu afecţiune. De fiecare dată când o vedea, prin cap îi trecea acelaşi gând: Skip ar fi avut o viaţă total diferită dacă s-ar fi însurat cu Beth Taylor şi nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Suzanne.

Beth era de vârsta lui Skip, împlinea în curând patruzeci de ani, bine proporţionată, avea peste un metru şaptezeci, păr şaten ondulat, ochi căprui vioi şi un chip care radia inteligenţă şi căldură. Cu cincisprezece ani în urmă, când era prietena lui Skip, lucra ca profesoară. De atunci îşi dăduse teza de doctorat şi era consilier pedagogic la o şcoală din apropiere.

Pe chipul ei se citea îngrijorarea. Făcându-i semn să stea pe unul din fotoliile aflate în celălalt capăt al biroului, Geoff îi spuse:

— Secretara a făcut cafeaua acum o jumătate de oră. Vrei să te servesc şi pe tine?

Îi răspunse, schiţând un zâmbet.

— Chiar mi-ar prinde bine. Mulţumesc.

Cât turnă cafeaua pentru amândoi, discutară nimicuri şi îi studie cu atenţie expresia de pe chip. Părea mai degrabă îngrijorată decât copleşită de durere. Înţelese că nu se întâmplase nimic cu doamna Reardon. Apoi un nou gând îi trecu prin minte: Doamne Dumnezeule, să-şi fi găsit Beth pe altcineva şi să nu ştie cum să-i spună lui Skip? Ştia

că se putea întâmpla aşa ceva, chiar ar *trebui* să se întâmple, dar înţelegea că lui Skip i-ar veni foarte greu.

Când termină de turnat cafeaua, Beth trecu direct la subiect:

— Geoff, am vorbit aseară la telefon cu Skip. Pare atât de deprimat. Sunt de-a dreptul îngrijorată. Ştii cât de mult se vorbeşte că ar trebui să se renunţe la recursurile nesfârşite ale criminalilor condamnaţi. Practic, Skip a fost ţinut în viaţă de speranţa că, într-o bună zi, îi va fi acceptat recursul. Dar, dacă o să piardă de tot speranţa asta, din câte îl cunosc, o să-şi dorească moartea. Mi-a povestit de procuroarea adjunctă care a trecut pe la el. E convins că nu l-a crezut.

— Bănuieşti că are gânduri sinucigaşe? o întrerupse Geoff. În cazul ăsta, trebuie să facem ceva. Cum el e un deţinut model, are unele privilegii. Trebuie să-l avertizez pe gardian.

— Nu, nu. Nici să nu te gândeşti să le zici de asta! exclamă Beth. Nu că şi-ar putea face ceva rău acum. E conştient că ar însemna să-şi omoare şi mama. Mă gândeam doar… spuse ea şi îşi ridică braţele într-un gest de disperare. Geoff, izbucni ea, pot să-i dau o speranţă? Adică, chiar crezi cu adevărat că o să găseşti o cale să faci un nou recurs?

Acum o săptămână, îşi spuse Geoff, aş fi fost nevoit să-i spun că am verificat dosarul pe toate feţele şi n-am găsit nici cel mai vag temei pentru un recurs. Dar situaţia s-a schimbat după vizita lui McGrath.

Atent să nu-i dea prea mari speranţe, îi povesti lui Beth despre cele două femei pe care Kerry McGrath le văzuse la cabinetul doctorului Smith şi despre faptul că Kerry se interesa tot mai mult de acest caz. Văzând raza de speranţă care luminase chipul lui Beth, îşi dorea din adâncul sufletului să nu-i îndrepte, atât pe ea, cât şi pe Skip, pe un drum care să se dovedească ulterior a fi tot o fundătură.

— Deci Kerry McGrath se interesează în continuare de cazul ăsta? întrebă ea cu ochii în lacrimi.

— Categoric. E o femeie grozavă, să ştii, Beth.

Când rosti aceste cuvinte, lui Geoff îi apăru în minte Kerry: felul în care îşi netezea după ureche o şuviţă blondă când se concentra, privirea melancolică atunci când povestea de tatăl ei, trupul subţire, zâmbetul său dezamăgit şi mustrător când venea vorba de Bob Kinellen, mândria cu care vorbea de fiica ei.

Îi auzea glasul uşor răguşit şi o vedea cum îi zâmbise aproape timid când îi luase cheia din mână şi îi deschisese uşa. Îi era clar că, de la moartea tatălui ei, nimeni nu mai avusese grijă de Kerry.

— Geoff, dacă se poate face recurs, crezi că am greşit data trecută că nu am spus nimic despre mine?

Întrebarea lui Beth îl readuse în prezent. Se referea la un aspect al acestui caz care nu fusese niciodată menţionat în instanţă. Chiar înainte de moartea Suzannei Reardon, Skip şi Beth începuseră să se întâlnească din nou. Cu câteva săptămâni în urmă, dăduse peste ea întâmplător, iar Skip insistase să ia masa în oraş împreună. Stătuseră de vorbă ore în şir şi el îi mărturisise cât era de nefericit şi cât de mult regreta că se despărţiseră. „A fost o greşeală stupidă, îi spusese el, dar aşa nu mai merge. Am fost însurat cu Suzanne patru ani şi cel puţin trei dintre ei m-am tot întrebat cum de am fost în stare să te părăsesc.”

În seara când a murit Suzanne, Beth şi Skip urmau să ia cina împreună. Dar ea fusese nevoită să contramandeze întâlnirea în ultimul moment, iar Skip se dusese acasă şi o găsise pe Suzanne aranjând trandafirii.

În timpul procesului Geoff căzuse de acord cu avocatul principal al lui Skip, Tim Farrell, că ar fi fost o armă cu două tăişuri să o citeze pe Beth în

instanţă. Acuzarea ar fi încercat, desigur, să lase de înţeles că, pe lângă dorinţa de a scăpa de cheltuielile de divorţ, Skip ar fi avut şi un alt motiv întemeiat să îşi ucidă nevasta.

Pe de altă parte, declaraţia lui Beth ar fi putut contrazice afirmaţiile doctorului Smith că Skip era maladiv de gelos pe Suzanne.

Până îi povestise Kerry despre doctorul Smith şi despre sosii, Geoff fusese convins că luase cea mai bună hotărâre. Acum nu mai era atât de sigur. O privi pe Beth în ochi.

— Încă nu i-am povestit lui Kerry despre tine. Dar aş vrea să vă întâlniţi, ca să-i spui ce ştii. Dacă există vreo şansă pentru un nou recurs, trebuie să dăm toate cărţile pe faţă.

Marţi, 31 octombrie

35

Când era gata să iasă din casă, ca să meargă la întâlnirea pe care i-o fixase doctorul Smith devreme în acea dimineaţă, Kerry încercă s-o trezească pe Robin şi fu întâmpinată cu proteste.

— Haide, Rob, o îndemnă ea. Îmi spui mereu că te tratez ca pe un copil mic.

— Păi aşa e, mormăi Robin.

— Bine. Îţi dau o şansă să dovedeşti cât eşti de independentă. Vreau să te scoli imediat şi să te îmbraci. Altfel, o să adormi la loc. Doamna Weiser o să sune la şapte să vadă dacă n-ai aţipit din nou. Am lăsat pe masă cereale şi suc. Când pleci la şcoală, controlează dacă ai încuiat uşa.

Robin căscă şi închise ochii.

— Rob, te rog.

— Bine, bine.

Oftând, Robin îşi lăsă picioarele peste marginea patului. Se frecă la ochi şi părul îi căzu peste faţă.

Kerry îi dădu părul pe spate.

— Pot să am încredere în tine?

Robin privi în sus, spre ea, cu un zâmbet moale, somnoros.

— Îhâm.

— E-n ordine, spuse Kerry şi o sărută pe creştet. Şi, nu uita, sunt valabile regulile dintotdeauna. Nu deschizi uşa nimănui. O să conectez sistemul de alarmă. Îl dezactivezi numai când eşti gata să pleci şi pe urmă îl conectezi la loc. Nu te urci în maşina nimănui, decât dacă eşti cu Cassie şi Courtney şi sunt părinţii lor.

— Ştiu, ştiu, răspunse Robin cu un oftat teatral.

Kerry zâmbi strâmb.

— Ştiu, ţi-am înşirat textele astea de o mie de ori. Ne vedem diseară. Alison o să vină la ora trei.

Alison era eleva de liceu care stătea cu Robin după ce se întorcea de la şcoală, până ajungea Kerry acasă. Se gândise s-o cheme în dimineaţa asta ca s-o ducă pe Robin la şcoală, dar renunţase în faţa protestelor fetei care îi spusese că nu e copil mic şi se descurcă singură.

— Pa, mami.

Robin ascultă paşii lui Kerry pe scară, apoi se duse la fereastră să vadă maşina ieşind de pe aleea din faţa casei.

În cameră era răcoare. Până la şapte, ora la care se scula de obicei, casa avea să se încălzească. Doar un minut, îşi spuse Robin, şi se strecură la loc în pat. Mă întind doar un minut.

La şapte, după ce telefonul sună a şasea oară, se ridică să răspundă.

— Da, mulţumesc, doamnă Weiser. Da, sigur că m-am sculat.

Mă scol acum, îşi spuse ea, dându-se jos din pat grăbită.

36

În ciuda orei matinale, Manhattanul era aglomerat. Cel puţin, se circulă cu o viteză acceptabilă, gândi Kerry. Cu toate astea, îi luă o oră întreagă să parcurgă dinspre New Jersey ultima parte a autostrăzii din Cartierul de Vest şi să străbată apoi oraşul până la cabinetul doctorului Smith de pe Bulevardul 5. Întârziase trei minute.

Îi deschise chiar doctorul. De data asta, nu mai avea nici măcar bruma de politeţe de care dăduse dovadă în timpul celor două vizite pe care le făcuse cu Robin.

— Aveţi la dispoziţie douăzeci de minute, doamnă McGrath, nicio secundă mai mult, îi spuse el, fără să o salute, şi o conduse în birou.

Lui Kerry nu îi scăpă expresia de ură care apăru pe faţa doctorului când pomeni numele lui Reardon. Ochii i se îngustară, gura i se crispă, riduri adânci îi brăzdară fruntea şi obrajii.

Kerry îl privi drept în ochi.

— Domnule doctor, vreau să vă spun cât de rău îmi pare că v-aţi pierdut fiica. Eraţi un părinte divorţat. Şi eu sunt un părinte divorţat ca şi dumneavoastră, am un singur copil, o fiică. Ştiind prin ce clipe cumplite am trecut când am fost anunţată la telefon că Robin a avut un accident, îmi închipui cum v-aţi simţit în momentul în care aţi aflat de Suzanne.

Smith rămase cu ochii ţintă la ea, ţinându-şi mâinile împreunate. Kerry avea impresia că între ei se ridica un zid de nepătruns. În cazul acesta, restul discuţiei era în întregime previzibil. O s-o asculte până la capăt, o să spună ceva despre pierderea cuiva drag şi apoi o s-o conducă până la uşă. Cum ar putea trece dincolo de zidul acela?

Se aplecă înainte şi spuse:

— Domnule doctor, Skip Reardon se află la închisoare în urma declaraţiei dumneavoastră. Aţi declarat că era maladiv de gelos, că fiica dumneavoastră se temea de el. Iar el jură că n-a ameninţat-o niciodată pe Suzanne.

— Minte, răspunse el pe un ton indiferent, lipsit de emoţie. Era cu adevărat maladiv de gelos pe ea. Cum spuneaţi, ea era singurul meu copil. Îi ofeream tot ce puteam. Şi mă realizasem suficient să-i ofer tot ce nu-i dădusem în copilărie. Mă simţeam fericit să-i cumpăr din când în când câte o bijuterie frumoasă, însă, chiar după ce am stat eu însumi de vorbă cu el, Reardon refuza să creadă că erau de la mine. O acuza într-una că are pe altcineva.

Să fie oare posibil? se întrebă Kerry.

— Dar, dacă Suzanne simţea că e în pericol, de ce mai stătea cu Skip Reardon?

Soarele dimineţii pătrunsese în cameră şi razele se reflectau în ochelarii fără ramă ai doctorului Smith, încât Kerry nu îi mai vedea ochii. Să aibă ochii la fel de inexpresivi ca glasul ăsta fără inflexiuni? se întrebă ea.

— Fiindcă, spre deosebire de fosta mea soţie, pentru Suzanne căsătoria reprezenta o îndatorire foarte serioasă, îi răspunse el într-un târziu. Marea greşeală a vieţii ei a fost că s-a îndrăgostit de Reardon. Şi o greşeală chiar mai mare a fost faptul că nu i-a luat ameninţările în serios.

Kerry îşi dădu seama că nu va ajunge nicăieri. Era momentul să îi pună întrebarea care îi trecuse prin minte ceva mai devreme, dar poate că aceasta avea o serie de implicaţii pentru care nu era încă pregătită.

— Domnule doctor, i-aţi făcut vreo intervenţie chirurgicală fiicei dumneavoastră?

Îşi dădu imediat seama că întrebarea îl revoltase.

— Doamnă McGrath, întâmplător aparţin şcolii de medici care numai în cazuri de maximă urgenţă şi-ar trata un membru al familiei. În plus, asta-i o insultă. Suzanne era frumoasă de la natură.

— Aţi făcut cel puţin două femei să semene în mod izbitor cu ea. De ce?

Doctorul privi la ceas.

— Vă mai răspund la întrebarea asta, după care va trebui să mă scuzaţi, doamnă McGrath. Nu ştiu cât de în temă sunteţi în privinţa chirurgiei plastice. Faţă de posibilităţile de astăzi, acum cincizeci de ani era un domeniu destul de primitiv. După ce îşi îndreptau nasul, oamenii erau nevoiţi să rămână cu nişte plăgi profunde. Manevrele chirurgicale de reabilitare a celor care sufereau de malformaţii congenitale, ca buza de iepure, erau adeseori foarte traumatizante. Astăzi, această chirurgie a devenit extrem de complexă, cu rezultate deosebit de satisfăcătoare. Noi, chirurgii, am avut multe de învăţat. Chirurgia plastică nu mai este doar pentru cei bogaţi şi faimoşi. E pentru

oricine are nevoie de ea sau îşi doreşte o asemenea intervenţie. Îşi scoase ochelarii, se frecă pe frunte ca şi cum ar fi avut o migrenă, apoi continuă: Părinţii vin aici cu băieţii sau fetele lor, aflaţi la vârsta adolescenţei, când sunt atât de conştienţi de câte un defect pe care îl au, încât, pur şi simplu, devin inhibaţi. Ieri l-am operat pe un băiat care avea urechile aşa de clăpăuge, că toţi care stăteau de vorbă cu el nu erau atenţi decât la asta. Când o să-şi scoată bandajele, ceilalţi nu vor mai remarca decât toate trăsăturile plăcute ale lui, nebăgate în seamă înainte din cauza problemei pe care o avea. Le operez pe femeile care, când se privesc în oglindă, văd o piele cu pliuri sau pungi sub ochi, femei care au fost frumoase în copilărie. Ridic fruntea şi o prind cu o sutură fină sub conturul de inserţie al părului, întind pielea şi o trag în spatele urechilor. Le iau douăzeci de ani din vârsta pe care o arată, dar, mai mult de atât, le determin ca dispreţul faţă de ele însele să se transforme în stimă, îi explică doctorul, apoi continuă ridicând glasul: V-aş putea arăta fotografiile, înainte şi după intervenţie, ale victimelor unor accidente, pe care le-am ajutat. Mă întrebaţi de ce mai multe paciente seamănă cu fata mea. O să vă spun de ce. Fiindcă în aceşti ani câteva tinere insipide şi nefericite au venit la cabinetul meu şi am reuşit să le ofer genul ei de frumuseţe.

Kerry ştia că era pe punctul de a-i cere să plece. Îl întrebă în grabă:

— Atunci de ce i-aţi spus acum mai mulţi ani unei posibile paciente, Susan Grant, că unele femei abuzează de frumuseţea lor şi că, în acest caz, nu stârnesc decât gelozie şi violenţă? Nu vă refereaţi la Suzanne? Nu la faptul că Skip Reardon ar fi avut un motiv întemeiat să fie gelos? Poate că dumneavoastră i-aţi cumpărat toate bijuteriile acelea pe care Skip nu şi le-ar fi permis, dar jură că nu el i-a trimis trandafirii pe care i-a primit în ziua morţii.

Doctorul Smith se ridică.

— Doamnă McGrath, cu meseria dumneavoastră ar fi trebuit să ştiţi că aproape toţi criminalii susţin că sunt nevinovaţi. Şi acum, discuţia noastră s-a încheiat. Kerry nu mai avea altceva de făcut decât să iasă din birou în urma lui. Cum mergea după el, observă că îşi ţinea braţul drept rigid pe lângă corp. Îi tremura oare mâna? Da, îi tremura. Când ajunseră la uşă, el îi mai spuse: Doamnă McGrath, trebuie să înţelegeţi că numai când aud de Skip Reardon mi se face rău. Vă rog s-o sunaţi pe doamna Carpenter să vă dea numele altui medic care poate prelua cazul lui Robin. Nu mai vreau nici să aud de dumneavoastră, nici să vă văd. Nici pe dumneavoastră, nici pe fiica dumneavoastră.

Se apropiase atât de mult de ea, încât Kerry se dădu, fără să vrea, un pas înapoi. Omul acesta avea cu adevărat ceva înfricoşător. Parcă o săgeta cu ochii lui, plini de mânie şi ură. Dacă ar avea o armă în mână acum, jur că ar trage, îşi spuse ea.

37

După ce încuie uşa şi începu să coboare scările, Robin observă o maşină mică, de culoare închisă, parcată vizavi. Pe strada asta nu prea apăreau maşini străine, mai ales la o asemenea oră. Fără să ştie de ce, maşina aceasta îi dădea un sentiment ciudat.

Era frig. Îşi mută cărţile sub braţul stâng şi îşi trase fermoarul de la jachetă până sub bărbie, apoi iuţi paşii. Se gândea că, probabil, Cassie şi Courtney o aşteptau deja, aşa cum stabiliseră, la intersecţia următoare. Întârziase câteva minute.

Pe stradă era linişte. Acum, când frunzele căzuseră aproape toate, copacii erau goi şi trişti. Lui Robin îi părea rău că îşi uitase acasă mănuşile. Ajunsă pe trotuar, privi pe partea cealaltă. Geamul şoferului de la maşina străină începu să se

deschidă încet, oprindu-se după ce coborâse doar pe sfert. Îşi concentră privirea cât putu, în speranţa că o să zărească înăuntru pe cineva cunoscut, dar razele soarelui de dimineaţă, reflectate în geam, o împiedicau să vadă. Apoi observă cum pe fereastra maşinii apăru o mână care îndreptă un obiect spre ea. Cuprinsă de panică, Robin începu să fugă. Cu un vuiet puternic maşina se repezi pe partea cealaltă a străzii, părând că se îndreaptă spre ea. Când tocmai se gândea că avea să sară peste bordură şi s-o lovească, viră brusc şi porni cu toată viteza în josul străzii.

Plângând, Robin traversă în fugă gazonul din faţa casei vecinilor şi sună disperată la uşă.

38

Când termină ancheta privind o spargere care avusese loc la Cresskill, Joe Palumbo îşi dădu seama că era abia trei şi jumătate. Cum se afla la o aruncătură de băţ de Alpine, se gândi că ar fi o ocazie bună să o caute pe Dolly Bowles, femeia care depusese mărturie în procesul Reardon. Din fericire, avea la el numărul ei de telefon.

Dolly păru la început circumspectă când Palumbo îi spuse că era anchetator la Procuratura comitatului Bergen. Dar când îi spuse că unul dintre procurorii adjuncţi, Kerry McGrath, dorea să afle amănunte despre maşina pe care Dolly o văzuse în faţa casei lui Reardon în seara crimei, ea îi răspunse că urmărise procesul instrumentat recent de Kerry McGrath şi că era foarte bucuroasă că bărbatul care şi-a omorât şefa fusese condamnat. Şi îi mai povesti lui Palumbo cum ea şi mama ei fuseseră imobilizate în propria lor casă de un tâlhar.

— Deci, încheie ea, dacă dumneavoastră şi Kerry McGrath doriţi să staţi de vorbă cu mine, nu am nimic împotrivă.

— Ştiţi, de fapt, nu se putu abţine Joe să nu-i spună, aş vrea să vin să stăm de vorbă chiar acum. Poate că Kerry o să vorbească mai târziu cu dumneavoastră.

Urmă o pauză. Palumbo nu avea de unde să ştie că Dolly tocmai revedea în minte expresia ironică de pe chipul procurorului Green când o audiase la proces. În cele din urmă, îi răspunse pe un ton foarte demn:

— Cred că aş fi mult mai în largul meu dacă aş vorbi despre seara aceea cu Kerry McGrath. Poate că e mai bine să aşteptăm până are ea timp.

39

Kerry ajunse la tribunal la ora zece fără un sfert, mult mai târziu decât de obicei. Bănuind că ar putea fi muştruluită pentru asta, dăduse un telefon să anunţe că e pe teren şi că o să mai întârzie. Frank Green venea mereu la birou la ora şapte fix. Toţi glumeau, dar era clar că el credea că tot personalul ar trebui să fie acolo o dată cu el. Kerry ştia că ar face o criză dacă ar afla că fusese pe teren să stea de vorbă cu doctorul Charles Smith.

După ce formă codul care îi permitea să intre în Procuratură, operatoarea de la pupitrul de control se uită la ea şi-i spuse:

— Kerry, vezi că te aşteaptă domnul Green. Du-te direct la el.

Măi să fie, îşi spuse Kerry.

Dar cum intră în biroul lui Green, îşi dădu seama că nu era supărat. Îl cunoştea destul de bine ca să ghicească în ce dispoziţie e. Ca de obicei, trecu direct la subiect:

— Kerry, Robin n-are nimic. E la vecina voastră, doamna Weiser. N-are absolut nimic.

Kerry simţi un nod în gât.

— Atunci care-i problema?

— Nu ştim sigur, poate că nu-i nicio problemă. După cum povesteşte Robin, tu ai plecat de acasă

la şase şi jumătate, zise Green, privind-o cu o oarecare curiozitate.

— Da, aşa e.

— Robin spune că, mai târziu, când a plecat şi ea de acasă, a văzut o maşină străină parcată vizavi. Când a ajuns pe trotuar, fereastra din dreptul şoferului s-a deschis uşor şi a văzut o mână care ţinea ceva. Nu poate spune ce era acel obiect şi nu a reuşit să vadă faţa şoferului. Apoi maşina a pornit şi a virat atât de brusc, încât a crezut că o să urce pe trotuar şi o să dea peste ea, dar a cotit repede şi s-a îndepărtat. Iar Robin a fugit la vecini.

Kerry se prăbuşi într-un scaun.

— Şi acum e acolo?

— Da. Poţi să-i dai telefon sau să te duci acasă dacă asta te linişteşte mai mult. Mă tot gândesc: Robin are o imaginaţie bogată sau să fi încercat cineva să o sperie ca, prin ea, să te intimideze pe tine?

— De ce ar vrea cineva s-o sperie pe Robin sau să mă sperie pe mine?

— S-a mai întâmplat în instituţia asta după un proces răsunător. Tocmai ai încheiat un caz care s-a bucurat de o mare atenţie din partea presei. Individul a cărui condamnare ai obţinut-o era o persoană de cea mai joasă speţă, care mai are şi rude, şi prieteni.

— Da, numai că toţi pe care i-am cunoscut păreau oameni destul de cumsecade, spuse Kerry. Şi, ca să-ţi răspund la prima întrebare, Robin e un copil cu capul pe umeri. Nu ar inventa aşa ceva, îi explică ea şi continuă după o ezitare: E prima oară când am lăsat-o singură dimineaţa şi am bombardat-o cu tot felul de poveţe despre ce trebuie şi ce nu trebuie să facă.

— Sun-o de aici, o îndemnă Green.

Aflată la doamna Weiser, Robin răspunse la primul ţârâit al telefonului.

— Ştiam că o să suni, mami. Totul e bine acum. Vreau să merg la şcoală. Doamna Weiser spune că

mă duce ea. Şi, mami, după masă trebuie să plec de acasă. E Halloween.

Kerry se gândi repede. Era mai bine ca Robin să meargă la şcoală decât să stea acasă toată ziua şi să se gândească la ce păţise.

— Bine, dar trec să te iau de la şcoală la trei fără un sfert. Nu vreau să vii singură acasă. Şi o să fiu cu tine când o să le faci farse vecinilor, îşi mai spuse ea în gând, apoi adăugă: Acum dă-mi-o pe doamna Weiser, Rob. După ce închise telefonul, îl întrebă pe Frank: Ai avea ceva împotrivă dacă aş pleca astăzi mai devreme?

El îi răspunse cu un zâmbet:

— Sigur că nu. Kerry, cred că nu mai e cazul să-ţi spun să o descoşi cu atenţie pe Robin. Trebuie să aflăm dacă nu cumva chiar a pândit-o cineva. Apoi, în timp ce Kerry se pregătea să iasă din birou, mai spuse: Dar Robin nu e încă prea mică să-şi poarte singură de grijă înainte de a pleca la şcoală?

Kerry îşi dădu seama că el, de fapt, tatona să afle ce motiv atât de important avusese să o lase pe Robin singură acasă la şase şi jumătate.

— Da, aşa e, consimţi ea. N-o să se mai întâmple.

Mai târziu, în dimineaţa aceea, Joe Palumbo trecu pe la Kerry şi îi povesti despre discuţia telefonică pe care o avusese cu Dolly Bowles.

— Nu vrea să stea de vorbă cu mine, Kerry, dar mi-ar face plăcere să merg cu tine când o să te duci la ea.

— Stai s-o sun chiar acum.

Apoi, salutul ei de numai şapte cuvinte, „Bună ziua, doamnă Bowles, sunt Kerry McGrath”, declanşă la celălalt capăt al firului un monolog de zece minute.

Palumbo stătea picior peste picior, tolănit pe scaun, şi urmărea uşor amuzat cum Kerry încerca să scoată câte o interjecţie sau să pună o întrebare.

Apoi se simţi iritat când înţelese, după ce Kerry avu, în sfârşit, ocazia să spună că ar vrea să vină împreună cu anchetatorul ei, domnul Palumbo, că răspunsul era nu.

În cele din urmă, puse receptorul în furcă.

— Dolly Bowles nu e chiar în al nouălea cer din cauza felului în care a fost tratată acum zece ani de instituţia asta. Cam asta ar fi pe scurt conversaţia pe care am avut-o. Şi mai spunea că fata şi ginerele ei nu sunt de acord ca ea să vorbească despre crimă sau despre ce a văzut şi că se întorc mâine dintr-o excursie. Dacă vreau să mă întâlnesc cu ea, trebuie să mă duc astăzi pe la cinci. Să văd cum reuşesc să mă strecor. Oricum, i-am zis că o s-o anunţ.

— Poţi să pleci de aici ca să ajungi la timp? întrebă Joe.

— Şi aşa aveam de gând să anulez câteva întâlniri, îi răspunse ea şi îi povesti lui Palumbo despre incidentul lui Robin din acea dimineaţă.

Anchetatorul se ridică şi încercă să-şi încheie haina mereu strâmtă pe talia sa generoasă.

— Ne întâlnim la tine la ora cinci, îi propuse el. Cât stai de vorbă cu doamna Bowles, dă-mi voie să o duc pe Robin să mănânce un hamburger. Aş vrea să vorbesc cu ea despre cele petrecute azi-dimineaţă, mai spuse el şi, văzând expresia de dezaprobare de pe chipul lui Kerry, adăugă repede: Kerry, eşti perspicace, dar n-o să fii obiectivă. Lasă-mă pe mine, asta-i treaba mea.

Kerry rămase pe gânduri, studiindu-l pe Joe. Arăta mereu neîngrijit şi îşi scria de cele mai multe ori rapoartele în mod dezlânat, dar era aproape cel mai bun în meseria lui. Kerry îl văzuse anchetând copii cu atâta pricepere, încât aceştia nu îşi dădeau seama că el cântărea fiecare cuvânt pe care îl spuneau. Chiar ar fi fost foarte util să se implice şi Joe în treaba asta.

— E-n regulă, acceptă ea.

40

Marţi după-amiază, Jason Arnott plecă de la Alpine spre locul acela îndepărtat de lângă Ellenville, unde casa lui din Catskills, protejată de munţii din jur, îi adăpostea nepreţuitele comori furate.

Ştia că această casă devenise o obişnuinţă, la fel ca pornirile uneori incontrolabile care îl făceau să fure obiectele frumoase pe care le vedea la cunoscuţii lui. De fapt, numai frumuseţea era cea care îl împingea să facă toate astea. Iubea frumuseţea, să o privească, să o simtă. Uneori, pornirea de a ţine în braţe un obiect, de a-l mângâia devenea aproape copleşitoare. Aşa i-a fost dat: o binecuvântare împletită cu un blestem. Într-o bună zi o să-i aducă necazuri. Aşa cum aproape se întâmplase o dată. Se neliniştea când musafirii îi admirau covoarele, mobila, picturile sau obiectele de artă pe care le avea în casa din Alpine. Uneori se amuza în sinea lui, închipuindu-şi cât de şocaţi ar fi dacă le-ar spune: „Locul ăsta e chiar sărăcăcios pentru valoarea mea."

Dar fireşte că nu le-ar fi spus asta niciodată, pentru că nu avea de gând să-şi împartă colecţia cu nimeni. Era numai a lui. Şi aşa trebuia să rămână.

Astăzi e Halloween, încercă el să se gândească la altceva în timp ce îşi conducea maşina încet pe Autostrada 17. Era bucuros că plecase. Nu avea niciun chef să-l exaspereze copiii tot sunându-i la uşă. Era obosit.

La sfârşitul săptămânii stătuse la un hotel din Bethesda, Maryland, şi îşi petrecuse timpul prădând o casă din Chevy Chase, unde fusese la o petrecere cu câteva luni în urmă. La petrecere, gazda, Myra Hamilton, tot sporovăise despre căsătoria băiatului ei, care urma să aibă loc pe 28 octombrie la Chicago, anunţând, pur şi simplu, în gura mare că, la acea dată casa va rămâne goală.

Deşi nu prea mare, casa era deosebit de elegantă, plină de obiecte de valoare strânse de soţii Hamilton de-a lungul anilor. Lui Jason îi lăsase gura apă după un sigiliu Fabergé, de safir albastru, cu mâner rotund din aur. Sigiliul şi un Aubusson de un metru pe un metru şi jumătate, cu un trandafir în mijloc, pe care îl foloseau ca tapiserie de perete, erau cele două obiecte pe care îşi dorea cel mai mult să le smulgă de la ei.

Acum, ambele obiecte se aflau în portbagaj, în drum spre ascunzătoare. Jason se încruntă fără să vrea. De data asta, nu mai avea obişnuita senzaţie de triumf că şi-a atins scopul. Îl încerca o nelinişte vagă. Revăzu în minte pas cu pas modul în care operase când pătrunsese în casa familiei Hamilton.

Sistemul de alarmă era conectat, dar îl dezactivase uşor. Firește, casa era goală, după cum se aşteptase. Preţ de o clipă, fusese tentat să scotocească în grabă peste tot, în căutarea vreunui obiect de valoare pe care nu l-ar fi remarcat la petrecere. Rămăsese totuşi la vechiul plan, luând numai obiectele ochite dinainte.

Abia intrase pe Autostrada 240, când două maşini de poliţie, cu girofarurile aprinse şi sirenele urlând, trecuseră în goană pe lângă el şi o luaseră la stânga, pe strada de unde tocmai ieşise el. Era clar că se duceau la casa familiei Hamilton. Ceea ce însemna, firește, că declanşase, în vreun fel, o alarmă silenţioasă care funcţiona independent de sistemul principal.

Ce alt sistem de alarmă să fi avut familia Hamilton? se întrebă el. Acum era aşa de uşor să camuflezi camerele de luat vederi. Îşi trăsese pe faţă cagula pe care o purta mereu când intra într-una din casele pe care punea ochii să le onoreze cu atenţia sa, dar la un moment dat, în seara aceea, şi-o dăduse jos ca să studieze o figurină de bronz. O prostie din partea lui, pentru că se dovedise a fi un obiect fără cine ştie ce valoare.

Sunt şanse de unu la un milion ca o cameră de luat vederi să-mi fi surprins chipul, se linişti Jason. Încerca să-şi alunge teama, ca să-şi ducă viaţa mai departe ca şi până acum, chiar dacă pentru un timp va trebui să fie ceva mai precaut.

Soarele după-amiezii aproape că se pierduse deja în spatele munţilor, când intră cu maşina pe aleea din faţa casei. În sfârşit, se simţi ceva mai destins. Cel mai apropiat vecin locuia la o distanţă de mai mulţi kilometri. Maddie, menajera care venea în fiecare săptămână, o femeie corpolentă, cam neghioabă şi nesărată, dar discretă, fusese, probabil, acolo cu o zi în urmă. Totul strălucea.

Ştia că ea nu era în stare să facă deosebirea dintre un Aubusson şi o carpetă de zece dolari metrul, dar se număra printre acele fiinţe rare care se mândresc cu tot ce le iese din mână şi nu se mulţumesc decât cu lucrurile făcute perfect. În zece ani nu-i ciobise nici măcar o ceaşcă.

Jason zâmbi în sinea lui, gândindu-se la reacţia lui Maddie când va găsi Aubussonul agăţat pe perete în salon şi sigiliul Fabergé în dormitorul cel mare. *N-are şi aşa destule lucruri pe care să se aştearnă praful?* o să se întrebe ea şi o să-şi continue după aceea dereticatul.

Îşi parcă maşina lângă intrarea laterală şi, nerăbdător ca de fiecare dată când venea aici, intră în casă şi întinse mâna după comutator. Încă o dată, priveliştea atâtor lucruri minunate îi umeziră buzele şi palmele de plăcere. Câteva minute mai târziu, îşi aduse înăuntru şi geanta cu strictul necesar pentru o seară şi o mică pungă cu zarzavat. Cum noile sale comori se aflau în siguranţă în casă, încuie uşa şi trase zăvorul. Începuse după-amiaza lui secretă.

Primul lucru pe care îl făcu fu să ducă sigiliul Fabergé sus şi să îl pună pe toaleta veche. După ce-l aranjă, se dădu câţiva paşi înapoi să-l admire, apoi se aplecă să-l compare cu rama miniaturală care se afla pe noptieră de zece ani.

Rama era unul dintre puţinele obiecte în privinţa cărora se înşelase. Era o imitaţie reuşită de Fabergé, dar, cu siguranţă, nu un original. Asta se vedea clar acum. Emailul albastru părea decolorat, în comparaţie cu culoarea închisă a sigiliului. Marginea de aur încrustată cu perle nu arăta deloc a Fabergé. Din interiorul ramei, îi zâmbea chipul Suzannei.

Nu îi făcea plăcere să se gândească la noaptea aceea, cu aproape unsprezece ani în urmă. Intrase pe fereastra deschisă a dormitorului principal. Ştia că în casă ar fi trebuit să nu fie nimeni. Chiar în acea zi, Suzanne îi spusese că urma să ia masa în oraş seara, iar Skip nu va fi acasă. Avea codul sistemului de alarmă, dar când ajunsese acolo, văzuse că fereastra era larg deschisă. Urcase pe întuneric la etajul de sus. În dormitor, văzuse rama miniaturală pe care o remarcase cu altă ocazie; era pe noptieră. Când o privise din colţul opus al camerei, i se păruse autentică. Tocmai o studia de aproape când auzise un glas care striga. Suzanne! Panicat, pusese rama în buzunar şi se ascunsese într-un dulap.

Jason privea acum rama. De-a lungul anilor, se întrebase ce motiv pervers îl împiedicase să scoată fotografia Suzannei sau s-o arunce cu ramă cu tot. Era doar o copie.

Dar, în timp ce se uita la ea în seara asta, înţelese pentru prima oară de ce păstrase şi rama, şi fotografia. Pentru că îl ajutau să-şi scoată din minte imaginea cumplită a chipului mutilat al Suzannei, aşa cum îl lăsase când plecase din casă în fugă.

41

— Ei bine, juriul e constituit şi avem juraţi buni, îi spuse Bob Kinellen clientului său, încercând să pară entuziasmat.

Jimmy Weeks îi aruncă o privire acră.

— Bobby, cu mici excepţii, juriul ăsta nu-mi miroase a bine.

— Mergi pe mâna mea.

Anthony Bartlett îşi susţinu ginerele.

— Bobby are dreptate, Jimmy. Ai încredere în el.

Apoi Bartlett îşi îndreptă privirea spre celălalt capăt al mesei, la care stătea apărarea. Barney Haskell îşi sprijinea posomorât capul în mâini. Observă că şi Bob se uita la Haskell. Ştia la ce se gândeşte Bob.

Haskell are diabet. Nu riscă să-şi petreacă ani de zile în închisoare. Are date, fapte şi cifre, iar noi trebuie să ne dăm peste cap să le contrazicem… Ştia totul despre Suzanne.

Primele argumente în proces vor fi prezentate în dimineaţa următoare. După ce părăsi tribunalul, Jimmy Weeks se duse direct la maşină. Când şoferul îi deschise portiera, se strecură pe bancheta din spate, fără să le mormăie, ca de obicei, un la revedere.

Kinellen şi Bartlett priviră în urma maşinii care se îndepărta.

— Mă întorc la birou, îi spuse Kinellen socrului său. Am treabă.

Bartlett încuviinţă din cap şi îi răspunse pe un ton impersonal:

— Cam aşa e. Ne vedem mâine dimineaţă, Bob.

Negreşit, îşi spuse Kinellen, îndreptându-se spre parcare. Te ţii departe ca, dacă-mi mânjesc mâinile, tu să nu fii implicat.

Ştia că Bartlett pusese la ciorap milioane. Chiar dacă Weeks va fi condamnat şi firma lor de avocaţi se va nărui, el nu avea de suferit Ar putea să petreacă o vreme la Palm Beach cu soţia lui, Alice Senior.

Toate riscurile îmi revin mie, gândi Bob Kinellen în timp ce îi dădea bonul de parcare casierului. Eu sunt cel care riscă să se prăbuşească. Jimmy trebuie să fi avut un motiv să insiste ca

femeia aceea, Wagner, să rămână în juriu. Care să fi fost acesta?

42

Geoff Dorso îi telefonă lui Kerry când aceasta tocmai se pregătea să plece de la serviciu.

— M-am întâlnit cu doctorul Smith în dimineaţa asta, îi spuse ea grăbită, şi acum mă duc să vorbesc cu Dolly Bowles pe la ora cinci. N-am timp să stau de vorbă acum. Trebuie s-o iau pe Robin de la şcoală.

— Kerry, abia aştept să ştiu cum a fost la doctor şi ce o să afli de la Dolly Bowles. Am putea lua cina împreună?

— N-aş vrea să ies în seara asta, dar dacă îţi place o salată cu spaghete…

— Doar sunt italian, ai uitat?

— Pe la şapte şi jumătate e bine?

— Perfect.

Când o luă pe Robin de la şcoală, Kerry înţelese că fetei îi era gândul mai mult la farsele de Halloween decât la incidentul de dimineaţă. De fapt, Robin părea să fie stânjenită de ce se întâmplase. Înţelegătoare, Kerry renunţă la acest subiect, cel puţin pentru moment.

Când ajunseră acasă, o anunţă pe fata care avea grijă de Robin că nu mai era nevoie să vină. Aşa trăiesc alte mame, gândea ea, în timp ce, alături de unele dintre acestea, ţinea hangul unui cârd de copii plecaţi să facă farse vecinilor. Se întoarse acasă cu Robin numai bine să îl primească pe Joe Palumbo.

Adusese o geantă voluminoasă pe care o mângâie cu un zâmbet satisfăcut.

— Procesele-verbale ale anchetei în cazul Reardon, îi explică el. Trebuie să fie aici şi declaraţia originală a lui Dolly Bowles. Ia să vedem care e diferenţa dintre asta şi ce îţi va spune

acum. Se uită apoi la Robin şi observă că era îmbrăcată în vrăjitoare. Ăsta da costum, Rob.

— Am avut de ales între ăsta şi un costum de cadavru, îi spuse Robin.

Abia când Palumbo îi aruncă o privire înţelegătoare, Kerry îşi dădu seama că o trecuse un fior.

— Trebuie să plec, spuse ea grăbită.

În cele douăzeci de minute cât condusese maşina spre Alpine, Kerry îşi dăduse seama că era cu nervii la pământ. O determinase, în sfârşit, pe Robin să vorbească despre incidentul de dimineaţă. Dar fata încerca deja să minimalizeze totul. Kerry îşi dorea ca Robin să fi exagerat. Ar fi vrut ca fiica ei să ajungă la concluzia că un străin oprise să caute o adresă şi apoi îşi dăduse seama că nimerise greşit. Dar Kerry ştia că Robin nu ar exagera sau nu ar inventa o asemenea întâmplare.

Pentru Kerry era clar că Dolly Bowles pândise să vadă când soseşte. Nici nu apucă să parcheze bine maşina pe aleea din faţa casei masive în stil Tudor, că uşa de la intrare se deschise larg.

Dolly era o femeie mărunţică, cu păr cărunt şi firav şi o faţă prelungă, iscoditoare. Când Kerry ajunse în dreptul ei, ea deja vorbea:

— …exact ca fotografia dumneavoastră din ziarul *The Record.* Mi-a părut aşa de rău că eram ocupată să am grijă de un copil şi n-am ajuns la procesul bărbatului ăluia îngrozitor care şi-a omorât şefa. O conduse pe Kerry printr-un salon lung şi îi făcu semn spre o cameră mai mică din stânga. Să intrăm aici. Salonul ăsta e prea mare pentru gustul meu. Îi tot spun fetei mele că-mi aud ecoul vocii când stau aici, dar ea zice că-i place, că e grozav pentru petreceri. Lui Dorothy îi cam place să dea petreceri. Când sunt ei acasă, asta e, n-am ce să fac. Acum, că Lou s-a pensionat, parcă n-au stare: se tot învârt în sus şi-n jos. De ce le trebuie să plătească o menajeră permanentă, n-aş

putea să spun. Le tot zic: de ce să nu vină cineva o dată pe săptămână? Mai faceţi şi voi o economie. Sigur, nu-mi prea place să stau singură noaptea şi mă gândesc că poate ăsta ar fi un motiv. Numai că…

O, Doamne, îşi spuse Kerry, e o femeie drăguţă, dar nu prea am chef de aşa ceva. Îşi alese un scaun cu spătar, iar doamna Bowles se aşeză pe o canapea tapisată cu creton.

— Doamnă Bowles, nu vreau să vă reţin. În plus, mi-am lăsat fiica cu cineva, aşa că nu pot sta prea mult…

— Aveţi o fată. Ce frumos. Câţi ani are?

— Zece. Doamnă Bowles, aş vrea să ştiu…

— Aşa tânără şi aveţi o fată de zece ani?

— Sunteţi drăguţă. Să ştiţi însă că nu mă simt chiar aşa de tânără, îi răspunse Kerry, copleşită de sentimentul că intrase într-o fundătură din care s-ar putea să nu mai iasă. Doamnă Bowles, vorbiţi-mi despre seara când a murit Suzanne Reardon.

După cincisprezece minute, după ce aflase totul despre felul în care Dolly avea grijă de copilul care locuia vizavi de casa familiei Reardon, despre cum Michael, băieţelul de care avea grijă în seara aceea, suferea de serioase probleme de dezvoltare, Kerry reuşise să distingă un sâmbure de informaţie.

— Spuneaţi că sunteţi convinsă că maşina pe care aţi văzut-o parcată în faţa casei familiei Reardon nu era a nici unuia dintre musafirii care veniseră la petrecerea din vecini. Cum de sunteţi aşa de sigură?

— Pentru că am vorbit chiar eu cu oamenii aceia. Aveau în vizită trei familii. Mi-au spus cine erau invitaţii. Locuiau toţi în Alpine şi, după ce domnul Green m-a făcut în instanţă să mă simt aşa de prost, i-am sunat chiar eu pe toţi. Şi ştiţi ce-am aflat? Niciunul dintre musafiri nu venise cu maşina lui tati.

— *Maşina lui tati!* exclamă Kerry mirată.

— Aşa îi spusese Michael. Ştiţi, deosebea foarte greu culorile. Dacă-i arătai o maşină şi-l întrebai ce culoare are, nu ştia să-ţi spună. Dar oricâte maşini ar fi fost prin preajmă, se oprea la una care-i era cunoscută sau care i se părea cunoscută. Când spusese în seara aceea „Maşina lui tati", probabil că se gândise la limuzina Mercedes neagră cu patru uşi. Ştiţi, îi spunea tati bunicului lui şi-i plăcea să meargă cu maşina acestuia, o limuzină Mercedes neagră, cu patru uşi. Era întuneric, dar felinarul de la capătul aleii din faţa casei lui Reardon era aprins, aşa că putea vedea clar.

— Doamnă Bowles, aţi declarat că aţi văzut maşina.

— Da, deşi, la şapte jumătate, când am ajuns acasă la Michael, maşina nu era acolo, iar când el mi-a arătat-o, tocmai pleca, aşa că nu m-am uitat prea bine la ea. Totuşi, mi s-a părut că văd pe plăcuţa de înmatriculare un 3 şi un L, îi explică Dolly Bowles, apoi, se aplecă înainte şi, în spatele ochelarilor rotunzi, ochii i se măriră. Doamnă McGrath, am încercat să-i spun despre asta avocatului care-l apăra pe Skip Reardon. D chema Farrer. Ba nu, Farrell. Mi-a zis că vorbe goale nu sunt acceptate de obicei ca probă în proces şi, chiar dacă ar fi, dacă ele vin de la un copil cu dezvoltare întârziată, nu ar putea decât să arunce o umbră de îndoială asupra declaraţiei mele că am văzut maşina. Dar greşea. Nu ştiu de ce n-ar fi trebuit să le spun juraţilor că Michael a devenit agitat când i s-a părut că vede maşina bunicului lui. Cred că nu le-ar fi fost decât de ajutor, spuse ea cu o voce tot mai tremurată. Doamnă McGrath, în noaptea aceea, puţin după nouă, o limuzină Mercedes neagră cu patru uşi a plecat din dreptul casei lui Reardon. Ştiu asta sigur. Sigur de tot.

43

În după-amiaza asta, lui Jonathan Hoover parcă nu îi făcea plăcere paharul de martini dinainte de cină. De obicei, savura momentul acesta, bând un gin uşor diluat cu exact trei picături de vermut, la care adăuga două măsline, stând în fotoliul cu rezemători laterale pentru cap, lângă şemineu, şi vorbind cu Grace despre cele întâmplate peste zi.

În seara asta, pe lângă gândurile care îl frământau pe el, era clar că şi Grace avea o supărare. Ştia că ea nu va recunoaşte dacă era vorba de dureri mai mari decât de obicei. Nu vorbeau niciodată despre sănătate. Învăţase de multă vreme să nu întrebe decât de formă: „Cum te mai simţi, draga mea?”

Răspunsul ei era invariabil: „Destul de bine.”

Deşi trapul îi era puternic măcinat de reumatism, asta nu o împiedica pe Grace să se îmbrace cu aceeaşi elegantă firească. În ultima vreme, purta mereu mâneci lungi şi largi, ca să-şi ascundă încheieturile umflate, iar seara, chiar dacă erau singuri, îmbrăca rochii lungi care să-i acopere picioarele tot mai diforme.

Cum stătea pe jumătate întinsă pe canapea, deformarea coloanei vertebrale nu se observa, iar ochii ei cenuşii şi luminoşi străluceau atât de frumos pe fundalul tenului său alb ca de alabastru. Doar mâinile, cu degetele noduroase şi contorsionate erau un semn al bolii care o măcina.

Cum Grace rămânea în pat dimineaţa până foarte târziu, iar Jonathan se scula devreme, seara era singurul moment când puteau face vizite sau puteau bârfi. Grace îi zâmbi crispată.

— Parcă m-aş privi în oglindă, Jon. Şi pe tine te frământă ceva, şi sunt sigură că e acelaşi lucru care nu-ţi dădea pace nici mai devreme, aşa că lasă-mă pe mine să încep. Am vorbit cu Kerry.

Jonathan ridică din sprincene.

— Şi?

— Mi-e teamă că nu are de gând să renunţe la cazul Reardon.

— Ce ţi-a spus?

— Important e ce *nu* mi-a spus. Vorbea foarte evaziv. M-a ascultat, apoi mi-a zis că are toate motivele să creadă că mărturia doctorului Smith a fost mincinoasă. Mi-a mai dat de înţeles că nu are nimic concret care să o facă să creadă că Reardon nu e criminalul, dar consideră că e obligaţia ei să afle dacă nu cumva s-a comis o eroare judiciară.

Jonathan se înroşi de supărare.

— Grace, dintr-un anumit punct, spiritul justiţiar de care dă dovadă Kerry e aproape ridicol. Aseară am reuşit să-l conving pe guvernator să mai amâne prezentarea în Senat a numelor candidaţilor pentru postul de judecător. A fost de acord.

— Jonathan!

— Tot ce am putut face a fost să-i cer să amâne deocamdată numirea lui Kerry. N-am avut de ales. Grace, Prescott Marshall a fost un guvernator deosebit. Ştii şi tu. Lucrând cu el, am reuşit să determin Senatul să adopte reformele legislative necesare, să revizuiască structura impozitelor, să atragă investiţiile în stat, să realizeze o reformă a protecţiei sociale care să nu însemne privarea celor săraci prin tot felul de subterfugii. Vreau ca Marshall să revină în funcţie după patru ani. Nu sunt un mare admirator al lui Frank Green, dar, ca guvernator, va păstra foarte bine locul pentru Marshall şi nu va distruge ce a realizat acesta împreună cu mine. Pe de altă parte, dacă Green nu reuşeşte şi intră celălalt partid, tot ce am făcut noi se duce de râpă.

Deodată, furia care îl cuprinsese se topi şi lui Grace i se păru că nu mai are în faţă decât un bărbat obosit, care îşi arăta din plin cei şaizeci şi doi de ani pe care îi avea.

— O să le invit pe Kerry şi pe Robin la masă duminică, spuse Grace. O să ai atunci ocazia să stai de vorbă cu ea serios. Nu cred că e cazul să-şi sacrifice nimeni viitorul pentru acel Reardon.

— O s-o sun în seara asta, îi spuse Jonathan.

44

Geoff Dorso sună la uşă la şapte şi jumătate fix şi fu din nou întâmpinat de Robin. Era încă în costumul de vrăjitoare şi cu faţa fardată. Îşi îngroşase sprâncenele cu cărbune. Îşi dăduse pe faţă cu pudră albă, lăsând însă descoperite zonele în care tăieturile îi brăzdau încă bărbia şi obrajii. Pe umeri îi atârna o meşă de păr negru şi încâlcit.

Geoff sări un pas înapoi.

— Vai, ce m-am speriat.

— Ah, ce bine-mi pare, spuse Robin încântată. Mulţumesc că ai fost punctual. Trebuie să merg la o petrecere. Începe chiar acum şi se dă un premiu pentru cel mai înfricoşător costum. Trebuie să plec.

— O să câştigi cât ai zice peşte, o asigură Geoff în timp ce intră în salon, apoi începu să adulmece. Ce miroase aşa frumos?

— Mama face turte cu usturoi, îi explică Robin, apoi o strigă: Mami, a venit domnul Dorso.

Bucătăria era în celălalt capăt al casei. Geoff zâmbi când uşa se deschise şi apăru Kerry, ştergându-se pe mâini într-un prosop. Era îmbrăcată cu pantaloni largi, verzi şi un pulover verde pe gât. Geoff nu putu să nu observe cum lumina lustrei îi punea în evidenţă sclipirile aurii ale părului şi puzderia de pistrui de pe nas.

Pare de douăzeci şi trei de ani, îşi spuse el, apoi îşi dădu seama că zâmbetul ei cald nu putea ascunde îngrijorarea care i se citea în priviri.

— Geoff, ce bine-mi pare că te văd. Haide, intră şi fă-te comod. Eu trebuie s-o conduc pe Robin până în vecini, la o petrecere.

— Lasă-mă s-o duc eu, îi propuse Geoff. Încă nu mi-am dat jos pardesiul.

— Cred că e bine şi aşa, spuse Kerry rar, cântărind situaţia, dar aşteaptă până vezi că a intrat pe uşă, bine? Adică n-o lăsa în faţa casei.

— Dar, mami, protesta Robin, nu-mi mai este frică. Zău.

— Bine, mie încă îmi este.

Despre ce o fi vorba? se întrebă Geoff, apoi spuse:

— Kerry, toate surorile mele sunt mai mici decât mine. Până când s-au dus la colegiu, eu le conduceam peste tot şi Doamne fereşte să nu fi aşteptat până nu vedeam că au intrat cu bine în locul unde mergeau. Ia-ţi mătura, Robin, bănuiesc că ai şi o mătură.

Când mergeau pe strada liniştită, Robin îi povesti de maşina care o speriase.

— Mami îşi ţine mereu cumpătul, dar acum a cam sărit peste cal, îi mărturisi ea. Îşi face prea multe griji pentru mine. Parcă-mi pare rău că i-am spus.

Geoff se opri brusc şi se uită la ea.

— Robin, ascultă ce-ţi spun. E mult mai rău să *nu-i* spui mamei când ţi se întâmplă aşa ceva. Promite-mi că n-o să faci greşeala asta niciodată.

— N-o s-o fac. I-am promis deja mamei, îi răspunse ea, apoi buzele exagerat de vopsite se desfăcură într-un zâmbet poznaş. Îmi ţin promisiunile mereu, mai puţin atunci când e vorba de sculatul de dimineaţă. Nu pot să sufăr să mă scol de dimineaţă.

— Nici eu, o aprobă Geoff cu înflăcărare.

După cinci minute, în timp ce stătea pe un scaun înalt de bucătărie, urmărind-o pe Kerry cum face salata, Geoff se hotărî să încerce o abordare directă.

— Robin mi-a povestit ce s-a întâmplat azi-dimineaţă. Treaba e serioasă?

Kerry tocmai rupea salata abia spălată şi o punea în castron.

— Unul dintre anchetatorii noştri, Joe Palumbo, a vorbit cu Robin azi după-amiază. E îngrijorat. Crede că o maşină care face un viraj imprudent

doar la câţiva metri de tine, poate să sperie pe oricine, dar Robin mai spunea şi că geamul s-a deschis şi că a apărut o mână care a îndreptat ceva spre ea… Joe crede că s-ar putea s-o fi fotografiat cineva.

Geoff simţi tremurai din glasul lui Kerry.

— Dar de ce?

— Nu ştiu. Frank Green crede că ar putea avea legătură cu cazul pe care l-am instrumentat recent. Dar eu nu cred. Simt că înnebunesc când mă gândesc că poate cineva a văzut-o pe Robin şi a făcut o fixaţie. Asta ar fi o altă explicaţie, îi spuse ea şi începu să rupă salata cu violenţă. Întrebarea e: ce aş putea face eu? Cum s-o apăr?

— E destul de greu să porţi povara asta singură.

— Adică, pentru că sunt divorţată? Pentru că nu e niciun bărbat în casa asta care să aibă grijă de ea? I-ai văzut faţa. Ai văzut ce a păţit când era cu tatăl ei. Nu-şi pusese centura de siguranţă, iar el e genul de şofer care calcă pedala de acceleraţie până la fund şi pe urmă frânează brusc. Nu ştiu dacă se poartă aşa ca să se dea mare sau doar pentru că-i place să rişte. Oricum, în ceea ce-l priveşte, Robin şi cu mine o ducem mai bine fără el. Rupse şi ultima frunză de salată, apoi se scuză. Îmi pare rău. Cred că ai venit într-un moment nepotrivit ca să mănânci spaghete, Geoff. Nu sunt o gazdă prea plăcută. Dar asta n-are importanţă. Importante sunt întâlnirile pe care le-am avut cu doctorul Smith şi cu Dolly Bowles.

Cât mâncară salată şi turte cu usturoi, îi povesti despre întâlnirea cu doctorul Smith.

— Îl urăşte pe Skip Reardon. Şi are faţă de el o ură specială. Observând că Geoff pare contrariat, adăugă: Vreau să spun că, atunci când am de a face cu rudele victimelor, majoritatea lor îl dispreţuiesc pe asasin şi vor ca el să fie pedepsit. Ei dau glas unei mânii atât de întrepătrunse cu durerea, încât exprimă ambele sentimente. Părinţii îţi vor arăta de multe ori fotografii de când fata asasinată era mică

sau când a absolvit şcoala, apoi îţi povestesc ce copil era şi că avea rezultate bunicele la ortografie în clasa a opta. Pe urmă izbucnesc în lacrimi, durerea lor e atât de copleşitoare, şi unul din ei, în general, tatăl, îţi spune că vrea să rămână cinci minute singur cu criminalul sau că ar dori să declanşeze el însuşi scaunul electric. Numai că Smith nu s-a purtat aşa. La el nu se ghicea decât ura.

— Şi ce-ţi spune asta? întrebă Geoff.

— Fie că Skip e un asasin mincinos, fie că va trebui să aflăm dacă Smith avea aversiunea asta puternică faţă de Skip Reardon înaintea morţii Suzannei. Şi ulterior va trebui să ştim exact care erau relaţiile dintre doctor şi Suzanne. Nu uita, după cum a declarat, a regăsit-o când avea aproape douăzeci de ani, după ce nu o mai văzuse de mic copil. Ea a apărut într-o bună zi la cabinetul lui şi i-a spus cine e. Din fotografii îţi poţi da seama că era o femeie deosebit de atrăgătoare, remarcă Kerry şi se ridică în picioare. Gândeşte-te la asta până prepar eu spaghetele. După aceea vreau să-ţi povestesc de Dolly Bowles şi de „maşina lui tati”.

Geoff aproape că nu mai simţea gustul delicios al spaghetelor cu sos de scoici, ascultând-o pe Kerry cum îi povestea de vizita pe care i-o făcuse lui Dolly Bowles.

— Treaba e, conchise ea, că, din câte-mi spune Dolly, atât instituţia noastră, cât şi oamenii voştri, au exclus total ideea că micuţul Michael ar fi putut fi un martor demn de încredere.

— Tim Farrell personal a vorbit cu Dolly Bowles, îşi aminti Geoff. Parcă-mi amintesc că spusese ceva de un copil de cinci ani cu dificultăţi de dezvoltare care văzuse o maşină, dar am trecut peste amănuntul ăsta.

— Umblu după potcoave de cai morţi, spuse Kerry. Joe Palumbo, anchetatorul despre care ţi-am spus că a stat de vorbă cu Robin, mi-a adus dosarul Reardon în după-amiaza asta. Vreau să-l răsfoiesc,

să văd ce nume apar în el. Nume de bărbaţi faţă de care Suzanne ar fi manifestat o oarecare amabilitate. Ar fi uşor de verificat la Divizia de Automobile dacă vreunul din ei avea acum unsprezece ani o limuzină Mercedes neagră. Sigur, e posibil ca maşina să fi fost înregistrată pe numele altcuiva sau chiar închiriată, iar în acest caz n-o să ajungem nicăieri. Privi la ceasul de deasupra maşinii de gătit şi spuse: Mai e destul timp.

Geoff ştia că e vorba de întoarcerea lui Robin.

— La ce oră se termină petrecerea?

— La nouă. În general, petrecerile nu se fac în cursul săptămânii, dar Halloween e o seară cu adevărat specială pentru copii, nu-i aşa? Şi acum, ce zici, bei o cafea la filtru sau una obişnuită? Mă tot gândesc să cumpăr un aparat de făcut capuccino, dar nu-mi găsesc timp pentru asta.

— O cafea la filtru ar fi excelentă. Şi, în timp ce o bem, o să-ţi spun de Skip Reardon şi Beth Taylor.

După ce el îi povesti în linii mari de relaţia dintre Beth şi Skip, Kerry spuse:

— Înţeleg de ce Tim Farrell s-a temut s-o folosească pe Taylor ca martoră, dar, dacă Skip Reardon era îndrăgostit de ea în momentul crimei, acest lucru face mai puţin credibilă declaraţia doctorului Smith.

— Exact. Reacţia lui Skip când a văzut-o pe Suzanne aranjând florile primite de la alt bărbat s-ar putea rezuma în câteva vorbe: „Bine c-am scăpat.”

Sună telefonul prins pe perete şi Geoff se uită la ceas.

— Spuneai că Robin termină la ora nouă, nu? Mă duc după ea cât vorbeşti tu la telefon.

— Mulţumesc, îi răspunse Kerry în timp ce ridica receptorul. Alo. Ascultă glasul de la celălalt capăt al firului, apoi spuse cu căldură: A, Jonathan, mă gândeam să te sun.

Geoff se ridică şi, fluturând mâna în semn de la revedere, se duse în hol şi îşi scoase pardesiul din debara.

Când veneau spre casă, Robin îi povesti că se distrase de minune, deşi nu câştigase premiul întâi pentru costum.

— A venit şi verişoara lui Cassie, îi explică ea. Avea un costum de schelet scârbos. Mama ei i-a cusut pe costum ciolane de supă. Cred că de aceea era aşa de deosebit. Oricum, vă mulţumesc că m-aţi condus, domnule Dorso.

— Uneori câştigi, alteori pierzi, Robin. Şi spune-mi, te rog, Geoff.

Când Kerry le deschise uşa, Geoff îşi dădu seama că se întâmplase ceva. Se vedea clar că făcea eforturi să pară atentă şi să zâmbească în timp ce o asculta pe Robin, care povestea entuziasmată cum fusese la petrecere. În cele din urmă, Kerry spuse:

— Bine, Robin, e trecut de nouă şi mi-ai promis…

— Ştiu. Ţuşti în pat, fără să o mai lălăi, spuse Robin, apoi o sărută pe Kerry. Te iubesc, mami. Noapte bună, Geoff, îl salută ea pe musafir şi se repezi pe scări în sus.

Geoff văzu că lui Kerry începe să-i tremure buzele. O luă de braţ, o duse în bucătărie şi închise uşa în urma lor.

— Ce s-a întâmplat?

Ea încercă să-şi controleze vocea.

— Guvernatorul urma să prezinte mâine Senatului, spre aprobare, trei nume pentru funcţia de judecător. Unul dintre aceste nume trebuia să fie al meu. Dar Jonathan l-a rugat pe guvernator să amâne deocamdată prezentarea listei, din cauza mea.

— Senatorul Hoover să-ţi facă ţie aşa ceva! exclamă Geoff. Credeam că e cel mai bun amic al tău, adăugă el şi o privi apoi fix. Ia stai puţin. Asta are vreo legătură cu cazul Reardon şi cu Frank

Green? Nici nu mai avea nevoie de răspunsul ei ca să-şi dea seama că aşa e. Kerry, asta-i o tâmpenie. Iartă-mă. Parcă spuneai „amânat”, nu „retras”.

— Jonathan nu mi-ar retrage niciodată numele de pe listă. Ştiu asta, spuse Kerry cu o voce tot mai sigură. Dar mai ştiu că nu mă pot aştepta să se dea peste cap pentru mine. I-am spus lui Jonathan că m-am întâlnit azi cu doctorul Smith şi cu Dolly.

— Cum a reacţionat?

— A fost impresionat. Crede că, redeschizând acest caz, pun la îndoială în mod inutil atât profesionalismul, cât şi credibilitatea lui Frank Green, şi că mă expun criticilor că cheltuiesc banii contribuabililor pentru un dosar rezolvat încă de acum zece ani. A insistat asupra faptului că cinci instanţe de apel au confirmat vinovăţia lui Reardon. Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să îşi clarifice gândurile. Apoi se răsuci, evitându-i privirea. Îmi pare rău că te-am făcut să-ţi pierzi timpul, Geoff, dar cred că Jonathan are dreptate. Un criminal se află la închisoare, aşa cum a hotărât un juriu pe care l-a acceptat şi el, iar instanţele ulterioare au susţinut condamnarea. De ce să cred eu că am aflat ceva ce ei nu ştiau? se întrebă Kerry, apoi se întoarse din nou spre Geoff. Ucigaşul e la închisoare, iar eu o s-o las baltă, spuse ea cu cea mai mare convingere.

Geoff se crispa, supărat şi frustrat.

— Atunci, la revedere, onorată doamnă judecător. Şi mulţumesc pentru spaghete.

Miercuri, 1 noiembrie

45

La laboratorul FBI din Quantico, patru poliţişti priveau pe monitorul calculatorului un stop-cadru cu profilul hoţului care pătrunsese în casa familiei Hamilton din Chevy Chase la sfârşitul săptămânii.

Îşi scosese cagula ca să se uite mai bine la o statuetă. La început, imaginea realizată de camera ascunsă de luat vederi păruse iremediabil de neclară, dar, după ce fusese prelucrată electronic, o serie de detalii ale feţei deveniseră vizibile. Probabil că nu sunt suficiente pentru o identificare, îşi spuse Si Morgan, unul dintre poliţişti. În afară de nas şi conturul gurii, celelalte trăsături rămâneau totuşi greu de distins. Dar asta era tot ce aveau şi poate că imaginea va ajuta, în cele din urmă, pe cineva să-şi amintească de acest chip.

— Faceţi câteva sute de copii şi trimiteţi-le familiilor care au fost victimele unor spargeri asemănătoare cu cazul Hamilton. Nu e mult, dar, cel puţin, avem acum o şansă să-l prindem pe nenorocitul ăla, spuse Morgan şi faţa îi deveni sumbră. Iar atunci când îl găsim, sper ca amprenta lui să fie identică cu cea găsită în seara când mama congressmanului Peale şi-a pierdut viaţa, pentru că nu-şi dezvăluise planul de a se întoarce la sfârşit de săptămână.

46

Era încă dimineaţa devreme când Wayne Stevens îşi citea ziarul în sufrageria confortabilei sale vile în stil spaniol din Oakland, California.

Pensionat în urmă cu doi ani de modesta firmă de asigurări unde lucrase, părea un om destul de mulţumit. Chiar şi când se odihnea, faţa lui avea o expresie gânditoare. Făcea în mod regulat exerciţii fizice ca să se menţină în formă. Avea două fiice care locuiau cu familiile lor la o distanţă de numai o jumătate de oră de el. În cei opt ani de când trăia cu cea de a treia soţie, Catherine, ajunsese să-şi dea seama că primele două căsnicii lăsaseră mult de dorit.

De aceea, când auzi telefonul, nu avu nicio presimţire că persoana care îl suna îi va evoca amintiri neplăcute.

Cel de la capătul firului avea un accent specific Coastei de Est.

— Domnule Stevens, sunt Joe Palumbo, anchetator la Procuratura din comitatul Bergen, New Jersey. Suzanne Reardon era fiica dumneavoastră vitregă, nu-i aşa?

— Suzanne Reardon? Nu ştiu pe nimeni cu acest nume. Ia staţi puţin, spuse el. Doar nu vorbiţi de Susie?

— Aşa îi spuneaţi Suzannei?

— Am avut o fiică vitregă căreia îi spuneam Susie, dar o chema Sue Ellen, nu Suzanne, îi explică el, apoi îşi dădu seama că inspectorul folosise timpul trecut. Ce e, a păţit ceva?

La o distanţă de cinci mii de kilometri, Joe Palumbo strânse receptorul în mână.

— Nu ştiaţi că Suzanne, sau Susie, cum îi spuneţi dumneavoastră, a fost ucisă acum zece ani? îl întrebă şi apăsă imediat pe buton să înregistreze conversaţia.

— Doamne Sfinte, murmură Wayne Stevens. Nu, sigur că nu ştiam. Îi trimit o felicitare de Crăciun în fiecare an pe numele tatălui ei, doctorul Charles Smith, dar nu am mai avut nicio veste de la ea de ani de zile.

— Când aţi văzut-o ultima oară?

— Acum optsprezece ani, la scurt timp după ce a doua soţie a mea, Jean, mama ei, a murit. Susie a fost mereu o fată nefericită, cu probleme şi, sincer vorbind, *dificilă.* Eram văduv când m-am însurat cu mama ei. Aveam două fete mai mici şi am adoptat-o pe Susie. Jean şi cu mine le-am crescut împreună pe toate trei. Apoi, după ce Jean a murit, Susie a încasat poliţa de asigurare şi ne-a anunţat că se mută la New York. Avea nouăsprezece ani pe atunci. După câteva luni am primit de la ea o scrisoare cam răutăcioasă, prin care spunea că aici a fost mereu nefericită şi că nu mai voia să ştie de niciunul dintre noi. Spunea că urma să locuiască împreună tatăl ei adevărat. Ei bine, l-am sunat imediat pe doctorul Smith, dar el a fost nespus de grosolan. Mi-a zis că a făcut o mare greşeală când m-a lăsat să-i adopt fata.

— Deci n-aţi vorbit niciodată direct cu Suzanne, adică Susie? îl întrebă Joe.

— Niciodată. Mi se părea că nu mai e nimic de făcut decât să-mi văd de ale mele. Speram că, peste un timp, o să mai treacă pe aici. Ce-a păţit?

— Acum zece ani, soţul ei a fost condamnat că a ucis-o într-o criză de gelozie.

Imaginile începură să se deruleze rapid în mintea lui Wayne Stevens. Susie, bebeluşul plângăcios, apoi adolescenta durdulie şi morocănoasă care încercase să se destindă practicând golful şi tenisul, dar care nu părea încântată de performanţele sale sportive. Susie auzind ţârâitul telefonului care nu suna niciodată pentru ea, încruntându-se la surorile ei vitrege când prietenii acestora veneau să le ia de acasă, fugind apoi în camera ei de sus şi trântind uşa.

— Gelos că avea o legătură cu un alt bărbat? întrebă el, măsurându-şi cuvintele.

— Da, îi răspunse Joe Palumbo, simţind consternarea din glasul bărbatului de la celălalt capăt al firului şi înţelegând că Kerry avusese dreptate când, din instinct, se gândise că ar trebui

să facă săpături în trecutul Suzannei. Domnule Stevens, vă supăraţi dacă vă rog să mi-o descrieţi pe fiica dumneavoastră?

— Sue era… îi răspunse Stevens, ezitând. Nu era o fată frumoasă, continuă el, coborând glasul.

— Nu mi-aţi putea trimite nişte fotografii de ale ei? îl întrebă Palumbo. Adică o fotografie făcută cât mai aproape de data când a plecat de acasă ca să vină în Est.

— Sigur că da. Dar, dacă s-a întâmplat cu zece ani în urmă, de ce vă mai interesează acum?

— Pentru că unul dintre procurorii adjuncţi crede că în acest caz mai sunt şi alte elemente decât cele prezentate în proces.

Să ştii că Kerry a intuit bine! îşi spuse Joe în timp ce închidea telefonul, după ce Wayne Stevens îi promisese că îi va trimite fotografiile lui Susie cu poşta rapidă.

47

Kerry abia intrase în birou miercuri dimineaţa, când secretara îi spuse că Frank Green voia să stea de vorbă cu ea. Green intră direct în subiect.

— Ce s-a-ntâmplat, Kerry? Înţeleg că guvernatorul a amânat prezentarea listei pentru funcţia de judecător. Se pare că are probleme cu tine. S-a întâmplat ceva? Te-aş putea ajuta?

Ei bine, da, ai putea, Frank, gândi Kerry. Dacă i-ai spune guvernatorului că ai considera binevenită o anchetă care ar putea dovedi o eroare judiciară flagrantă, chiar dacă acest lucru ar implica şi riscul să fii bombardat cu roşii stricate. Ai putea fi un tip curajos, Frank.

În schimb, ea îi spuse:

— A, sunt sigură că toată lista va fi înaintată în curând.

— Doar nu te-ai certat cu senatorul Hoover?

— E unul dintre prietenii mei cei mai buni.

Când se întorsese spre uşă să plece, procurorul îi mai spuse:

— Kerry, ţi se urăşte să te perpeleşti tot aşteptând numirile astea. Ei, chiar mie urmează să-mi fie anunţată numirea. Aşa-i? Mă ia cu transpiraţii tot sperând că n-o să se împotmolească pe undeva.

Ea încuviinţă din cap şi ieşi.

Când ajunse în birou, făcu eforturi disperate să se concentreze la procesele din acea zi. Juraţii tocmai îşi dăduseră verdictul în cazul unui bărbat acuzat că a jefuit o staţie de benzină. Verdictul era tentativă de omor şi jaf armat. Un operator de la benzinărie fusese împuşcat şi se afla încă la reanimare. Dacă păţea ceva, încadrarea urma să fie schimbată în crimă.

Cu o zi în urmă, Curtea de Apel respinsese verdictul pronunţat împotriva unei femei acuzate de crimă. Acesta fusese un alt caz foarte mediatizat, dar, cel puţin, hotărârea Curţii de Apel că apărarea fusese incompetentă nu se răsfrânsese în mod negativ asupra procurorului.

Plănuiseră ca Robin să fie cea care-i va ţine Biblia când va depune jurământul. Jonathan şi Grace insistaseră să-i cumpere robe de judecător, două de purtat zi de zi şi încă una specială pentru ceremonii. Margaret îi tot amintea că, fiind cea mai bună prietenă a ei, ar trebui să i se dea voie să-i ţină roba pe care urma s-o poarte în acea zi şi să o ajute la îmbrăcat. „Eu, Kerry McGrath, jur solemn că…”

Ochii i se umplură de lacrimi când reauzi în gând vocea îngrijorată a lui Jonathan. *Kerry, cinci instanţe de apel l-au găsit pe Reardon vinovat. Ce-i cu tine?* Ei bine, avea dreptate. O să-l sune ceva mai târziu şi o să-i spună că renunţă la toată povestea.

Deodată îşi dădu seama că la uşă bătuse cineva de mai multe ori. Neliniştită, se şterse la ochi cu dosul palmelor şi spuse:

— Intră.

Era Joe Palumbo.

— Eşti tare isteaţă, Kerry.

— Nu-s aşa de sigură. Despre ce e vorba?

— Spuneai că ţi-a venit doar aşa să te întrebi dacă doctorul Smith i-a făcut vreo intervenţie fiicei sale.

— Iar el a negat. Ţi-am spus doar.

— Da, ştiu că mi-ai spus. Şi mi-ai mai spus să verific trecutul Suzannei. Ei bine, ia ascultă.

Cu un gest teatral, Joe puse pe masă un casetofon.

— Asta e aproape toată discuţia mea cu domnul Wayne Stevens, tatăl vitreg al Suzannei Reardon, îi explică el şi apăsă pe buton.

În timp ce asculta, Kerry se simţi copleşită iar de confuzie şi de un val de sentimente contradictorii. Smith e un mincinos, îşi spuse, amintindu-şi cât de revoltat fusese când doar îi sugerase că i-ar fi făcut o intervenţie fiicei sale. E un mincinos şi un bun actor.

Când înregistrarea se termină, Palumbo zâmbi.

— Ce facem în continuare, Kerry?

— Nu ştiu, îi răspunse ea încet.

— Nu ştii? Smith minte.

— Încă nu ştim asta. Hai să aşteptăm fotografiile de la Stevens înainte de a ne ambala prea tare. Multe adolescente înfloresc dintr-o dată după ce se coafează şi machiază cum trebuie.

Palumbo se uită la ea uimit.

— Sigur că da. Tot aşa cum porcii zboară.

48

Deidre Reardon simţise descurajarea din glasul fiului ei când vorbise cu el duminică şi marţi, aşa că se hotărî miercuri să facă din nou călătoria aceea lungă cu autobuzul, apoi cu trenul şi iar cu autobuzul ca să ajungă la închisoarea Trenton.

O femeie mărunţică de la care fiul ei moştenise părul acela roşu aprins, ochii calzi şi albaştri şi tenul celt, Deidre Reardon îşi arăta din plin vârsta pe care o avea: urma să împlinească în curând şaptezeci de ani. Trupul îi trăda fragilitatea, iar mersul îi devenise mai puţin vioi. Sănătatea şubredă o determinase să renunţe la serviciul pe care îl avea ca vânzătoare la un magazin A&S, iar acum îşi suplimenta veniturile provenite din asigurările sociale făcând diverse munci de birou la administraţia parohiei.

Banii pe care îi economisise în anii când Skip o ducea atât de bine şi fusese atât de generos cu ea, îi cheltuise mai ales pe recursurile eşuate.

Ajunse la închisoare după-amiază. Pentru că era în cursul săptămânii, nu puteau comunica decât prin telefon, privindu-se prin geamul care îi despărţea. Când Skip fu adus în sală şi îi văzu chipul, Deidre îşi dădu seama că se întâmplase lucrul de care se temuse cel mai mult. Skip încetase să mai spere.

De obicei, când era foarte descurajat, încerca să-i distragă atenţia cu bârfe despre vecini şi despre parohie, genul de poveşti care i-ar fi făcut plăcere cuiva plecat de acasă, care urma să se întoarcă în curând şi care voia să fie la curent cu evenimentele.

Astăzi ştia că asemenea nimicuri nu erau de niciun folos.

— Skip, ce-i cu tine? îl întrebă ea.

— Mamă, m-a sunat Geoff aseară. Procuroarea care a trecut pe la mine nu se mai interesează de caz. S-a spălat pe mâini. L-am rugat pe Geoff să fie cinstit şi să nu mă ducă cu vorba.

— Cum o cheamă, Skip? îl întrebă Deidre, încercând să pară indiferentă.

Îşi cunoştea prea bine băiatul ca să mai vină acum cu vorbe goale.

— McGrath. Kerry McGrath. Se pare că, în curând, va fi făcută judecător. La norocul pe care-l

am, o să fie numită la Curtea de Apel, aşa că, dacă Geoff o să găsească vreodată un alt motiv să facă recurs, ea o să fie cea care o să-l respingă.

— Nu durează ceva mai mult ca un judecător să fie numit la Curtea de Apel? îl întrebă Deidre.

— Ce mai contează? Avem *tot* timpul la dispoziţie, nu-i aşa, mamă? îi răspunse Skip, apoi îi povesti cum refuzase astăzi convorbirea cu Beth. Mamă, Beth trebuie să-şi vadă de viaţa ei. Şi n-o să reuşească niciodată dacă nu face altceva decât să se ocupe de mine.

— Skip, Beth te iubeşte.

— Mai bine ar iubi pe altcineva. Eu aşa am făcut, nu?

— Of, Skip.

Deidre Reardon simţea iar că nu mai are aer, senzaţie care era urmată întotdeauna de amorţeala mâinii şi durerea aceea ascuţită din coşul pieptului. Doctorul o avertizase că va trebui să sufere o nouă operaţie dacă angioplastia din săptămâna ce urma nu dădea rezultate. Încă nu-i spusese lui Skip despre asta. Nu-i va spune nici acum.

Ochii i se umeziră când văzu durerea de pe chipul fiului ei. Fusese mereu un băiat atât de bun. În adolescenţă, nu-i crease nici cea mai mică problemă. Chiar şi când era bebeluş, dacă obosea, nu devenea morocănos. Una dintre poveştile ei preferate despre el era aceea când plecase în patru labe din sufragerie până în dormitor, trăsese pătura printre gratiile pătuţului, se înfăşurase în ea şi adormise pe jos, sub pătuţ.

Îl lăsase singur în sufragerie în timp ce ea pregătea masa. Cum nu dăduse de el, alergase prin tot apartamentul lor cel mic, strigându-l, îngrozită la gândul că se strecurase cine ştie cum afară şi se rătăcise. Deidre avea acum acelaşi sentiment. Într-un fel, Skip se rătăcise şi de data aceasta.

Instinctiv întinse mâna şi atinse geamul. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze pe bărbatul acela minunat care era fiul ei. Voia să-i spună să nu-şi facă griji,

că totul o să fie bine, aşa cum îi spunea cu ani în urmă, când avea vreun necaz. Dar îşi dădu seama ce era mai bine să-i spună acum.

— Skip, nu vreau să te aud vorbind aşa. Nu tu hotărăşti dacă Beth te mai iubeşte sau nu. Şi o să mă duc să stau de vorbă cu Kerry McGrath. Trebuie să fi avut vreun motiv să vină să te vadă. Procurorii nu fac vizite condamnaţilor doar de dragul de a le face. O să aflu de ce s-a interesat de cazul tău şi de ce ţi-a întors acum spatele. Dar trebuie să colaborezi şi tu. Şi nu cumva să-ndrăzneşti să-mi mai vorbeşti în felul ăsta.

Timpul de vizită se termină prea repede. Deidre reuşi să nu plângă înainte ca gardianul să-l scoată pe Skip din sală. Apoi începu să-şi frece ochii de zor. Cu gura strânsă într-o expresie foarte hotărâtă, se ridică, aşteptă să-i treacă junghiul din coşul pieptului şi ieşi repede.

49

Se simte că e deja noiembrie, îşi spuse Barbara Tompkins în timp ce străbătea distanţa de zece cvartale între biroul ei de pe Strada 68 – bulevardul Madison şi apartamentul ei de pe Strada 61 – Bulevardul 3. Ar fi trebuit să îmbrace un pardesiu mai gros. Dar ce conta să suporte puţin frigul preţ de câteva cvartale, când se simţea atât de bine?

Nu era zi în care să nu se bucure de miracolul pe care îl realizase doctorul Smith. Parcă nu-i venea să creadă că, în urmă cu mai puţin de doi ani, se cufundase într-o muncă de salahor la o firmă de publicitate din Albany. Se ocupa cu anunţurile publicate în reviste de micii producători de cosmetice.

Nancy Pierce era una dintre putinele cliente care îi plăcuseră. Nancy glumea mereu că se simte ca răţoiul cel urât şi că are un extraordinar complex de inferioritate pentru că lucrează cu manechine

superbe. Apoi îşi luase o vacanţă mai lungă şi reapăruse cu o înfăţişare de milioane. Fără să se ferească, chiar mândră, le explicase tuturor că făcuse operaţie estetică.

— Ascultă, îi spusese ea, sora mea arată ca Miss America, dar se luptă mereu să slăbească. Zice că în corpul ei se ascunde o tipă trasă prin inel care se zbate să iasă afară. Iar eu mi-am spus întotdeauna că în mine se ascunde o tipă frumoasă care se zbate să iasă afară. Sora mea s-a dus la San Francisco, iar eu, la doctorul Smith.

Privind cu admiraţie cât de degajată şi de sigură pe ea devenise, Barbara îşi promisese: „Dacă o să fac rost cândva de banii necesari, o să merg şi eu la doctorul acela.” Apoi, tanti Betty, draga de ea, trecuse în lumea celor drepţi la optzeci şi şapte de ani şi îi lăsase Barbarei 35.000 de dolari, transmiţându-i cu limbă de moarte să-i toace după pofta inimii.

Barbara îşi aduse aminte de prima vizită la doctorul Smith. Ea se afla deja în cabinet, pe marginea mesei de consultaţie, când intrase doctorul şi-i aruncase o privire rece, aproape înfricoşătoare.

— Ce vrei? se răstise la ea.

— Vreau să ştiu dacă mă puteţi face frumoasă, îi răspunsese Barbara, tatonând terenul. Apoi, făcându-şi curaj, se corectase. Foarte frumoasă.

Fără să scoată o vorbă, rămăsese în picioare în faţa ei, întorsese spre ea o lampă, îi luase obrazul în palmă, îşi trecuse degetele peste contururile feţei ei, îi studiase pometii şi fruntea minute în şir. Apoi se dăduse un pas înapoi.

— De ce?

Ea îi spusese despre femeia frumoasă care făcea eforturi să iasă din cochilie. Îi spusese că era conştientă de faptul că ar trebui să nu-i prea pese, apoi izbucnise:

— Dar mie îmi pasă.

Pe neaşteptate, doctorul zâmbise. Era un zâmbet rigid, posomorât, dar sincer.

— Dacă nu ţi-ar fi păsat, nu m-ar fi interesat nici pe mine, îi răspunsese el.

Intervenţia fusese deosebit de complicată. Operaţiile îi dăduseră cu totul alt chip, îi reduseseră urechile, îi scoseseră cearcănele şi pungile de sub ochi, făcându-i mari şi luminoşi. Prin operaţie, buzele-i deveniseră pline şi provocatoare şi îi dispăruseră cicatricele de acnee de pe obraji, nasul i se îngustase, iar sprâncenele îi erau mai arcuite. Chiar corpul îi fusese remodelat.

Apoi doctorul o trimisese la un salon de coafură să îşi schimbe culoarea părului din cenuşiu închis în negru ca pana corbului, nuanţă care punea în evidenţă albul imaculat al tenului, realizat prin descuamare cu acizi. Iar la coafor, un alt expert o învăţase arta machiajului.

În sfârşit, doctorul îi spusese să-şi cheltuiască restul moştenirii pe îmbrăcăminte şi o trimisese cu cineva la atelierele de croitorie de lux de pe Bulevardul 7. Îndrumată de cineva, îşi cumpărase prima garderobă rafinată din viaţa ei.

Doctorul Smith o îndemnase să se mute la New York, îi spusese unde să-şi caute un apartament şi chiar se interesase personal, vizitând apartamentul găsit de ea. Apoi insistase să vină trimestrial la control.

În acel an atât de ameţitor se mutase în Manhattan şi începuse să lucreze la firma Price şi Vellone. Ameţitor, dar captivant. Barbara se simţea minunat.

În timp ce parcurgea ultimii metri spre casă, aruncă nervoasă o privire peste umăr. Cu o seară în urmă luase cina cu nişte clienţi la Hotelul Mark. Când se pregăteau de plecare, îl observase pe doctorul Smith la o masă mai retrasă.

Săptămâna trecută, îl zărise în Salonul de Stejar de la Restaurantul Plaza.

Nu-l luase în seamă atunci, dar, cu o lună în urmă, după ce îşi petrecuse seara cu nişte clienţi la Restaurantul Patru Anotimpuri, avusese impresia că o urmărea cineva de pe partea cealaltă a străzii, când oprise un taxi.

Portarul o salută şi îi deschise uşa, iar Barbara simţi o uşurare. Mai privi o dată peste umăr.

Un Mercedes negru se oprise în mijlocul străzii chiar în faţa blocului. Nu avea cum să-l confunde pe cel aflat la volan, chiar dacă avea faţa întoarsă pe jumătate, ca şi cum s-ar fi uitat pe trotuarul celălalt.

Doctorul Smith.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Tompkins? o întrebă portarul. Parcă nu arătaţi prea bine.

— Nu, nu, totu-i în ordine, îi răspunse Barbara, intrând grăbită în hol.

Mă urmăreşte, gândi ea, în timp ce aştepta liftul. Dar ce pot face?

50

Deşi Kerry îi pregătise lui Robin una dintre mâncărurile lor preferate – piept de pui fiert, cartofi copţi, mazăre, salată verde şi biscuiţi – mâncară aproape în tăcere.

De când se întorsese acasă şi Alison, eleva de liceu care avea grijă de Robin, îi şoptise: „Cred că Robin e supărată”, Kerry aşteptase momentul potrivit să stea de vorbă cu ea.

Cât pregătise cina, Robin stătuse în bucătărie şi îşi făcuse temele pe bufet. Kerry aşteptase un semn că momentul acela sosise, dar fata părea extraordinar de ocupată cu lecţiile.

Înainte de a pune mâncarea pe masă, Kerry o întrebase:

— Chiar ţi-ai terminat lecţiile, Rob?

După ce începu să mănânce, Robin se relaxă în mod vizibil.

— La prânz ai mâncat tot? o întrebă Kerry, rupând, în sfârşit, tăcerea, dar încercând să pară indiferentă. Mi se pare că ţi-a fost tare foame.

— Sigur c-am mâncat aproape tot, mami.

— Aşa vasazică.

Seamănă atât de mult cu mine, gândi Kerry. Dacă are vreun necaz, încearcă să-l rezolve singură. Atât de introvertită. Apoi Robin spuse:

— Îmi place de Geoff. E un om ordonat.

Geoff. Kerry îşi plecă privirea în farfurie şi se concentră asupra cărnii pe care o tăia. Nu mai voia să-şi amintească de comentariul ironic, tăios, pe care îl făcuse seara trecută, înainte de a pleca: *La revedere, onorată doamnă judecător.*

— Îhîm, îi răspunse ea, sperând că reuşise să-i sugereze că Geoff nu era o persoană importantă în viaţa lor.

— Când mai vine pe la noi? o întrebă Robin.

Acum era rândul lui Kerry să fie evazivă.

— Păi, nu prea ştiu. Venise, de fapt, în legătură cu un caz la care lucrează.

Robin păru încurcată.

— Cred că n-ar fi trebuit să-i spun lui tati despre asta.

— Cum adică?

— Ei bine, zicea că atunci când o să fii judecător o să te întâlneşti probabil cu o mulţime de judecători şi o să te măriţi, până la urmă, cu unul dintre ei. Nu voiam să-i vorbesc de tine, dar i-am spus că aseară a venit pe la noi, cu treburi, un avocat care-mi place, iar tata m-a întrebat despre cine e vorba.

— Iar tu i-ai spus că e Geoff Dorso. Nu-i nimic rău în asta.

— Nu ştiu. Mi s-a părut că tati s-a supărat pe mine. Ne distram aşa de bine şi el a devenit dintr-o dată tăcut şi mi-a zis să-mi termin creveţii. Că e timpul să plecăm acasă.

— Rob, lui tati nu-i pasă cu cine mă întâlnesc eu şi, cu siguranţă, că Geoff Dorso n-are nicio treabă

cu el sau cu vreunul dintre clienţii lui. Tati are acum un caz extrem de încurcat. Poate că ai reuşit să-i distragi atenţia pentru un timp, dar, când aţi terminat de mâncat, a început să se gândească iar la treburile lui.

— Chiar crezi că aşa s-a întâmplat? o întrebă Robin şi ochii i se luminară.

— Chiar aşa, spuse Kerry pe un ton categoric. M-ai văzut doar cum sunt şi eu cu capul în nori când am câte un proces.

Robin începu să râdă.

— Mamă, doamne, şi încă cum.

La ora nouă, Kerry intră în cameră la Robin. Fata era în pat şi citea sprijinită de pernă.

— Stingerea, îi spuse Kerry pe un ton categoric şi se duse la ea să o învelească.

— Bine, bine, răspunse Robin nemulţumită şi, în timp ce se strecura sub pături, spuse: Mami, m-am tot gândit. Chiar dacă Geoff a fost la noi doar pentru treburi de serviciu, asta nu înseamnă că nu-l mai putem invita, nu-i aşa? Să ştii că te place. Ascultă-mă pe mine.

— Ei, Rob, e genul de bărbat căruia îi plac oamenii, dar eu nu-l interesez în mod deosebit.

— Cassie şi Courtney l-au văzut când a venit să mă ia. Şi ele cred că e tare drăguţ.

Şi eu cred la fel, îşi spuse Kerry în timp ce stingea lumina.

Coborî pe scară cu gândul să-şi facă bilanţul carnetului de cecuri. Dar când ajunse la masa de lucru, privirea îi căzu pe dosarul Reardon, pe care i-l dăduse Joe Palumbo în ziua anterioară. Apoi scutură din cap. Las-o baltă, îşi spuse. Nu te băga.

Dar n-ar strica dacă ar arunca doar o privire, gândi. Luă dosarul, se duse la scaunul ei preferat, îl puse pe taburetul de la picioare, îl deschise şi scoase primul maldăr de hârtii.

Din ele reieşea că primul apel fusese înregistrat la ora douăzeci şi patru şi douăzeci de minute.

Skip Reardon formase numărul centralistei şi se răstise la ea să-i facă legătura cu poliţia din Alpine.

— Soţia mea e moartă. Soţia mea e moartă, repeta el într-una.

Potrivit raportului poliţiei, îl găsiseră îngenuncheat lângă ea, plângând. Le spusese poliţiştilor că, îndată ce intrase în casă, îşi dăduse seama că era moartă şi nu o atinsese. Vaza în care fuseseră trandafirii roşii zăcea răsturnată, iar florile erau împrăştiate peste cadavru.

În dimineaţa următoare, când era cu mama lui, Skip Reardon pretinsese, cu certitudine, că lipsea o broşă cu diamant. Spunea că îşi amintea de ea în mod special, pentru că se număra printre bijuteriile pe care nu el i le dăduse şi pe care era sigur că le primise de la un alt bărbat. De asemenea, se jura că din casă dispăruse o ramă miniaturală cu fotografia Suzannei, care fusese în dormitor în acea dimineaţă.

La ora unsprezece, Kerry ajunse la declaraţia lui Dolly Bowles. În mare, era aceeaşi poveste pe care o auzise când trecuse pe la ea pe acasă.

Ochii lui Kerry se îngustară când văzu că, în timpul anchetei, fusese audiat şi un oarecare Jason Arnott. Skip Reardon îi pomenise de el. În declaraţia sa, Arnott se prezentă drept un expert în antichităţi care, contra unui comision, însoţea femeile la Sotheby's sau Christie's şi le sfătuia cum să liciteze pentru anumite obiecte.

Spunea că îi plăceau petrecerile şi că Suzanne venea deseori la cocteilurile sau dineurile oferite de el, câteodată însoţită de Skip, dar de cele mai multe ori singură.

Anchetatorul notase că se interesase la prietenii comuni ai Suzannei şi ai lui Arnott şi nu remarcase nicio bănuială că între ei ar fi existat o idilă. De fapt, unul dintre prieteni comentase că Suzannei îi stătea în fire să flirteze, iar despre Arnott glumise numindu-l „Jason cel asexuat".

Până aici nimic nou, conchise Kerry după ce parcursese jumătate din dosar. Ancheta se desfăşurase în mod minuţios. Prin fereastra deschisă, cititorul de contoare îl auzise pe Skip strigând la Suzanne în timpul micului dejun. „Vai de capul meu, ce mai clocotea de mânie", comentase el.

Îmi pare rău, Geoff, îşi spuse Kerry în timp ce se pregătea să închidă dosarul. Ochii îi ardeau. În ziua următoare o să frunzărească restul dosarului şi o să-l dea pe urmă înapoi. Apoi îşi aruncă privirea pe următorul raport. Se referea la declaraţia unui băiat de mingi de la Clubul Palisades Country, ai cărui membri erau Suzanne şi Skip. Un nume îi atrase atenţia. Ridică al doilea teanc de hârtii, trecându-i deodată tot somnul.

Numele băiatului de mingi era Michael Vitti. O mină de aur în privinţa informaţiilor despre Suzanne Reardon. „Tuturor le plăcea să adune mingile pentru ea. Era drăguţă. Făcea glume cu băieţii de mingi şi le dădea bacşişuri mari. Învârtea bărbaţii pe degete. Era bună, bună cu adevărat. Multe neveste se cam supăraseră pe ea, fiindcă roiau toţi bărbaţii în jurul ei."

Îl întrebaseră pe Vitti dacă credea că Suzanne avusese vreo legătură cu vreunul dintre bărbaţi.

— Păi, nu prea ştiu, răspunsese el. N-am prea văzut-o niciodată singură cu cineva. Cele două perechi de jucători se întorceau mereu împreună la grătarul unde se făceau fripturile, înţelegeţi ce vreau să spun?

Dar, după multe insistenţe, mai declarase că poate fusese ceva între Suzanne şi Jimmy Weeks.

Iar ceea ce îi atrăsese atenţia era tocmai numele lui Jimmy Weeks. Potrivit însemnărilor anchetatorului, remarca lui Vitti nu fusese luată în serios, deoarece, chiar dacă Weeks avea faima unui curtezan, când fusese întrebat despre Suzanne, negase categoric că s-ar fi întâlnit cu ea vreodată în altă parte decât la club şi spusese că, în acea

perioadă, era într-o relaţie serioasă cu o altă femeie şi, în plus, avea un alibi de beton pentru seara în care se petrecuse crima.

Apoi Kerry citi ultima parte a declaraţiilor băiatului de mingi. Recunoscuse că domnul Weeks se purta cu toate femeile frumoase cam la fel şi le spunea aproape tuturor Iubiţico, Drăguţo, Frumoaso.

Băiatul fusese întrebat dacă Weeks i se adresa în vreun mod special Suzannei.

Acesta răspunsese:

— De câteva ori l-am auzit spunându-i „Iubita mea”.

Kerry scăpă foile în poală. Jimmy Weeks. Clientul lui Bob. Oare de asta atitudinea lui se schimbase atât de brusc când Robin îi spusese că Geoff Dorso trecuse pe la ea cu probleme de serviciu?

Se ştia foarte bine că Geoff Dorso era avocatul lui Skip Reardon, care încercase timp de zece ani, cu încăpăţânare, dar fără succes, să obţină rejudecarea procesului.

Să îi fie oare teamă lui Bob, în calitatea lui de consilier al lui Jimmy Weeks, de ce i-ar putea aduce un nou proces clientului său?

De câteva ori l-am auzit spunându-i Iubita mea. Cuvintele nu îi dădeau pace lui Kerry.

Profund tulburată, închise dosarul şi se duse la culcare. Băiatul de mingi nu fusese citat ca martor la proces. După cum nu fusese chemat nici Jimmy Weeks. Procuratura îi luase vreo declaraţie băiatului? Dacă nu, ar fi. Trebuit să o facă, îşi spuse ea. Dar cu Jason Arnott vorbise Procuratura ca să afle dacă, la petrecerile lui, Suzanne nu părea interesată de un alt bărbat?

O să aştept fotografiile de la tatăl vitreg al Suzannei, îşi spuse Kerry. Probabil că nu e nimic sau nimic mai mult decât ceea ce i-am spus ieri lui Joe. Poate că Suzanne nu a făcut decât să se fardeze şi coafeze cum trebuie când a venit la New

York. Avea bani destui din poliţa de asigurare a mamei sale. Iar doctorul Smith a negat că i-ar fi făcut vreo intervenţie Suzannei.

Aşteaptă şi ai să vezi, îşi spuse ea. Un sfat bun atâta timp cât, pentru moment, nu avea altceva de făcut.

Joi, 2 noiembrie

51

Joi dimineaţa, Kate Carpenter ajunse la cabinet la nouă fără un sfert. Nu aveau programată nicio intervenţie, iar primul pacient urma să vină abia la ora zece, aşa că doctorul Smith nu sosise încă.

Asistenta de la fişier se afla deja la pupitrul ei şi o întâmpină cu o privire îngrijorată.

— Kate, Barbara Tompkins te roagă să-i dai un telefon, şi a insistat ca doctorul Smith să nu afle că a sunat. Zice că e ceva foarte important.

— Sper că n-are vreo complicaţie postoperatorie? o întrebă Kate alarmată. A trecut mai mult de un an.

— N-a zis nimic despre asta. I-am spus că vii repede. E acasă şi aşteaptă un telefon de la tine.

Fără să se mai oprească să-şi scoată pardesiul, Kate intră în biroul mic cât o debara, pe care îl folosea de obicei contabilul, închise uşa şi formă numărul lui Tompkins.

Ascultă apoi tot mai consternată cum Barbara îi povesti că e absolut convinsă că doctorul Smith o urmăreşte cu insistenţă.

— Nu ştiu ce să mă fac, spuse ea. Îi sunt atât de recunoscătoare. Doar ştiţi asta, doamnă Carpenter. Dar începe să-mi fie frică.

— Nu s-a apropiat niciodată de tine?

— Nu.

— Atunci lasă-mă să mă gândesc ce-i de făcut şi să stau de vorbă şi cu alţii. Te rog din suflet să nu mai spui nimănui. Doctorul Smith are o reputaţie foarte bună. Ar fi îngrozitor să i-o distrugem.

— N-o să-l pot răsplăti niciodată pe doctorul Smith pentru ce a făcut, spuse Barbara Tompkins încet. Dar, vă rog, daţi-mi un răspuns cât mai repede.

52

La ora unsprezece, Grace Hoover îi telefonă lui Kerry şi o invită la ei la masă duminică, împreună cu Robin.

— Nu v-am prea văzut în ultima vreme, îi spuse Grace. Sper că puteţi veni. Celia o să prepare ceva special, îţi promit.

Celia era menajera care, deşi venea doar la sfârşit de săptămână, era mai bună decât orice menajeră sau bucătăreasă care ar fi stat cu ei de luni până vineri. Când ştia că vine Robin, Celia pregătea chec cu cacao şi prăjituri cu cremă de ciocolată pe care să le ia cu ea acasă, la pachet.

— Sigur că venim, îi răspunse Kerry cu căldură.

Duminica e o zi de petrecut în familie, îşi spuse ea, închizând telefonul. Aproape în fiecare duminică după-amiază încerca să-i facă lui Robin un program special, să meargă cu ea la un muzeu sau la un film ori câteodată la un spectacol pe Broadway.

Dacă ar fi trăit tata, gândi ea. El şi mama ar locui aici, cel puţin o parte din timp. Şi dacă Bob Kinellen ar fi fost aşa cum îl credeam.

Îşi impuse să rupă firul acestor gânduri. Robin şi cu mine suntem ale naibii de norocoase că-i avem pe Jonathan şi pe Grace, îşi spuse. Au fost mereu alături de noi.

Janet, secretara ei, intră în birou şi închise uşa.

— Kerry, ai fixat cumva o întâlnire cu o oarecare doamnă Deidre Reardon şi ai uitat să-mi spui?

— Deidre Reardon? Nu, n-am nicio întâlnire cu ea.

— E în anticameră şi spune că nu pleacă de acolo până n-o primeşti. Să chem paza?

Doamne, îşi spuse Kerry. Mama lui Skip Reardon! Ce o fi vrând?

— Nu. Spune-i să intre, Janet.

Deidre Reardon trecu direct la subiect:

— De obicei, nu intru cu forţa în birourile oamenilor, doamnă McGrath, dar acum am o problemă mult prea importantă. Aţi fost la închisoare să-l vedeţi pe fiul meu. Trebuie să fi avut un motiv. Ceva v-a făcut să vă întrebaţi dacă nu a fost cumva o eroare judiciară. Eu ştiu că a fost. Îmi cunosc băiatul şi ştiu că e nevinovat. Dar de ce n-aţi mai vrut să-l ajutaţi pe Skip după ce v-aţi întâlnit cu el? Mai ales după cele descoperite în legătură cu doctorul Smith.

— Nu e vorba că n-am mai vrut să-l ajut, doamnă Reardon, ci de faptul că *nu* pot să-l ajut. Nu există nicio dovadă. Deşi e ciudat că doctorul Smith le-a dat şi altor femei chipul fiicei sale, acesta nu-i un lucru ilegal. Poate că aşa încearcă el să scape de durere.

Din neliniştită, expresia de pe chipul lui Deidre Reardon deveni furioasă.

— Doamnă McGrath, doctorul Smith nu ştie ce înseamnă durerea. Nu l-am prea văzut în cei patru ani cât Suzanne şi Skip erau căsătoriţi. N-am vrut. Era ceva de-a dreptul nesănătos în felul în care se purta cu ea. Îmi amintesc că, într-o zi, de pildă, Suzanne avea o dâră de praf pe obraz. Doctorul Smith s-a apropiat de ea şi i-a şters-o. După cum îi studia faţa ca să fie sigur că i-a curăţat-o de tot, ziceai că şterge de praf o statuie. Era aşa de mândru de ea. Vă garantez asta. Dar sentimente? *Deloc.*

Geoff îi povestise cât de rece fusese Smith în instanţă, îşi aminti Kerry. Dar asta nu dovedeşte nimic.

— Doamnă Reardon, îmi dau seama ce e în sufletul dumneavoastră… începu ea.

— Nu, vă rog să mă iertaţi, nu vă daţi seama, o întrerupse Deidre Reardon. Fiul meu nu e în stare să fie violent. Nu ar fi putut să ia cordonul acela de la brâul Suzannei în mod premeditat şi să i-l înfăşoare în jurul gâtului ca să o stranguleze, după cum nici dumneavoastră, nici eu n-am fi în stare de aşa ceva. Gândiţi-vă la cineva care ar fi capabil de aşa o crimă. Ce fel de monstru să fie omul ăla? Iar în seara de atunci, monstrul care a putut să omoare cu atâta sălbăticie o altă fiinţă umană s-a aflat în casa lui Skip. Acum gândiţi-vă la Skip, mai spuse Deidre Reardon şi din ochi îi ţâşniră lacrimi când izbucni: Nu a ajuns până la sufletul dumneavoastră ceva din blândeţea şi bunătatea lui? Sunteţi oarbă sau surdă, doamnă McGrath? Vi se pare că fiul meu arată sau vorbeşte ca un criminal?

— Doamnă Reardon, am studiat acest caz doar pentru că m-a preocupat obsesia doctorului Smith faţă de chipul fiicei sale, nu pentru că m-aş fi gândit că fiul dumneavoastră ar fi nevinovat. Asta e de competenţa instanţei, iar instanţa a hotărât. Şi au mai fost şi câteva recursuri. Eu nu mai am ce face.

— Doamnă McGrath, aveţi o fiică, nu-i aşa?

— Da

— Atunci încercaţi să v-o imaginaţi stând zece ani după gratii, având în faţă încă douăzeci de ani de stat după gratii, pentru o crimă pe care n-a comis-o. Credeţi că fata dumneavoastră ar fi în stare într-o bună zi să facă o crimă?

— Nu, nu cred.

— La fel ca fiul meu. Vă rog, doamnă McGrath, sunteţi cea care l-ar putea ajuta pe Skip. Nu-l părăsiţi. Nu ştiu de ce minte doctorul Smith în legătură cu Skip, dar cred că am ajuns să-l înţeleg. Era gelos că Skip se însurase cu Suzanne, cu tot ceea ce implică asta. Gândiţi-vă şi dumneavoastră.

— Doamnă Reardon, ca mamă, înţeleg că aveţi inima sfâşiată de durere, spuse Kerry cu blândeţe, privind la chipul obosit şi neliniştit din faţa ei.

Deidre Reardon se ridică.

— Îmi dau seama că refuzaţi să credeţi tot ce vă spun, doamnă McGrath. Geoff zicea că o să deveniţi judecător. Dumnezeu să-i ajute pe cei ce se vor afla în faţa dumneavoastră cerând să li se facă dreptate.

Deodată, în timp ce Kerry o privea, femeia deveni pământie.

— Doamnă Reardon, ce s-a-ntâmplat? strigă ea.

Cu mâinile tremurând, femeia îşi deschise geanta, scoase un flacon mic şi luă o pastilă. Şi-o puse sub limbă, îi întoarse spatele lui Kerry şi ieşi din birou, fără să mai spună o vorbă.

Multă vreme Kerry rămase privind la uşa închisă în urma femeii. Apoi luă o coală de hârtie şi scrise:

1. A minţit doctorul Smith când a spus că nu a operat-o pe Suzanne?

2. A văzut micuţul Michael o limuzină Mercedes neagră, cu patru uşi, în faţa casei Reardon când Dolly Bowles avea grijă de el în seara aceea? Să fie adevărate numerele de pe placa de înmatriculare pe care Dolly susţine că le-a reţinut?

3. A avut Jimmy Weeks vreo relaţie cu Suzanne şi dacă da, Bob ştie despre ea şi îi este frică să nu se afle?

Studie lista în timp ce în minte îi apăru din nou chipul sincer şi tulburat, dar acuzator, al lui Deidre Reardon.

53

Geoff Dorso avusese un proces la tribunalul din Newark. În ultima clipă, ajunsese la o înţelegere în favoarea clientului său, un băiat de şaptesprezece ani, care luase maşina tatălui său să meargă la distracţie cu prietenii şi intrase într-un camion al

cărui şofer susţinea că s-a ales cu fractură de braţ şi de picior.

Dar băiatul, un copil bun şi copleşit sincer de remuşcări, nu condusese în stare de ebrietate. După ce ajunsese la o înţelegere cu procurorul, băiatului i se suspendase permisul de conducere pe o perioadă de doi ani şi fusese condamnat să muncească o sută de ore în folosul societăţii. Geoff era mulţumit: ar fi fost o mare greşeală să fie trimis la închisoare, în loc să meargă la colegiu.

Acum, în această după-amiază de joi, Geoff se bucura de neobişnuitul lux de a nu avea nimic de făcut şi se hotărî să intre puţin în sala în care se desfăşura procesul lui Jimmy Weeks. Voia să audă motivele pentru care îi fusese intentat procesul. De asemenea, recunoscu în sinea lui, era nerăbdător să-l vadă pe Bob Kinellen în acţiune.

Se aşeză într-unul din ultimele rânduri ale sălii. E plin de ziarişti, remarcă el. Jimmy Weeks reuşise de atâtea ori să scape de condamnare, încât ajunseseră să-l numească „Jimmy Teflon", după numele unui mafiot zis „Don Teflon", aflat acum în închisoare pe viaţă.

Kinellen tocmai îşi rostea pledoaria de început. Se prezintă foarte bine, îşi spuse Geoff. Ştie să joace teatru în faţa juriului, ştie când să pară indignat, apoi revoltat, ştie cum să ridiculizeze capetele de acuzare. De asemenea, are o înfăţişare şi un aspect perfecte, îşi spuse Geoff, încercând să şi-o imagineze pe Kerry măritată cu acest individ. Parcă nu-i vedea împreună. Sau poate nu voia acest lucru, recunoscu în sinea lui. Cel puţin, îşi spuse el, încercând să se liniştească, ea nu mai părea să ţină deloc la Kinellen.

Dar ce contează? se întrebă el, când judecătorul anunţă o pauză.

Pe coridor, îl opri Nick Klein, un reporter de la *Star-Ledger.* Se salutară, apoi Geoff comentă:

— Băieţi, nu sunteţi cam mulţi pe aici?

— Aşteptăm jocurile de artificii, îi răspunse Nick. Am o sursă la biroul procurorului general. Barney Haskell încearcă să ajungă la un compromis cu procurorul. Ce i se oferă nu e destul. Acum se gândeşte c-ar putea să-l înfunde pe Jimmy pentru o crimă de care a fost acuzat altcineva, care e deja la puşcărie.

— Ce n-aş da să am şi eu un asemenea martor pentru unul dintre clienţii mei, comentă Geoff.

54

La ora patru, Joe Palumbo primi un pachet cu poşta rapidă. Expeditorul era Wayne Stevens din Oakland, California. Îl desfăcu repede şi scoase nerăbdător două teancuri de fotografii prinse cu o bentiţă de elastic. De unul din teancuri era prins un bilet:

> Stimate domnule Palumbo,
>
> Vestea morţii lui Susie m-a tulburat profund abia după ce am început să strâng aceste fotografii. Îmi pare foarte rău. Susie a fost un copil dificil. Cred că fotografiile acestea o vor dovedi. Spre deosebire de Susie, fetele mele erau foarte atrăgătoare încă din copilărie. Iar lucrul acesta a făcut ca, pe măsură ce creşteau, Susie să devină foarte nefericită şi să nutrească o gelozie fără margini faţă de ele.
>
> Soţiei mele, mamei lui Susie, îi venea foarte greu să vadă cum fetele ei vitrege se bucură de adolescenţă, în timp ce propriul ei copil e aşa de nefericit şi lipsit de prieteni. Iar această situaţie a creat foarte multe fricţiuni în casa noastră. Am sperat mereu că Susie, ajunsă la maturitate şi aranjată cum trebuie, va apărea la uşa noastră într-o

bună zi şi va fi minunat pentru toţi. Avea multe haruri pe care nu ştia să le aprecieze.

Dar, acum, sper ca fotografiile să vă fie de ajutor.

Cu stimă,
Wayne Stevens

Douăzeci de minute mai târziu, Joe intră în biroul lui Kerry. Îi puse fotografiile pe masă.

— Să mai zici că Susie, pardon, Suzanne, a devenit frumoasă după ce s-a coafat, îi spuse el.

La ora cinci, Kerry sună la cabinetul doctorului Smith. Plecase deja. Cum prevăzuse asta, întrebă imediat:

— Doamna Carpenter este?

Când Kate Carpenter veni la telefon, Kerry îi spuse:

— Doamnă Carpenter, de câtă vreme lucraţi cu domnul doctor Smith?

— De patru ani, doamnă McGrath. De ce?

— Ei bine, după unele lucruri pe care mi le-aţi spus credeam că lucraţi cu el de mai multă vreme.

— Nu.

— Pentru că aş fi vrut să ştiu dacă eraţi acolo când fie domnul doctor Smith, fie un coleg al lui, a operat-o pe fiica domnului doctor, Suzanne. Vă pot spune cum arăta. La dumneavoastră, la cabinet, am văzut două paciente şi m-am interesat cum se numesc. Barbara Tompkins şi Pamela Worth seamănă leit cu fiica doctorului, cel puţin aşa cum arăta ea după o complicată operaţie plastică, nu cum arăta de la natură.

Auzi că femeii i se tăie respiraţia.

— Nu ştiam că domnul doctor are o fată.

— A murit acum unsprezece ani, omorâtă, după verdictul juraţilor, chiar de soţul ei. El e încă la închisoare şi continuă să susţină că e nevinovat.

Domnul doctor Smith a fost principalul martor împotriva lui.

— Doamnă McGrath, mă simt nespus de neloială faţă de domnul doctor, dar cred că ar fi foarte important să staţi de vorbă imediat cu Barbara Tompkins. Să vă dau numărul de telefon, spuse doamna Carpenter şi îi povesti cât de îngrijorată era când o sunase.

— Doctorul Smith o urmăreşte pe Barbara Tompkins! exclamă Kerry în timp ce mintea îi alerga febrilă în încercarea de a desluşi ce putea însemna o asemenea comportare.

— Oricum, îi apare câteodată în cale, spuse doamna Carpenter, bătând în retragere. Am ambele ei numere de telefon, şi de acasă, şi de la serviciu.

Kerry notă numerele.

— Doamnă Carpenter, trebuie să vorbesc cu domnul doctor şi mă îndoiesc că o să fie de acord să mă vadă. Mâine e la cabinet?

— Da, numai că are un program încărcat. N-o să fie liber decât spre ora patru.

— O să vin acolo pe la patru, dar nu-i spuneţi, o îndemnă Kerry şi îi veni în minte o întrebare: Domnul doctor are maşină?

— Da, cum să nu. Locuieşte în Washington Mews, într-o casă cu garaj, aşa că îi e uşor să-şi întreţină maşina.

— Ce maşină are?

— A avut dintotdeauna o limuzină Mercedes cu patru uşi.

Kerry strânse receptorul în mână.

— Şi ce culoare are maşina?

— Neagră.

— Spuneaţi „a avut dintotdeauna”. Adică şi-a luat *mereu* o limuzină Mercedes neagră?

— Am vrut să zic că a avut acelaşi tip de maşină cel puţin în ultimii doisprezece ani. Ştiu asta pentru că l-am auzit vorbind cu unul dintre pacienţi, care era întâmplător director la o reprezentanţă Mercedes.

— Vă mulţumesc, doamnă Carpenter.

Când Kerry tocmai punea receptorul în furcă, Joe Palumbo apăru din nou.

— Ascultă, Kerry, mama lui Skip Reardon a fost aici să stea de vorbă cu tine?

— Da.

— Şefu' a văzut-o şi a recunoscut-o. Acum a plecat urgent să se întâlnească cu guvernatorul. Vrea să ştie ce naiba căuta ea aici, întrebând de tine.

55

Când Geoff Dorso ajunse acasă joi seara, se duse la fereastră şi privi la cerul de deasupra New Yorkului. Toată ziua îl obsedase felul în care îi spusese lui Kerry „Onorată doamnă judecător", dar reuşise de fiecare dată să-şi scoată din cap acest gând. Rămas singur acum, la sfârşitul zilei, era nevoit să se confrunte cu această amintire.

Ce naiba m-a apucat, se întreba el, Kerry a fost suficient de drăguţă să-mi ceară stenograma. A fost suficient de drăguţă să vorbească cu doctorul Smith şi cu Dolly Bowles. S-a dus la Trenton să se întâlnească cu Skip. De ce să nu se teamă că pierde posibilitatea de a fi numită judecător, mai ales dacă n-are convingerea că Skip e nevinovat?

Nu aveam niciun drept să-i vorbesc aşa şi trebuie să-i cer scuze. Şi nu m-aş mira dacă mi-ar trânti telefonul. Hai, curaj, îşi spuse. Era sigur că, pe măsură ce va afla tot mai multe despre cazul trandafirilor iubirii, va fi din ce în ce mai convinsă că Skip e nevinovat. Dar de ce fusese atât de sigur? Kerry avea, firește, tot dreptul să fie de acord cu juriul şi cu Curtea de Apel şi era meschin să creadă despre ea că-şi urmărea doar propriul interes.

Îşi îndesă mâinile în buzunar. Era 2 noiembrie. Peste trei săptămâni avea să fie Ziua Recunoştinţei. Încă o sărbătoare pe care Skip urma

să şi-o petreacă în închisoare. Iar între timp, doamna Reardon trebuia să fie supusă unei noi angioplastii. Cei zece ani cât aşteptase producerea unui miracol îşi puseseră amprenta asupra ei.

Totuşi, din toate astea ieşise ceva. Kerry s-ar putea să nu creadă în nevinovăţia lui Skip, dar ea deschisese două noi piste de investigaţie pe care Geoff avea de gând să le urmeze. Povestea lui Dollly despre „Maşina lui tati", un Mercedes negru cu patru uşi, era una dintre ele, iar cea de a doua era nevoia ciudată a doctorului Smith de a copia chipul Suzannei la alte femei. Erau două unghiuri noi de abordare a acestei poveşti care îi devenise foarte familiară.

Sunetul telefonului îi întrerupse gândurile. Era tentat să nu răspundă, dar ani de zile o auzise pe mama lui spunând în glumă „Cum poţi să nu răspunzi la telefon, Geoff? Dacă tocmai vrea să te anunţe cineva că ai de primit un sac cu bani?" Aşa că ridică receptorul.

Era Deidre Reardon care îl suna să-i spună de vizita pe care i-o făcuse lui Skip şi de discuţia pe care o avusese apoi cu Kerry McGrath.

— Deidre, doar nu i-ai spus asta lui Kerry? o întrebă Geoff, fără să-şi ascundă supărarea pentru ce făcuse mama lui Skip.

— Ba da. Şi nu-mi pare rău, îi răspunse doamna Reardon. Geoff, singurul lucru care-l mai ţine pe Skip e speranţa. Femeia aceea i-a luat speranţa cu mâna ei.

— Deidre, datorită lui Kerry am acum două noi piste pe care vreau să le urmez. Ar putea fi foarte importante.

— S-a dus să-l vadă pe băiatul meu, l-a privit în ochi, i-a pus întrebări şi a ajuns la concluzia că e un criminal, spuse doamna Reardon. Îmi pare rău, Geoff. Cred că îmbătrânesc şi devin obosită şi amărâtă. Nu regret niciun cuvânt din ce i-am spus lui Kerry McGrath, îi mai zise ea, după care închise telefonul, fără niciun la revedere.

Geoff luă aer în piept şi formă numărul lui Kerry.

Când Kerry ajunse acasă şi îngrijitoarea plecă, Robin se uită la ea cu mustrare.

— Parcă eşti cam răvăşită, mami.

— Chiar sunt, fetiţo.

— Ai avut o zi grea?

— S-ar putea spune.

— Te-a bătut la cap domnul Green?

— O să mă cam bată. Dar hai să nu mai vorbim despre asta. Cred că ar fi mai bine să uit pentru moment. Tu ce-ai făcut?

— Bine. Cred că lui Andrew îi cam place de mine.

— Zău? o întrebă Kerry, ştiind că Andrew era cel mai simpatic băiat din clasa a şasea. De unde ştii?

— I-a spus lui Tommy că şi după ce mi-am turtit faţa, arăt mult mai bine decât multe dintre tipele de la noi din clasă.

Kerry zâmbi cu gura până la urechi.

— Ei, aşa un compliment, da.

— Aşa mă gândeam şi eu. Ce mâncăm la cină?

— Am trecut pe la magazin înainte de a veni acasă. Ce zici de un cheeseburger?

— Perfect.

— După mine nu e, dar mă străduiesc şi eu cum pot. Ei, cred că tu n-o să prea ai motive să tânjeşti după mâncarea de la mama de acasă, Rob.

Sună telefonul şi Robin se repezi să răspundă. Era pentru ea. Îi întinse receptorul lui Kerry.

— Închide-l peste un minut, bine? Mă duc să vorbesc de sus. E Cassie.

Când auzi strigătul exuberant al lui Robin „Poţi să-l închizi”, puse receptorul jos, luă în bucătărie corespondenţa pe care o primise, o puse pe bufet şi începu să o sorteze. Un plic simplu şi alb, cu numele ei scris cu litere de tipar îi atrase atenţia. Îl

desfăcu, scoase din el o fotografie, se uită la ea şi îngheţă.

Era o fotografie care o înfăţişa pe Robin pe aleea din faţa casei. Avea braţele pline de cărţi. Era îmbrăcată cu pantalonii bleumarin pe care îi purtase marţi, când se speriase că o s-o calce maşina aceea.

Lui Kerry i se puse un nod în gât. Se aplecă uşor în faţă, ca şi cum ar fi primit un pumn în plex. Începu să respire sacadat. Cine a făcut asta? Cine s-o fotografieze pe Robin, să se repeadă cu maşina spre ea, apoi să-mi trimită fotografia, se întreba ea, în timp ce mintea îi devenea tot mai înceţoşată şi confuză.

O auzi pe Robin tropăind pe scări. Îşi strecură repede fotografia în buzunar.

— Mami, Cassie mi-a amintit că ar trebui să mă uit pe canalul de televiziune Discovery. E o emisiune despre ceva ce învăţăm la şcoală. Asta nu se cheamă că mă uit la televizor ca să mă distrez, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu. Du-te şi uită-te.

Kerry se prăbuşise într-un fotoliu când sună iar telefonul. Era Geoff Dorso. Nu apucă să-şi ceară scuze.

— Robin avea dreptate, îi spuse ea aproape în şoaptă. *Cineva* a urmărit-o cu maşina. Doamne, dacă o trăgea în maşină. Ar fi dispărut, aşa cum s-a întâmplat acum doi ani cu copiii aceia din statul New York. Doamne fereşte.

Geoff simţi panica şi disperarea din glasul ei.

— Kerry, linişteşte-te. Ai grijă ca Robin să nu vadă fotografia sau să-şi dea seama că eşti supărată. Vin imediat la voi. Sunt acolo într-o jumătate de oră.

56

Doctorul Smith simţise toată ziua ceva ciudat în comportarea lui Kate Carpenter. De mai multe ori

o surprinsese studiindu-l curioasă. De ce? se întrebă el.

Când stătea seara în bibliotecă, în fotoliul său preferat, savurând un cocteil, ca de obicei, după serviciu, încercă să afle care putea fi motivul purtării ei ciudate. Era convins că doamna Carpenter observase că îi tremurase uşor mâna când făcuse deunăzi o rinoplastie, dar asta nu explica felul în care îl privise. Orice ar fi fost în mintea ei, avea acum un motiv de îngrijorare mai mare, asta era sigur.

Făcuse o mare greşeală să o urmărească, seara anterioară pe Barbara Tompkins. Când, din cauza aglomeraţiei, maşina îi fusese blocată chiar în faţa blocului în care stătea ea, îşi întorsese capul cât putuse de mult, dar chiar şi aşa, s-ar putea să-l fi văzut.

Pe de altă parte, centrul Manhattanului era un loc unde oamenii zăreau de multe ori persoane cunoscute. Aşa că prezenţa lui acolo nu era chiar atât de neobişnuită.

Dar o privire aruncată în fugă nu era destul. Voia s-o vadă pe Barbara din nou. Să o vadă cu adevărat. Să stea de vorbă cu ea. Urma să vină la consultaţie abia peste două luni. Iar el trebuia s-o vadă mai repede. Nu mai putea aştepta atâta ca să-i admire ochii, acum atât de luminoşi, fără pleoapele acelea grele care le umbreau frumuseţea.

Nu era Suzanne. Nimeni nu putea fi. Dar, la fel ca Suzanne, pe măsură ce Barbara se obişnuia cu frumuseţea, personalitatea i se schimba. Îşi amintea de fiinţa aceea ursuză şi insipidă care apăruse cândva la el în cabinet; după un an de la operaţie, Suzanne încununase transformarea fizicului ei cu o schimbare totală de personalitate.

Smith zâmbi uşor, amintindu-şi de limbajul provocator al trupului Suzannei, mişcările subtile care atrăgeau atenţia oricărui bărbat. Apoi începuse să-şi încline capul uşor, astfel încât îi

dădea impresia celui cu care vorbea că e singurul om din univers.

Îşi coborâse chiar timbrul vocii, până începuse să vorbească mai gros şi pe un ton intim. Într-un gest de tachinare, îşi punea un deget pe mâna bărbatului cu care stătea de vorbă. Pentru că mereu cei cu care stătea de vorbă erau bărbaţi.

Când el observase transformarea de personalitate pe care o suferise, Suzanne îi spusese:

„Am avut doi profesori buni. Surorile mele vitrege. De fapt, eu am schimbat basmul. Ele erau frumoasele, iar eu Cenuşăreasa cea urâtă. Numai că în locul zânei, eu te-am avut pe tine."

Totuşi, spre sfârşit, visul lui de Pygmalion începuse să devină un coşmar. Respectul şi afecţiunea pe care i le arătase începuseră să păleasc㠂. Nu mai voia să asculte de sfaturile lui. Spre sfârşit, începuse să nu se mai intereseze decât de flirturi. De câte ori o avertizase că se joacă cu focul, că Skip Reardon ar fi în stare să o omoare dacă ar afla ce face ea?

Bărbatul oricărei femei atât de dorite ca ea ar fi în stare de crimă, gândi doctorul.

Trânti mânios paharul gol pe masă. Acum nu va mai avea ocazia să atingă perfecţiunea pe care o realizase la Suzanne. Va fi obligat să renunţe la chirurgie înainte de a se petrece un dezastru. Era prea târziu. Ştia că începuse să aibă primele simptome de Parkinson.

Deşi Barbara nu era Suzanne, dintre toate pacientele pe care le avusese, ea era cel mai bun exemplu al priceperii lui. Ridică receptorul telefonului.

Cu siguranţă că în glasul ei se ghiceşte altceva decât oboseală, îşi spuse după ce ea răspunse la telefon.

— Barbara, draga mea, s-a întâmplat ceva? Sunt doctorul Smith.

Auzi clar că i se tăiase respiraţia, dar apoi îi răspunse repede.

— A, nu, nu, sigur că nu. Ce mai faceţi, domnule doctor?

— Mulţumesc, bine. Te-aş putea ruga să-mi faci un serviciu? O să dau o fugă la spitalul Lenox Hill, la un prieten care e pe moarte şi sunt sigur că o să mă impresioneze foarte tare vizita asta. Nu ai vrea să-mi ridici moralul luând masa cu mine în oraş? Aş putea trece pe la tine în jur de şapte şi jumătate.

— Păi, nu ştiu…

— Te rog, Barbara, îi spuse el pe un ton care se voia jucăuş. Ziceai că-mi datorezi noua ta viaţă. Nu vrei să-mi acorzi două ore din ea?

— Ba cum să nu.

— Perfect. Atunci la şapte şi jumătate.

După ce închise telefonul, Smith ridică din sprâncene. Glasul ei nu părea cumva resemnat? se întreba doctorul. Avea un ton de parcă el ar fi obligat-o să se întâlnească.

În acest caz, începea să semene tot mai mult cu Suzanne.

57

Lui Jason Arnott nu îi dădea pace senzaţia că se întâmplă ceva. Îşi petrecuse toată ziua la New York cu Vera Shelby Todd. Vera, o femeie în vârstă de cincizeci şi doi de ani, îl cărase cu ea la vânătoare de covoare persane.

Îl sunase de dimineaţă şi îl întrebase dacă e liber în ziua aceea. Membră a familiei Shelby din Rhode Island, locuia într-unul din elegantele conace din Tuxedo Park şi făcea totul după cum o tăia capul. După moartea soţului ei, se măritase cu Stuart Todd, dar hotărâseră să-şi păstreze casa din Tuxedo Park. Acum, folosind carnetul de cecuri aparent nelimitat al lui Todd, Vera apela deseori la flerul infailibil al lui Jason de a descoperi obiecte rare sau chilipiruri.

Jason o cunoscuse pe Vera în New Jersey, la un dineu oferit de familia Shelby în Newport. Verii ei le făcuseră cunoştinţă şi, când Vera îşi dăduse seama că Jason locuia relativ aproape de casa ei din Tuxedo Park, începuse să-l invite la petrecerile pe care le dădea şi să accepte cu plăcere invitaţiile lui.

Pe Jason îl amuza mereu faptul că Vera îi povestise fiecare amănunt al anchetei efectuate de poliţie în legătură cu furtul din Newport pe care îl comisese chiar el cu ani în urmă.

„Verişoara mea Judith era aşa de necăjită, îi mărturisise ea. Nu putea înţelege de ce ar lua cineva Picasso-ul şi Gainsborough-ul, şi ar lăsa Van Eyck-ul. Aşa că a adus un expert, iar acesta i-a explicat că a fost vorba de un hoţ cu discernământ: Van Eyck-ul era fals. Judith era furioasă, dar pentru cei care o auziseră lăudându-se cu cunoştinţele ei inegalabile în privinţa marilor maeştri, toată povestea devenise un banc bun."

Astăzi, după ce văzuseră covoare ridicol de scumpe, mergând de la cele turcmene până la cele safavide, multe dintre acestea fiind considerate de Vera a fi exact ceea ce căuta, Jason ardea de nerăbdare să se întoarcă acasă şi să scape de ea.

Dar înainte de asta, la insistenţele ei, mâncară la Restaurantul Patru Anotimpuri, iar momentele plăcute de relaxare îi ridicară în mod considerabil moralul lui Jason. Cel puţin până în momentul în care Vera, terminându-şi cafeaua, îi spuse:

— Ah, am uitat să-ţi zic. Mai ţii minte cum a fost prădată acum cinci ani casa verişoarei mele din Rhode Island?

Jason îşi ţuguie buzele.

— Sigur că da. Ce poveste urâtă.

Vera încuviinţă din cap.

— Cam aşa e. Dar ieri Judith a primit o fotografie de la FBI. La Chevy Chase a avut loc de curând o spargere şi hoţul a fost surprins de o cameră ascunsă. Cei de la FBI cred că hoţul care a

intrat în casa lui Judith e acelaşi care a mai fost şi în alte case.

Jason simţi că i se încordează muşchii. O întâlnise pe Judith Shelby doar de câteva ori şi, în ultimii cinci ani, nu o mai văzuse deloc. Cu siguranţă că nu îl recunoscuse. Nu încă.

— E o fotografie clară? întrebă el într-o doară.

Vera râse.

— Deloc. După cum spune Judith, e o faţă din profil, prost luminată, şi individul îşi trăsese în sus, pe frunte, masca ce îi acoperea în continuare capul. Zice că n-a putut vedea cât de cât clar decât nasul şi gura. Şi a aruncat poza.

Lui Jason îi scăpă un oftat spontan de uşurare, deşi ştia că nu are niciun motiv să se bucure. Dacă fotografia a ajuns la familia Shelby, probabil că au mai primit-o şi mulţi alţii din cei în casele cărora intrase.

— Dar cred că Judith a trecut, în sfârşit, peste incidentul cu Van Eyck, continuă Vera. Potrivit informaţiei care însoţea fotografia, bărbatul acela e considerat periculos. E căutat pentru a fi anchetat în legătură cu asasinarea mamei congressmanului Peale. Se pare că ea a dat peste hoţ în timp ce le cotrobăia prin casă. Judith era cât pe ce să se întoarcă mai devreme acasă în seara când i-a fost spartă casa. Ia gândeşte-te ce se putea întâmpla dacă dădea peste el acolo.

Jason îşi ţuguie nervos buzele. Îl considerau implicat în asasinarea doamnei Peale!

Când plecară de la Restaurantul Patru Anotimpuri, luară împreună un taxi până la parcarea supraetajată de pe Strada 58 vest, unde îşi lăsaseră maşinile. Vera se despărţi de el cu o promisiune optimistă şi un la revedere entuziast.

— Nu renunţăm la căutat. Covorul care mi se potriveşte se află pe undeva şi mă aşteaptă.

Jason porni, în sfârşit, spre casa sa din Alpine. Cât de neclară era fotografia pe care i-o făcuse

camera ascunsă? se întreba el în timp ce se strecura cu greu prin circulaţia greoaie de după-amiază pe aleea Hary Hudson. Ar putea să-i treacă prin cap cuiva care o vede că seamănă cu Jason Arnott?

Ar trebui oare să fugă? se întreba el în timp ce traversa podul George Washington şi intra pe aleea Palisades. Nimeni nu ştia de casa lui din Catskills. O cumpărase pe un alt nume. După cum, tot sub nume diferite avea mulţi bani în hârtii de valoare. Avea chiar şi un paşaport fals. Poate ar trebui să părăsească ţara imediat.

Pe de altă parte, dacă fotografia era atât de neclară cum i se păruse lui Judith Shelby, chiar dacă unii ar găsi o asemănare cu el, ar considera absurd să-l bănuiască de furt tocmai pe el.

Când intră în Alpine, luase deja o hotărâre. Cu excepţia acestei fotografii, era absolut convins că nu lăsase nicio urmă, nicio amprentă. Fusese deosebit de atent, iar precauţiile lui se dovediseră utile. Pur şi simplu, nu putea renunţa la minunatul său mod de viaţă doar pentru că s-ar putea întâmpla ceva. Nu fusese niciodată fricos. Dacă ar fi fost, cu siguranţă că nu ar fi reuşit să trăiască în felul acesta atât de mulţi ani.

Nu, nu va intra în panică. O să stea liniştit. Dar nu o să mai facă nimic multă vreme de acum încolo, îşi promise el. Nu avea nevoie de bani, iar cele întâmplate fuseseră un avertisment.

Ajunse acasă la patru fără un sfert şi se uită pe corespondenţa primită. Un plic îi atrase atenţia. Îl desfăcu. Înăuntru era o singură foaie. Se uită la ea cu atenţie şi izbucni în râs.

Sigur că nu va face nimeni vreo legătură între el şi imaginea în care apăreau figura aceea oarecum caraghioasă, cu o cagulă ridicată pe frunte, şi o caricatură neclară a unui profil care era o copie aproape perfectă a statuii lui Rodin.

— Vivat gunoaiele, exclamă Jason.

Se aşeză apoi pe canapea ca să moţăie puţin. Sporovăială continuă a Verei îl epuizase. Se trezi la timp ca să vadă ştirile de la ora şase. Luă telecomanda şi deschise televizorul.

Principala ştire era că Barney Haskell, coinculpat alături de Jimmy Weeks, era pe cale să ajungă la o înţelegere cu procurorul general.

Nici pe departe înţelegerea la care aş putea ajunge eu, îşi spuse Jason. Iar acest gând îl liniştea. Dar fireşte că nu va fi niciodată cazul.

58

Robin tocmai stinsese televizorul la terminarea emisiunii ştiinţifice, când sună cineva la uşă. Fu încântată să recunoască vocea lui Geoff Dorso în hol şi veni în fugă să-l întâmpine. Observă că atât mama, cât şi el erau prea serioşi. Poate că s-au certat şi acum vor să se împace, îşi spuse ea.

În timpul mesei, Robin văzu că mama ei era neobişnuit de tăcută, în timp ce Geoff povestea tot felul de întâmplări caraghioase cu surorile lui.

Geoff e aşa de drăguţ, gândi Robin. Îi amintea de Jimmy Stewart în filmul *E o viaţă minunată,* pe care-l vedea cu mama de fiecare Crăciun. Avea acelaşi zâmbet timid şi cald, aceeaşi ezitare în glas, acelaşi păr care părea să nu-i stea altfel decât ciufulit.

Dar Robin îşi dădu seama că mama era doar pe jumătate atentă la poveştile lui Geoff. Era clar că între ei se întâmplase ceva şi trebuia să stea de vorbă, fără ca ea să fie de faţă. Aşa că se hotărî să facă marele sacrificiu, să meargă în camera ei, ca să-şi termine tema la fizică.

După ce ajută la strânsul mesei, anunţă ce avea de gând şi observă expresia de uşurare a mamei. Vrea să stea de vorbă între patru ochi cu Geoff, se gândi Robin bucuroasă. Poate că-i semn bun.

Geoff ascultă în capul scărilor. Când auzi că Robin închisese uşa de la dormitor, se întoarse la

bucătărie.

— Ia să vedem fotografia.

Kerry băgă mâna în buzunar, scoase fotografia şi i-o dădu. Geoff o studie cu atenţie, apoi spuse:

— Se pare că Robin a povestit foarte exact ce i s-a întâmplat în ziua aceea. Maşina trebuie să fi fost parcată chiar în faţa casei, pe cealaltă parte a străzii. Cineva a fotografiat-o din faţă, chiar când ieşise din casă.

— Apoi maşina s-a repezit spre ea, spuse Kerry. Ce se întâmpla dacă nu vira brusc? Dar de ce toate astea, Geoff?

— Chiar nu ştiu, Kerry. Ştiu însă că treaba e foarte serioasă. Ce ai de gând să faci?

— Să-i arăt fotografia mâine dimineaţă lui Frank Green. Să verific dacă nu s-a mutat în zonă vreun obsedat sexual. S-o duc pe Robin la şcoală înainte să plec la serviciu. Să n-o mai las să se întoarcă acasă pe jos împreună cu ceilalţi copii şi să-i spun îngrijitoarei s-o aducă ea. Să anunţ şcoala, ca să se ştie c-o urmăreşte cineva.

— Nu-i spui şi lui Robin?

— Nu ştiu. Oricum, încă nu-i spun.

— Bob Kinellen ştie?

— Vai de mine, nici nu m-am gândit la asta. Sigur că Bob trebuie să ştie.

— Eu aş vrea să fiu la curent cu un asemenea lucru dacă ar fi copilul meu, o aprobă Geoff. Uite, ce-ar fi să-l suni chiar acum, în timp ce eu mai tom un pic de cafea?

Bob nu era acasă. Alice îi vorbi lui Kerry cu o amabilitate rece.

— E încă la birou, îi spuse ea. Aproape că s-a mutat acolo în ultimele zile. Vrei să-i transmit ceva?

Atâta doar că fetiţa lui cea mare e în pericol, spuse Kerry în sinea ei, şi că nu are avantajul ca, atunci când mama ei e la serviciu, de ea să aibă grijă personalul casei angajat permanent.

— O să-l sun la birou. La revedere, Alice.

Bob Kinellen ridică telefonul după primul ţârâit. Păli când o auzi pe Kerry povestindu-i ce i se întâmplase lui Robin. Era convins că ştie cine făcuse fotografia. Toată povestea purta amprenta lui Jimmy Weeks. Era exact felul în care acţiona el. Declanşa un război al nervilor şi apoi îl întreţinea. Săptămâna viitoare va fi o altă fotografie, făcută cu teleobiectiv. Niciodată vreo ameninţare. Niciun mesaj scris. Doar o fotografie. Adică: bagă-ţi minţile în cap, că de nu…

Lui Kinellen nu îi fu prea greu să se arate îngrijorat şi să îi dea dreptate lui Kerry că ar fi mai bine ca Robin să fie dusă şi adusă cu maşina de la şcoală, pentru o vreme.

După ce închise telefonul, Bob dădu cu pumnul în masă. Jimmy începuse să-şi piardă controlul. Ştiau foarte bine amândoi că totul se va sfârşi dacă Haskell va ajunge la o înţelegere cu procurorul federal.

Weeks bănuia că Kerry o să mă sune să-mi spună de fotografie, gândi Bob. Îmi transmite în felul lui s-o avertizez că e cazul să renunţe la dosarul Reardon. Şi îmi mai spune în felul lui că aş face mai bine să-l scap de acuzaţia de evaziune fiscală. Dar Weeks nu ştie că Kerry nu e omul care să se lase intimidat, îşi mai spuse Bob. De fapt, dacă ea ar înţelege că fotografia e un avertisment, asta ar avea acelaşi efect ca o pânză roşie fluturată în faţa unui taur.

Însă Kerry nu înţelege că, dacă Jimmy Weeks se porneşte împotriva cuiva, omul ăla e terminat, îşi spuse Kinellen.

Gândurile lui Bob reveniră cu aproape unsprezece ani în urmă, la ziua în care Kerry, însărcinată în luna a treia, îl privise cu uimire şi furie.

„Vrei să pleci din Procuratură la o firmă de avocaţi? Ai înnebunit? Toţi clienţii lor sunt cu un

picior în puşcărie. Şi ar trebui să fie şi cu al doilea picior.”

Avuseseră o discuţie în contradictoriu care se sfârşise cu avertismentul provocator al lui Kerry.

„Ţine minte ce-ţi spun, Bob. Dacă te bagi în tărâţe, te mănâncă porcii.”

59

Doctorul Smith o duse pe Barbara Tompkins la Le Cirque, un restaurant foarte şic şi deosebit de scump din centrul Manhattanului.

— Unor femei le plac locurile liniştite şi retrase, dar bănuiesc că ţie-ţi plac restaurantele frecventate de lumea bună, unde poţi fi văzută şi poţi vedea pe alţii, îi spuse el tinerei frumoase.

Se dusese să o ia de acasă şi nu îi scăpase faptul că era pregătită să plece imediat. Avea pardesiul pe un taburet în hol, iar poşeta alături, pe o masă. Nu îi oferise niciun aperitiv.

Nu vrea să stea singură cu mine, gândi el.

Dar la restaurant, cu atât de multă lume în jur şi cu şeful de sală mereu la dispoziţia lor, Barbara se relaxase repede.

— E atât de diferit de Albany, spuse ea. Mă simt ca un copil care-şi serbează aniversarea în fiecare zi.

El rămase uimit de cuvintele ei. Atât de asemănătoare cu cele ale Suzannei, care se comparase cu un copil care are mereu lângă ea un pom de Crăciun şi cutii cu daruri ce aşteaptă să fie deschise. Dar, dintr-un copil încântat, Suzanne se transformase într-un adult nerecunoscător. Îi cerusem atât de puţin, gândi el. Oare nu-i e îngăduit unui artist să se bucure de creaţia lui? De ce să-i fie risipită creaţia pe ocheadele pofticioase ale celor din jur în timp ce artistul suferă de dorul de a-i arunca măcar o privire?

Îl cuprinse un sentiment de bucurie când observă că, în sala plină de femei atrăgătoare,

elegante, ochii celorlalţi zăboveau pe Barbara. Îi atrase atenţia şi ei asupra acestui lucru.

Ea scutură uşor din cap, ca şi cum ar fi vrut să-l contrazică.

— Dar e adevărat, insistă Smith şi privirea îi deveni tăioasă. Nu o lua ca pe un lucru de la sine înţeles, Suzanne. Ar fi o insultă pentru mine.

Abia mai târziu, după ce mâncară în tăcere şi o conduse înapoi acasă, se întrebă dacă nu îi spusese cumva Suzanne. Şi dacă da, oare de câte ori greşise în felul acesta?

Oftă, se sprijini de banchetă şi închise ochii. Când taxiul se strecura prin aglomeraţie, Charles Smith se gândea cât de uşor fusese să dea câte o fugă cu maşina până la Suzanne dacă îi era dor să-i arunce o privire. Când nu ieşea să joace golf, stătea mereu în faţa televizorului şi nu se obosea niciodată să tragă draperiile de la ferestrele mari din sufragerie.

O putea vedea stând turceşte pe scaunul ei preferat sau uneori era obligat să o urmărească stând pe canapea lângă Skip Reardon, umăr lângă umăr, cu picioarele întinse pe măsuţa de cocteil, în intimitatea lor degajată pe care el nu o putea împărtăşi.

Barbara nu era căsătorită. Din câte ştia, în viaţa ei nu exista niciun bărbat căruia să-i acorde o atenţie deosebită. În seara asta o rugase să-i spună Charles. Se gândea la brăţara pe care o purta Suzanne în ziua morţii. Să i-o dea Barbarei? Aşa ar face-o să-l îndrăgească?

Îi dăduse Suzannei nenumărate bijuterii. Bijuterii scumpe. Pe urmă însă ea începuse să accepte bijuterii de la alţi bărbaţi, cerându-i doctorului să mintă.

Smith regreta că sentimentul plăcut de a fi cu Barbara se spulberase. Un minut mai târziu, îşi dădu seama că şoferul îl întreba îngrijorat pentru a doua oară:

— Alo, domnu’! Aţi adormit? Hai c-am ajuns.

60

Geoff nu mai rămase mult după ce Kerry vorbi cu Kinellen.

— Bob e de acord cu mine, îi spuse ea în timp ce îşi beau cafeaua.

— Nu a avut şi alte idei?

— Nu, sigur că nu. Ca de obicei: „Descurcă-te, Kerry. Tot ce hotărăşti tu e perfect", îi explică ea, apoi lăsă ceaşca din mână şi adăugă: Sunt răutăcioasă. Bob părea sincer îngrijorat şi nu ştiu ce idei ar mai fi putut avea.

Stăteau în bucătărie. Stinsese lustra, gândindu-se că îşi vor duce cafeaua în sufragerie. Acum încăperea era luminată doar de o aplică de pe perete.

Geoff studie chipul grav care se afla în faţa lui, la masă, conştient de tristeţea din ochii căprui ai lui Kerry, de hotărârea pe care o exprimau buzele ei generoase şi obrazul cu trăsăturile delicate, de vulnerabilitatea întregului ei trup. Ar fi dorit să o cuprindă pe după umeri, să-i spună să se bizuie pe el.

Dar ştia că ea nu voia asta. Kerry McGrath nu se aştepta de la nimeni să-i ofere un sprijin şi nici nu voia să fie susţinută. Încercă din nou să se scuze pentru replica dură pe care i-o dăduse data trecută, când îi sugerase că-şi urmăreşte propriul interes, şi pentru vizita inopinată pe care i-o făcuse la birou Deidre Reardon.

— Ce neobrăzat am fost, spuse el. Ştiu că, dacă ai crede în adâncul sufletului că Skip Reardon e nevinovat, ai fi prima care l-ar ajuta. Eşti o fată de treabă, McGrath.

Aşa să fie oare? se întrebă Kerry în sinea ei. Nu era momentul să discute cu Geoff despre informaţia pe care o găsise în dosarul Procuraturii în legătură cu Jimmy Weeks. O să-i spună, dar, mai întâi, trebuie să se mai întâlnească o dată cu doctorul Smith. Negase, ofensat, că ar fi operat-o

pe Suzanne, dar nu afirmase niciodată că nu ar fi trimis-o la alt doctor. Ceea ce însemna că, practic, nu minţise.

Când Geoff se pregătea de plecare, câteva minute mai târziu, rămaseră un moment în hol.

— Îmi face plăcere să fiu cu tine, îi spuse el, şi asta nu are nicio legătură cu cazul Reardon. Ce ai zice să mâncăm în oraş sâmbătă seara şi s-o luăm şi pe Robin cu noi?

— Ar fi încântată.

După ce deschise uşa, Geoff se aplecă şi o sărută uşor pe obraz.

— Cred că nu mai e nevoie să-ţi spun să încui bine uşa şi să conectezi sistemul de alarmă, dar, poate, ar fi bine ca, înainte de culcare să nu te mai gândeşti prea mult la fotografia aceea.

După ce plecă, Kerry se duse sus, în camera lui Robin. Fata îşi făcea tema la fizică şi nu o auzi când intră. Kerry îşi studie fiica din prag. Era cu spatele la ea, părul castaniu şi lung i se revărsa pe umeri, stătea concentrată, cu capul aplecat şi picioarele încolăcite pe stinghia de sub scaun.

E victima nevinovată a celui care a făcut fotografia, oricine ar fi, îşi spuse Kerry. Robin e la fel ca mine. Independentă. N-o să-i placă deloc că o să fie dusă şi adusă de la şcoală, că n-o să mai poată merge singură până la Cassie.

Apoi îi veniră iar în minte cuvintele lui Deidre Reardon când o ruga din tot sufletul să se întrebe ce ar simţi dacă şi-ar vedea copilul zece ani după gratii, pentru o crimă pe care nu a comis-o.

Vineri, 3 noiembrie

61

Negocierile pentru înţelegerea cu procurorul nu mergeau prea bine pentru Barney Haskell. Vineri dimineaţa, la ora şapte, se întâlni cu avocatul Mark Young, în elegantul său birou din Summit, situat în centrul Newarkului, la o distanţă de o jumătate de oră şi parcă într-o altă lume faţă de tribunalul federal.

Young, şeful grupului de avocaţi care îi asigura apărarea lui Barney, avea cam aceeaşi vârstă ca el, cincizeci şi patru de ani, dar asta era singura asemănare dintre ei, gândea Barney cu amărăciune. Young era distins şi elegant, chiar şi acum, dimineaţă, îmbrăcat într-un costum la patru ace care îi venea ca turnat. Dar Barney ştia că, dacă îşi scotea sacoul, umerii aceia impresionanţi dispăreau. Recent, revista *Star-Ledger* îi adusese un elogiu exagerat celebrului avocat, remarcând inclusiv faptul că purta costume de o mie de dolari.

Barney îşi cumpăra costumele de gata. Jimmy Weeks nu îi plătise niciodată suficient ca să-şi permită alte haine. Acum ar fi putut să petreacă ani de zile în închisoare dacă ar fi rămas alături de Jimmy. Până în acest moment, Procuratura federală se arăta foarte decisă. Nu voia decât să discute despre o reducere a sentinţei, nu şi despre eliberare, dacă ar fi depus mărturie împotriva lui Jimmy. Se gândea că va reuşi să-l condamne oricum pe Weeks, chiar şi fără ajutorul lui Barney.

Poate că aşa era. Sau poate că nu, îşi spuse Barney. Se gândea că jucau tare. Îi mai văzuse pe avocaţii lui Jimmy scoţându-l basma curată.

Kinellen şi Bartlett erau buni şi reuşiseră mereu să-l scape din anchete, fără să fi avut prea mult de suferit.

Totuşi, de data asta, judecând după prima declaraţie a procurorului federal, aveau multe dovezi grele. Cu toate astea, se temeau probabil că Jimmy o să scoată iar un as din mânecă.

Barney îşi şterse cu palma obrazul rotofei. Ştia că arată ca un funcţionar nătâng de bancă, dar înfăţişarea asta îi fusese mereu de folos. Oamenii nu-l prea băgau în seamă şi nu-i reţineau figura. Nici chiar apropiaţii lui Weeks nu-i dădeau prea mare atenţie. Îl considerau un băiat de mingi. Niciunul dintre ei nu-şi dăduse seama că el era cel care transformase banii negri în investiţii şi se ocupase de conturile deschise în băncile din toată lumea.

— Putem să te includem în programul de protejare a martorilor, îi spuse Young. Dar asta numai după ce ai stat cinci ani la închisoare.

— Prea mult, bombăni Barney.

— Ascultă, ziceai c-ai putea să faci declaraţii despre implicarea lui Jimmy într-o crimă, spuse Young în timp ce îşi studia o unghie ruptă. Barney, am încercat să storc de la ei cât se poate de mult. Aşa că sau accepţi, sau îţi ţii gura. Le-ar plăcea să-l înfunde pe Weeks pentru crimă. Ca să nu mai aibă de a face cu el niciodată. O dată ajuns după gratii pe viaţă, probabil că toată reţeaua lui o să se prăbuşească. Ei asta urmăresc.

— Pot să fac declaraţii despre implicarea lui într-o crimă. Pe urmă rămâne ca ei s-o dovedească. Parcă se zvoneşte că procurorul care se ocupă de cazul ăsta vrea să candideze ca guvernator împotriva lui Frank Green?

— Dacă vor fi nominalizaţi de partidele din care fac parte, îi explică Young şi scoase din sertar o pilă de unghii. Barney, mi-e teamă că va trebui să spui lucrurilor pe nume. Ai face mai bine să ai încredere în mine şi să-mi spui clar ce ai de gând.

Altfel, n-am cum să te ajut să iei o hotărâre înţeleaptă.

Faţa bucălată a lui Barney se încruntă o clipă, apoi fruntea i se destinse şi îi răspunse:

— Bine. O să-ţi spun. Ţii minte cazul trandafirilor iubirii, când a fost omorâtă nevestica aceea sexy şi a fost găsită moartă, cu trandafiri împrăştiaţi peste ea? S-a întâmplat acum zece ani, iar Frank Green a devenit celebru după procesul acela.

Young încuviinţă.

— Mi-aduc aminte. L-a condamnat pe soţul victimei. De fapt, nici n-a fost atât de greu, dar cazul s-a bucurat de o mare publicitate, iar ziarele au consumat tone de cerneală ca să povestească tot, spuse Young şi ochii i se îngustară. Şi? Doar nu vrei să spui că Weeks are vreo legătură cu cazul ăsta?

— Ţii minte că bărbatul susţinea că nevastă-sa nu avea de la el trandafirii ăia, că i-a trimis, probabil, vreunul cu care era încurcată? îl întrebă Haskell şi, când văzu că Young dă din cap afirmativ, continuă: Suzanne Reardon avea trandafirii de la Jimmy Weeks. Ştiu foarte bine. Eu i-am trimis la şase fără douăzeci în seara în care a fost omorâtă. Aveau alături şi un bileţel pe care îl scrisese chiar el. Stai să-ţi arăt ce era pe bileţel. Dă-mi o bucată de hârtie. Young îi împinse carneţelul pentru mesaje telefonice. Barney scoase stiloul, notă ceva şi îi dădu înapoi carneţelul. Jimmy îi spunea Suzannei „Iubita mea”, îi explică el. Fixase o întâlnire cu ea pentru seara aceea. Uite, aşa scrisese.

Young studie foaia pe care i-o întinsese Barney. Erau şase note muzicale în gama de, iar dedesubt, două cuvinte: „Te iubesc” şi semnătura „J”.

Young murmură notele muzicale, apoi se uită la Jimmy.

— Primele acorduri ale melodiei „Lasă-mă să-ţi spun iubita mea”, spuse el.

— Îhîm. Şi după aceea, cuvintele care urmează în prima strofă a cântecului: „M-am îndrăgostit de tine.”

— Şi acum unde-i bileţelul?

— Asta-i toată chestia. Nimeni nu a pomenit că l-ar fi găsit în casă când a fost descoperit cadavrul. Iar trandafirii erau împrăştiaţi peste ea. Eu doar i-am trimis florile, pe urmă mi-am văzut de treburile mele. Mă pregăteam să plec în Pennsylvania, cu o treabă pentru Jimmy. Dar, după aceea, i-am auzit pe ceilalţi vorbind. Jimmy era nebun după femeia aceea şi îl scotea din sărite că ea cocheta cu alţii. Când îi trimisese trandafirii îi dăduse deja un ultimatum să divorţeze şi să-i lase în pace pe ceilalţi bărbaţi.

— Ea cum a reacţionat?

— A, îi plăcea să-l facă gelos. Aşa se simţea ea bine. Ştiu că unul dintre ai noştri a încercat s-o avertizeze că Jimmy ar putea fi periculos, dar ea i-a râs în nas. Mă gândesc că, poate, în seara aceea femeia a întrecut măsura. E în stilul lui Jimmy să arunce trandafiri peste ea.

— Bileţelul a dispărut?

Barney ridică din umeri.

— La proces nici nu s-a pomenit de el. Iar mie mi-au zis să-mi ţin gura. Ştiu că în seara aceea l-a făcut pe Jimmy să aştepte sau i-a dat peste nas. Nişte tipi îmi ziceau că i-a sărit ţandăra şi a zis c-o omoară. Ştii doar ce fire are Jimmy. Şi a mai fost ceva. Jimmy îi cumpărase nişte bijuterii scumpe. Ştiu foarte bine, fiindcă eu le-am plătit şi păstram o copie după chitanţe. S-a tot vorbit de bijuterii la proces, bărbatul ei zicea că nu el i-a dat chestiile alea, iar tatăl ei jura că tot ce s-a găsit era de la el.

Young rupse din carneţel foaia pe care scrisese Barney, o împături şi o puse în buzunarul de la piept.

— Barney, cred că o să te poţi bucura de o nouă viaţă în Ohio. Cred că-ţi dai seama nu numai că îi dai ocazia procurorului să-l încolţească pe Jimmy

pentru crimă, dar să-l şi anihileze pe Frank Green, pentru că a acuzat un om nevinovat.

Zâmbiră amândoi.

— Zi-le că nu vreau să locuiesc în Ohio, glumi Barney.

Ieşiră din birou împreună şi merseră la lifturi. Când sosi unul dintre lifturi şi uşile începură să se deschidă, Barney simţi imediat că se petrece ceva. Înăuntru era întuneric. Din instinct, se întoarse să fugă.

Era prea târziu. Muri imediat, cu câteva clipe înainte ca Mark Young să simtă primul glonte străpungându-i reverul costumului de o mie de dolari.

62

Kerry află despre dubla crimă de la postul de radio WCBS, în timp ce se îndrepta cu maşina spre serviciu. Cadavrele fuseseră descoperite de secretara particulară a lui Mark Young. Potrivit raportului, Young şi clientul său, Barney Haskell, stabiliseră să se întâlnească în parcare la ora şapte dimineaţa şi se bănuia că Young deconectase sistemul de alarmă când deschisese uşa de la intrarea în clădire. Paznicul venise la serviciu abia la ora opt.

Când secretara ajunse la birou la ora opt fără un sfert, găsise uşa de afară descuiată, dar se gândise că Young uitase, pur şi simplu, să o încuie la loc, lucru care i se mai întâmplase. Apoi luase liftul şi, când ajunsese sus, găsise cadavrele.

Ştirea se termina cu o declaraţie a lui Mike Murkowski, procurorul comitatului Essex. După cum spunea el, se pare că victimele fuseseră tâlhărite. S-ar fi putut ca hoţii să fi intrat după ei în clădire şi să-i fi omorât când au încercat să opună rezistenţă. Barney Haskell fusese împuşcat din spate, în cap şi în gât.

Reporterul de la CBS întrebase dacă motivul dublei crime ar putea fi faptul că Barney Haskell era pe punctul de a ajunge la o înţelegere cu procurorul în procesul lui Jimmy Weeks şi că, după câte se spunea, ar fi posibil ca Weeks să fie implicat într-o crimă. Procurorul răspunse tăios:

— Fără comentarii.

Pare o răfuială mafiotă, îşi spuse Kerry în timp ce stingea radioul. Iar Bob îl reprezintă pe Jimmy Weeks. Puah, ce porcărie!

După cum se aştepta, pe birou găsi un mesaj de la Frank Green. Era foarte scurt: „Vino până la mine.” Îşi scoase pardesiul şi străbătu holul principal, îndreptându-se spre biroul lui.

Acesta intră direct în subiect.

— Ce căuta aici mama lui Reardon, întrebând de tine?

Kerry îşi alese cu grijă cuvintele.

— A venit pentru că am fost să-l văd pe Skip Reardon la închisoare şi a înţeles că nu am aflat nimic nou care ar putea reprezenta un temei pentru recurs.

Văzu că muşchii din jurul gurii lui Green se relaxară, dar era clar că supărarea încă nu-i trecuse pe deplin.

— Asta puteam să ţi-o spun şi eu. Kerry, acum zece ani, dacă aş fi considerat că există o dovadă cât de *neînsemnată* care să sugereze nevinovăţia lui Skip Reardon, m-aş fi folosit de ea. Dar nu a existat. Îţi dai seama ce hărmălaie ar face presa dacă ar crede că oamenii mei anchetează acum acest caz? Le-ar plăcea nespus să-l prezinte pe Skip Reardon ca pe o victimă. Ar creşte tirajele şi e genul de publicitate negativă pe care le place s-o facă în legătură cu un candidat politic, îi explică el şi lovi biroul cu degetele, ca să-şi sublinieze cuvintele. Îmi pare teribil de rău că nu erai aici când am anchetat crima. Îmi pare al naibii de rău că n-ai văzut-o pe femeia aceea frumoasă strangulată cu atâta sălbăticie, încât ochii aproape

îi ieşiseră din orbite. Skip Reardon urlase la ea aşa de tare în dimineaţa aceea că cititorul de contoare, care l-a auzit întâmplător, nu ştia dacă nu e cazul să cheme poliţia înainte să se petreacă vreo nenorocire. Aşa a declarat în instanţă, sub prestare de jurământ. În ce mă priveşte, eu sunt de părere că o să fii un bun judecător, Kerry, dacă ţi se va da ocazia, dar un bun judecător îşi exercită capacitatea de a judeca. Iar a ta cred că acum e într-o stare jalnică.

Dacă ţi se va da ocazia.

A fost un avertisment? se întrebă ea.

— Frank, îmi pare rău că te-am supărat. Dacă nu ai nimic împotrivă, să trecem la alt subiect. Scoase din buzunarul jachetei fotografia lui Robin şi i-o întinse. Am primit asta ieri prin poştă, într-un plic alb, simplu. Robin e îmbrăcată cu hainele pe care le purta marţi dimineaţa, când spunea că a văzut maşina aceea străină parcată vizavi de casa noastră şi s-a gândit că o urmăreşte cineva. Avea dreptate.

Supărarea dispăru de pe chipul lui Green.

— Hai să vedem cum o putem proteja.

Fu de acord cu planul lui Kerry de a anunţa şcoala şi de a o duce şi aduce pe Robin cu maşina.

— O să aflu dacă vreun obsedat sexual a fost eliberat recent sau s-a mutat în zonă. Tot cred că nenorocitul pe care l-ai condamnat săptămâna trecută ar putea avea nişte prieteni care vor să ţi-o plătească. O să cerem poliţiei din Hohokus să-ţi supravegheze casa. Ai un extinctor?

— Da, un sistem de stingere a incendiilor cu pulverizator.

— Ia-ţi câteva extinctoare, ca să le ai la nevoie.

— Vrei să spui în cazul unei sticle incendiare?

— S-a mai întâmplat. Nu vreau să te sperii, dar trebuie să iei măsuri de precauţie. Abia când Kerry se pregătea să plece, îi pomeni de crimele din Summit. Jimmy Weeks a lucrat repede, dar pe

fostul tău soţ o să-l treacă toate transpiraţiile să-l scape, chiar şi *fără* declaraţiile lui Haskell.

— Frank, vorbeşti de parcă ar fi o concluzie deja bătută în cuie că e vorba de o lovitură mafiotă!

— Toată lumea ştie că aşa e, Kerry. E de mirare că Jimmy a aşteptat aşa de mult să-l termine pe Haskell. Fii bucuroasă că ai scăpat de purtătorul de cuvânt al lui Weeks la vremea cuvenită.

63

Bob Kinellen nu auzise ştirea despre Barney Haskell şi Mark Young până când intră în tribunal, la ora nouă fără zece, şi ziariştii se repeziră la el. Când auzi ce se întâmplase, îşi dădu seama că se aşteptase la aşa ceva.

Cum fusese Haskell aşa de fraier să creadă că Jimmy o să-l lase să depună mărturie împotriva lui?

Reuşi să-şi ia o expresie şocată şi să pară convingător când, răspunzând la întrebări, spuse că moartea domnului Haskell nu va schimba cu nimic strategia avocaţilor care îl apără pe domnul Weeks.

— James Forrest Weeks e nevinovat, zise el. Indiferent de înţelegerea la care încerca să ajungă domnul Haskell cu procurorul, în instanţă ar fi fost acuzat că îşi urmăreşte propriul interes şi că e necinstit. Regret nespus de mult moartea domnului Haskell şi a colegului şi prietenului meu, avocatul Mark Young.

Reuşi să se refugieze în lift şi să se strecoare în fugă printre alţi ziarişti care aşteptau la al doilea etaj. Jimmy se afla deja în sală.

— Ai auzit de Haskell?

— Da, am auzit, Jimmy.

— Nimeni nu mai e în siguranţă. Tâlharii ăştia mişună peste tot.

— Da, aşa e, Jimmy.

— Cu toate astea, s-a cam nivelat terenul, nu-i aşa, Bobby?

— Cred că da.

— Dar mie nu-mi prea plac terenurile nivelate.

— Ştiu, Jimmy.

— Deci ştii.

Bob începu să vorbească, alegându-şi cu grijă cuvintele:

— Jimmy, cineva i-a trimis fostei mele soţii o fotografie cu fetiţa noastră, Robin. A fost făcută marţi, când pleca la şcoală, de persoana aflată într-o maşină care a virat în ultima clipă chiar în faţa ei. Robin credea că o să urce pe trotuar şi o să dea peste ea.

— Da, de aceea se şi fac atâtea glume pe seama şoferilor din New Jersey, Bobby.

— Jimmy, ar fi bine ca fetei mele să nu i se întâmple nimic.

— Bobby, nu-mi dau seama ce vrei să spui. Când or s-o facă pe fosta ta soţie judecător şi or s-o scoată de la Procuratură? Ar trebui să nu-şi mai vâre nasul în treburile altora.

Bob ştia că primise răspunsul la întrebare. Unul dintre oamenii lui Jimmy o fotografiase pe Robin. Bob va trebui să o determine pe Kerry să renunţe la anchetarea cazului Reardon, iar el să facă bine să-l scoată pe Jimmy basma curată.

— Bună dimineaţa, Jimmy. Bună, Bob.

Bob privi în sus şi îşi văzu socrul, pe Anthony Bartlett, aşezându-se pe scaunul de lângă Jimmy.

— Ce poveste tristă cu Haskell şi Young, murmură Bartlett.

— Tragică, spuse Jimmy.

În acel moment, ofiţerul de poliţie le făcu semn procurorului, lui Bob şi lui Bartlett să intre în cabinetul judecătorului. Judecătorul Benton le aruncă o privire morocănoasă de la biroul la care stătea.

— Bănuiesc că ştiţi cu toţii de tragedia domnilor Haskell şi Young.

Avocaţii încuviinţară din cap, fără niciun cuvânt.

— Oricât ar fi de dificil, cred că, având în vedere că procesul se desfăşoară deja de două luni, acesta va trebui să continue. Din fericire, juraţii sunt izolaţi şi nu vor afla vestea şi nici speculaţiile că domnul Weeks ar putea fi implicat în cele întâmplate. Le voi spune doar că absenţa domnilor Haskell şi Young se datorează faptului că, în cazul domnului Haskell, nu mai este nevoie să-şi dea verdictul. Le voi cere să nu se lanseze în presupuneri despre ce s-a întâmplat şi să nu se lase influenţaţi în vreun fel în hotărârea pe care o vor lua în cazul domnului Weeks. Bine. Şi acum să continuăm.

Juraţii intrară în sală şi se aşezară pe scaune. Bob observă privirile lor mirate când observară că locurile lui Haskell şi Young rămăseseră goale. Când procurorul le ceru să nu se lanseze în presupuneri despre cele întâmplate, Bob îşi dădu seama că ei, de fapt, tocmai asta făceau. Se gândesc că şi-a recunoscut vinovăţia, îşi spuse Bob. Asta nu va fi în favoarea noastră.

În timp ce Bob cântărea cât de mult îl va afecta asta pe Weeks, ochii lui se opriră asupra membrului numărul zece al juriului, Lillian Wagner. Ştia că Wagner, figură proeminentă a comunităţii, atât de mândră de soţul şi băieţii ei, care făceau parte din divizia universitară de fotbal, atât de conştientă de poziţia şi statutul ei social, le putea crea probleme. Trebuie să fi avut Jimmy un motiv când insistase să o accepte.

Ceea ce Bob nu ştia era că un „asociat” al lui Jimmy Weeks se apropiase încet de membrul numărul doi al juriului, Alfred Wight, cu puţin timp înainte ca juraţii să fie izolaţi. Weeks aflase că Wight avea o soţie aflată pe patul de moarte şi rămăsese aproape fără bani din cauza cheltuielilor pe medicamente. În disperarea sa, domnul Wight

acceptase 100.000 de dolari, promiţând, în schimb, că va vota pentru nevinovăţia lui Weeks.

64

Kerry privi cu disperare la teancul de dosare de pe măsuţa de lângă masa de lucra. Ştia că va trebui în curând să se ocupe de ele; era momentul să se instrumenteze câteva cazuri noi. În plus, trebuia să discute cu Frank sau Carmen, prim-adjuncta, cum să negocieze înţelegerile în câteva dosare. Avea aşa de multe de făcut şi ar fi trebuit să se adune.

În schimb, o rugă pe secretară să încerce să-l găsească pe doctorul Craig Riker, psihiatrul pe care îl cita uneori ca martor al acuzării în cazurile de crimă. Riker era un medic cu experienţă, rezonabil, a cărui filosofie o împărtăşea şi Kerry. El nutrea convingerea că, atunci când viaţa îţi dă o lovitură dură, trebuie să-ţi lingi rănile şi să mergi mai departe. Dar ce era mai important, reuşea să spulbere toate elucubraţiile în jargon psihiatric, puse pe tapet de avocaţii apărării.

Îi plăcea mai ales faptul că, atunci când era întrebat dacă îl considera pe inculpat bolnav psihic, răspundea: „Cred că e scrântit, dar nu bolnav psihic. Era perfect conştient ce face când s-a dus la mătuşa lui şi a omorât-o. Îi citise înainte testamentul."

— Domnul doctor e cu un pacient, îi comunică secretara lui Kerry. O să vă sune el la unsprezece fără zece.

Şi, ţinându-şi promisiunea, exact la unsprezece fără zece, Janet o anunţă că o caută la telefon doctoral Riker.

— Despre ce-i vorba, Kerry?

Îi povesti cum doctoral Smith le dădea altor femei înfăţişarea fetei lui.

— A negat cu vehemenţă că ar fi operat-o pe Suzanne, îi explică ea, ceea ce ar putea fi adevărat. S-ar putea s-o fi dus la un coleg de-al lui. Dar să

fie o formă de manifestare a durerii faptul că face alte femei să arate ca Suzanne?

— E o formă destul de maladivă de manifestare a durerii, îi răspunse Riker. Zici că n-o mai văzuse de când era mică?

— Da.

— Şi că a apărut deodată la cabinetul lui?

— Chiar aşa.

— Ce fel de individ e acest doctor Smith?

— Cam ciudat.

— Un lup singuratic?

— Nu m-ar mira să fie aşa.

— Kerry, ar trebui să ştiu mai multe. Aş vrea să ştiu dacă şi-a operat sau nu fata, dacă i-a cerut vreunui coleg s-o facă sau dacă fusese operată înainte de a veni la el.

— La ultima posibilitate chiar nu m-am gândit.

— Dar, dacă, şi subliniez *dacă,* a revăzut-o pe Suzanne după toţi aceşti ani, iar ea nu era decât o tânără insipidă sau chiar urâţică, a operat-o, a creat o frumuseţe şi apoi a fost vrăjit de realizarea lui, cred că avem de a face cu un caz de erotomanie.

— Asta ce mai e?

— Înseamnă destul de multe. Dar, dacă un doctor singuratic îşi regăseşte fata după atâţia ani, face din ea o frumuseţe şi apoi simte că a realizat ceva minunat, am putea spune că intră în această categorie. E posesiv cu ea, chiar îndrăgostit de ea. De exemplu, asta e o confuzie mentală ce se manifestă frecvent la cei care urmăresc obsesiv pe cineva.

Kerry îşi aminti cum Deidre Reardon îi povestise că doctorul Smith o trata pe Suzanne ca pe un obiect. Îi spuse doctorului Riker cum Smith îi ştersese Suzannei o dungă de praf de pe obraz şi cum îi ţinuse un discurs despre felul în care ar trebui să-şi păstreze frumuseţea. Îi mai spuse şi despre discuţia pe care o avusese Kate Carpenter cu Barbara Tompkins şi despre îngrijorarea Barbarei că Smith o urmăreşte. Urmă o pauză.

— Kerry, tocmai a intrat următorul pacient. Ţine-mă la curent. E un caz pe care m-ar interesa să-l urmăresc.

65

Kerry voise să plece de la serviciu devreme, astfel încât să fie la cabinetul doctorului Smith chiar după ultima lui consultaţie. Se răzgândise totuşi, înţelegând că ar fi mai bine să aştepte până când va şti mai multe despre relaţia doctorului cu fiica sa. În acelaşi timp, voia să fie acasă, lângă Robin.

Doamna Reardon crede că atitudinea lui Smith faţă de Suzanne era „nesănătoasă", îşi aminti ea.

Iar Frank Green îşi amintise cât de puţin impresionat fusese Smith când se prezentase în instanţă.

Skip Reardon spusese că socrul lui nu prea trecea pe la ei şi că, de obicei, se întâlnea numai cu Suzanne.

Trebuie să stau de vorbă cu cineva care îi cunoaşte pe aceşti oameni, dar nu are sentimente ostile faţa de niciunul dintre ei, îşi spuse Kerry. Şi aş mai vrea să am o nouă discuţie, mai calmă, cu doamna Reardon. Dar ce i-aş putea spune? Că un mafiot care e întâmplător acum într-un proces îi spunea Suzannei „iubita mea" când juca golf cu ea? Că un băiat de mingi avea impresia că ar putea fi ceva între ei?

Descoperirile astea ar putea să nu fie decât noi cuie în sicriul lui Skip Reardon, gândi ea. Ca procuror, mă pot gândi că, chiar dacă Skip voia să divorţeze, ca să fie din nou împreună cu Beth, s-ar fi înfuriat dacă ar fi aflat că Suzanne umbla cu un multimilionar, în timp ce Skip era cel care îi achita notele de plată pentru costumele Saint Laurent de trei mii de dolari.

Tocmai se pregătea să plece de la serviciu la ora cinci, când o sună Bob. Îşi dădu seama că era

nervos.

— Kerry, trebuie să trec pe la tine. Eşti acasă peste vreo oră?

— Da.

— Atunci la revedere, spuse el şi închise telefonul.

Ce motiv avea Bob să vină la ea acasă? se întrebă Kerry. Era îngrijorat de fotografia pe care o primise şi care o înfăţişa pe Robin? Sau avusese o zi neobişnuit de grea la tribunal? Foarte posibil, îşi spuse ea, amintindu-şi de comentariul lui Frank Green că îl puteau condamna pe Jimmy Weeks şi fără mărturia lui Haskell. Îşi luă haina şi îşi puse geanta pe umăr, aducându-şi aminte cu amărăciune cum, în acel an şi jumătate cât fuseseră căsătoriţi, alerga bucuroasă acasă să îşi petreacă seara cu Bob Kinellen.

Când ajunse acasă, Robin o privi cu reproş.

— Mami, de ce a venit Alison să mă ia cu maşina de la şcoală? Nu mi-a zis de ce şi m-am simţit ca o proastă.

Kerry se uită la îngrijitoare.

— Nu te mai reţin, Alison. Mulţumesc.

Rămase singure, o privi pe Robin care continua să fie indignată.

— E vorba de maşina care te-a speriat zilele trecute, începu ea.

După ce Kerry termină ce avea de spus, Robin rămase încordată.

— E cam de speriat, nu-i aşa, mami?

— Aşa e.

— De asta arătai atât de obosită şi de hăituită aseară, când ai venit acasă?

— Nici nu mi-am dat seama că arătam chiar aşa de rău, dar m-a cam marcat toată povestea asta.

— Şi de aceea a venit Geoff în fugă la noi?

— Da.

— Trebuia să-mi spui de atunci.

— Nu ştiam cum să-ţi spun, Rob. Eram chiar eu cam dărâmată.

— Şi acum ce facem?

— Luăm o serie de măsuri de precauţie, care ar putea să te deranjeze, până când aflăm cine era în faţa casei marţea trecută şi ce căuta acolo.

— Crezi că, dacă mai apare, de data asta o să mă calce?

Lui Kerry îi venea să strige: „Nu, nu cred.” În schimb, se mută pe canapeaua pe care stătea Robin şi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

Robin îşi lăsă capul pe umărul mamei.

— Cu alte cuvinte, dacă maşina se mai repede la mine, salut.

— De asta facem în aşa fel ca maşina să nu mai aibă nicio şansă, Rob.

— Tati ştie?

— L-am sunat aseară. Vine şi el imediat.

Robin sări în sus.

— Vine că e îngrijorat din cauza mea?

E încântată, îşi spuse Kerry, ca şi cum Bob i-ar face o favoare.

— Sigur că e îngrijorat din cauza ta.

— Ce grozav, mami, pot să-i spun şi lui Cassie?

— Nu, încă nu. Promite-mi că nu-i spui, Robin. Până nu aflăm despre cine e vorba…

— Şi-l băgăm la zdup, exclamă Robin.

— Exact. După ce reuşim să facem asta, poţi să-i spui.

— Bine. Ce facem în seara asta?

— Lenevim. O să comandăm o pizza. M-am oprit în drum spre casă şi am închiriat două casete cu filme.

Pe chipul lui Robin apăru acea expresie şireată care îi plăcea atât de mult lui Kerry.

— Sper că de aventuri.

Vrea să mă înveselească, gândi Kerry. Nu vrea să-mi dau seama cât e de speriată.

La şase fără zece sosi Bob. Kerry privi cum Robin se repezi în braţele lui, cu un chiot de bucurie.

— Ce zici că sunt în primejdie? îl întrebă ea.

— Vă las puţin singuri până mă schimb, le spuse Kerry.

Bob îi dădu drumul lui Robin din braţe.

— Să vii repede, Kerry, zise el grăbit. Nu pot să stau decât câteva minute.

Kerry observă suferinţa de pe chipul fetei şi îi veni să-l strângă de gât pe Kinellen. Poate ar trebui să-i zică vreo două, gândi ea enervată. Făcând eforturi să-şi controleze tonul vocii, îi răspunse:

— Vin într-un minut.

Se schimbă repede în pantaloni şi pulover, dar, în mod intenţionat, mai zăbovi sus vreo zece minute. Apoi, când tocmai se pregătea să coboare, se auzi o bătaie în uşă şi vocea lui Robin:

— Mami.

— Intră, sunt gata, apucă să-i răspundă Kerry înainte de a-i vedea chipul. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Tata m-a rugat să aştept aici până stă de vorbă cu tine.

— Aşa deci.

Îl găsi pe Bob în mijlocul camerei, agitat. Era clar că abia aştepta să plece.

Nici nu s-a deranjat să-şi scoată pardesiul, observă Kerry. Şi ce o fi făcut să o supere pe Robin? Probabil că îşi petrecuse tot timpul explicându-i cât e de grăbit.

Bob se întoarse când auzi paşii lui Kerry pe scară.

— Kerry, trebuie să mă duc înapoi la birou imediat. Am foarte mult de lucru pentru procesul de mâine. Dar am să-ţi spun ceva foarte important, îi explică el şi scoase din buzunar un bileţel. Ai aflat ce au păţit Barney Haskell şi Mark Young?

— Sigur că da.

— Kerry, Jimmy Weeks are pe cineva care-i oferă informaţii. Nu ştiu exact cine, dar e sigur că-l ţine cineva la curent. De exemplu, ştie că sâmbătă te-ai dus să-l vezi pe Reardon la închisoare.

— Chiar ştie? îl privi Kerry cu uimire pe fostul ei soţ. Şi ce-l interesează pe el?

— Kerry, nu te juca cu focul. Sunt tare îngrijorat. Jimmy e disperat. Cum îţi spuneam, are pe cineva care-l informează ce se întâmplă. Ia uită-te la asta.

Kinellen îi întinse o foaie care părea a fi copia unui bileţel scris pe o pagină de cincisprezece centimetri pe douăzeci şi doi, ruptă dintr-un carnet. Pe foaie erau scrise şase note muzicale în gama de, iar dedesubt, „Te iubesc" şi semnătura „J".

— Asta ce mai e? îl întrebă Kerry, chiar dacă în gând încerca să fredoneze notele pe care le citea. Apoi, chiar înainte ca Bob să îi răspundă, înţelese şi îi îngheţă sângele în vine. Erau primele acorduri ale melodiei „Lasă-mă să-ţi spun iubita mea." De unde ai asta şi ce vrea să însemne?

— Originalul a fost găsit în buzunarul de la piept al lui Mark Young când i-au verificat hainele la morgă. E scris de Haskell pe o foaie ruptă din carneţelul pe care Young îl ţinea lângă telefon. Secretara şi-a amintit că pusese un carneţel nou lângă telefon cu o seară înainte, aşa că Haskell trebuie să fi scris asta azi-dimineaţă între ora şapte şi şapte şi jumătate.

— Cu câteva minute înainte de a muri?

— Exact. Kerry, sunt sigur că are legătură cu înţelegerea la care încerca să ajungă Haskell cu procurorul.

— Înţelegerea? Adică crima în care zicea că ar fi implicat Jimmy Weeks e cea a trandafirilor iubirii, zise Kerry, nevenindu-i să creadă ce auzise. Jimmy chiar a *avut* o legătură cu Suzanne Reardon, nu-i aşa? Bob, vrei să spui că cel care a fotografiat-o pe Robin şi era s-o calce cu maşina lucrează pentru Jimmy Weeks şi că a încercat în felul ăsta să mă sperie, ca să renunţ?

— Kerry, nu-ţi spun decât să o laşi baltă. De dragul lui Robin, *las-o baltă.*

— Şi Weeks ştie că te afli aici?

— Ştie doar că, de dragul lui Robin, o să te avertizez.

— Ia stai puţin, zise Kerry şi se uită consternată la fostul ei soţ. Hai s-o spunem pe cea dreaptă. Tu te afli aici ca să mă avertizezi să renunţ, pentru că clientul tău, gangsterul şi criminalul pe care îl reprezinţi, te-a ameninţat în mod direct sau indirect să-mi transmiţi toate astea. Doamne, Bob, ce rău ai ajuns.

— Kerry, încerc doar să-mi salvez copilul.

— Copilul tău? A devenit dintr-o dată aşa de important pentru tine? Habar n-ai de câte ori ai dezamăgit-o pe Robin că n-ai apărut s-o vezi. E jignitor. Acum, pleacă de aici. Când se întoarse, îi smulse biletul din mână. Ăsta o să rămână la mine.

— Dă-mi-l înapoi, spuse Kinellen şi îi apucă mâna, desfăcându-i degetele cu forţa şi scoţându-i biletul din pumn.

— Tată, las-o în pace pe mama!

Se întoarseră şi o văzură pe Robin stând în prag, cicatricele care începuseră să-i dispară strălucindu-i din nou pe fundalul palid al feţei.

66

Doctorul Smith părăsise cabinetul la patru şi douăzeci, după aproape un minut de la plecarea ultimului său pacient, care venise la control după o operaţie de ridicare a burţii.

Kate Carpenter era bucuroasă să-l vadă pe doctor plecând. În ultima vreme devenea neliniştită când stătea în preajma lui. Observase astăzi cum îi tremura mâna când îi scosese copcile de pe frunte doamnei Pryce, pe care o operase pentru a-i ridica sprâncenele. Totuşi, asistenta era mai puţin îngrijorată de starea lui fizică; avea convingerea că doctorul suferea şi de o tulburare mentală.

Cel mai neplăcut lucru pentru Kate era faptul că nu ştia cui să i se adreseze. Charles Smith era, sau cel puţin fusese, un chirurg eminent. Nu voia să-l discrediteze sau să-l scoată din profesie cu surle şi

trâmbiţe. În altă situaţie, Kate ar fi stat de vorbă cu soţia sau cu cel mai bun prieten al doctorului. Dar, în cazul lui Smith, nu avea cum să facă asta. Soţia lui murise demult şi se părea că nu avea niciun prieten.

Sora lui Kate, Jean, era asistentă socială. Ea ar fi înţeles probabil problema şi ar fi putut să-i dea un sfat cui să i se adreseze ca să obţină pentru doctorul Smith ajutorul de care era clar că avea nevoie. Dar Jean plecase în vacanţă în Arizona, iar Kate nu ar fi ştiut cum să dea de ea, chiar dacă ar fi vrut.

La patru şi jumătate sună Barbara Tompkins.

— Doamnă Carpenter, asta-i culmea. Aseară, domnul doctor Smith m-a sunat şi, practic, mi-a impus să iau masa cu el. Apoi îmi tot spunea Suzanne. Şi vrea ca eu să-i spun Charles. M-a mai întrebat dacă am un prieten serios. Îmi pare rău, ştiu că-i datorez foarte mult, dar mă cam sperie şi mă pune pe gânduri. Am ajuns ca şi la serviciu să mă uit peste umăr, aşteptându-mă să-l văd stând la pândă pe undeva. Nu mai suport. Aşa nu mai merge.

Kate Carpenter înţelese că trebuia să facă ceva. Singura persoană care îi veni în minte, căreia îi putea destăinui toate astea, era mama lui Robin Kinellen, Kerry McGrath.

Kate ştia că Kerry e juristă, procuror adjunct în New Jersey, dar ea se afla şi în postura de mamă foarte recunoscătoare doctorului Smith, că se ocupase de fiica ei într-o situaţie gravă. De asemenea, îşi dăduse seama că Kerry McGrath ştia mai multe decât ea sau oricare dintre angajaţii doctorului Smith despre trecutul acestuia. Nu îşi dădea seama de ce făcuse Kerry verificări în privinţa doctorului, dar se gândea că nu avea intenţii rele. Kerry îi spusese că Smith nu numai că divorţase, dar era şi tatăl unei femei care fusese omorâtă.

Simţindu-se ca Iuda Iscarioteanul, Kate Carpenter îi dădu Barbarei Tompkins numărul de telefon de acasă al procurorului adjunct din comitatul Bergen, Kerry McGrath.

67

Mult timp după plecarea lui Bob Kinellen, Kerry şi Robin rămaseră pe canapea, fără să vorbească, umăr lângă umăr, cu picioarele pe măsuţa de servit cafeaua.

Apoi, alegându-şi cu grijă cuvintele, Kerry spuse:

— Orice m-ai auzit că am spus sau orice ai văzut că s-a întâmplat, fii sigură că tati te iubeşte foarte mult, Robin. Şi e îngrijorat din pricina ta. Nu-mi place în ce s-a băgat, dar îi respect sentimentele pe care le are faţă de tine, chiar dacă m-a înfuriat atât de tare, încât l-am dat afară.

— Te-ai înfuriat pe el când spunea că e îngrijorat din cauza mea.

— Ei, haide, erau doar vorbe spuse la mânie. Mă scoate aşa de tare din sărite câteodată. Oricum, cred că atunci când o să fii mare, n-o să te laşi târâtă în probleme atât de clare pentru toţi ceilalţi, explicând că e vorba de o etică a situaţiei. Adică „poate să pară greşit, dar e necesar”.

— Asta face tati?

— Cred că da.

— El ştie cine m-a fotografiat?

— *Bănuieşte.* E în legătură cu un caz la care lucrează Geoff Dorso şi în care m-a rugat să-l ajut. Încearcă să elibereze din închisoare pe cineva de care e convins că e nevinovat.

— Şi tu-l ajuţi?

— De fapt, mi-am cam dat seama că, implicându-mă, mă leg la cap fără să mă doară. Acum am cam început să mă gândesc că poate am greşit, că există câteva motive foarte întemeiate să cred că clientul lui Geoff a fost chiar condamnat pe

nedrept. Dar, pe de altă parte, cu siguranţă că n-o să te pun pe tine în pericol ca să dovedesc asta. Îţi promit.

Robin privi un timp drept înainte, apoi se întoarse spre mama ei.

— Mami, n-are nicio noimă. E cu totul nedrept. Îl condamni pe tati pentru ceva, pe urmă faci şi tu acelaşi lucru. Nu crezi că, dacă *nu-l* ajuţi pe Geoff, deşi te gândeşti că clientul lui n-ar trebui să fie în închisoare, e tot o „etică de situaţie”?

— Robin!

— Zău că da. Ia gândeşte-te şi tu. Şi acum, ce-ar fi să comandăm pizza? Mi-e foame. Şocată, Kerry îşi urmări fata cum se ridică şi se duce la sacoşa în care se aflau casetele video pe care aveau de gând să le vadă. Robin studie titlurile, alese o casetă şi reglă televizorul pe audio-video. Imediat după ce dădu drumul la film, spuse: Mami, sunt sigură că omul care mă urmărea ieri cu maşina voia să mă sperie. Nu cred că avea de gând să mă calce. Şi nu-mi pasă dacă mă duci tu la şcoală, iar Alison vine să mă ia. Ce importanţă are?

Kerry se uită la fiica ei o clipă, apoi dădu din cap.

— Are importanţă faptul că sunt mândră de tine şi mi-e ruşine de mine însămi.

Apoi Kerry o îmbrăţişă pe Robin, după care îi dădu drumul şi se duse în bucătărie.

După câteva minute, în timp ce pregătea farfuriile pentru pizza, telefonul sună şi o voce nesigură spuse:

— Doamnă McGrath, sunt Barbara Tompkins. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar doamna Carpenter, asistenta domnului doctor Charles Smith, mi-a sugerat să vă sun.

În timp ce asculta, Kerry luă un pix şi începu să-şi noteze într-un carneţel. *Barbara a fost la consultaţie la doctorul Smith… El i-a arătat o fotografie… A întrebat-o dacă ar vrea să arate ca femeia din fotografie… A operat-o… A început să*

îi dea sfaturi… A ajutat-o să-şi aleagă un apartament… I-a recomandat pe cineva care s-o ajute la cumpărături… Acum îi spune Suzanne şi o urmăreşte…

În cele din urmă, Tompkins spuse:

— Doamnă McGrath, îi sunt foarte recunoscătoare domnului doctor Smith. Mi-a schimbat întreaga viaţă. Nu vreau să-l reclam la poliţie, ca să i se interzică să se mai apropie de mine. Nu vreau să-i fac niciun rău. Dar aşa nu se mai poate.

— Ai simţit vreodată că eşti ameninţată fizic de el? o întrebă Kerry.

Înainte de a răspunde încet, Tompkins ezită puţin.

— Nu, nu chiar. Adică nu a încercat să mă agreseze fizic. Era, de fapt, foarte preocupat de mine, ca şi cum aş fi fragilă, ca un bibelou de porţelan. Dar, uneori, am simţit la el o furie teribilă, reţinută, poate chiar împotriva mea, care putea să răbufnească oricând cu uşurinţă. De exemplu, când a venit aseară să mă ia la restaurant, mi-am dat seama că nu era foarte fericit că mă pregătisem să plec imediat de acasă. Şi, pentru o clipă, m-am gândit că s-ar putea să răbufnească. N-am vrut să rămân singură cu el. Acum cred că, dacă aş fi *refuzat,* pur şi simplu, să mă întâlnesc cu el, ar fi putut să se înfurie foarte, foarte tare. Dar, cum v-am spus, a fost foarte drăguţ cu mine. Ştiu că o interdicţie de a se apropia de mine i-ar şterbi foarte mult reputaţia.

— Barbara, luni mă duc să mă întâlnesc cu doctorul. El nu ştie. Din câte îmi spui, şi mai ales din faptul că îţi zice Suzanne, suferă de o oarecare tulburare nervoasă. Sper să se lase convins să fie ajutat. Dar nu te pot sfătui să nu vorbeşti cu poliţia din New York dacă te temi. De fapt, cred că ar trebui să faci asta.

— Nu încă. Am de făcut luna viitoare o călătorie de afaceri, dar îmi pot rearanja programul ca să

plec săptămâna viitoare. Aş vrea să mai vorbesc cu dumneavoastră când mă întorc; şi o să mă hotărăsc atunci care va fi următorul pas.

După ce închise telefonul, Kerry se prăbuşi pe un scaun de bucătărie, având în faţă însemnările pe care le făcuse în timpul conversaţiei. Situaţia devenise mult mai complicată. Doctorul o urmărise pe Barbara Tompkins. Oare o hărţuise în acelaşi fel şi pe propria lui fiică? Dacă da, atunci probabil că *al lui* era Mercedesul, văzut de Dolly Bowles şi micuţul Michael, parcat în faţa casei lui Reardon în seara crimei.

Îşi aminti de o parte din numărul de înmatriculare pe care doamna Bowles susţinea că îl văzuse. Reuşise Joe Palumbo să-l confrunte cu numărul lui Smith?

Dar dacă doctorul Smith se întorsese împotriva Suzannei, tot aşa cum Barbara Tompkins se temea că se va întoarce împotriva ei? Dacă el era vinovat de moartea fiicei sale, atunci de ce îi era aşa de frică lui Jimmy Weeks să nu fie cumva implicat în uciderea Suzannei Reardon?

Trebuie să aflu mai multe despre relaţia lui Smith cu Suzanne înainte de a mă întâlni cu el, ca să ştiu ce întrebări să-i pun, gândi Kerry. Specialistul acela în obiecte de artă, Jason Arnott, ar fi omul potrivit. Conform însemnărilor pe care le găsise în dosar, el îi fusese doar prieten, dar venea frecvent la New York şi o însoţea pe Suzanne la licitaţii sau mai ştiu eu pe unde. Poate că doctorul Smith s-a întâlnit cu el uneori.

Îl sună pe Arnott, lăsându-i un mesaj pe robot, prin care îl ruga să îi dea un telefon. Apoi Kerry se întrebă dacă să mai formeze un număr.

Dacă să-l sune pe Geoff, să-l roage să aranjeze o a doua întâlnire, la închisoare, cu Skip Reardon.

Numai că, de data asta, ar vrea să fie de faţă atât mama, cât şi prietena lui, Beth Taylor.

68

Jason Arnott îşi plănuise să stea liniştit acasă vineri seara şi să-şi pregătească singur ceva de mâncare. Aşa că îşi trimisese menajera la cumpărături, iar ea adusese, după cum îi ceruse el, file de calcan, năsturel, mazăre păstăi şi franzelă caldă. Dar când Amanda Coble sună la ora cinci să-l invite să ia masa cu ea şi cu Richard la Clubul Comitatului Ridgewood, acceptă bucuros.

Soţii Coble erau oameni drăguţi. Extrem de bogaţi, dar grozav de nepretenţioşi, amuzanţi, foarte, foarte inteligenţi. Richard lucra la o bancă internaţională, iar Amanda era decoratoare. Jason îşi mânuia cu succes propriii săi bani şi îi făcea o mare plăcere să discute cu Richard despre contracte şi pieţele străine. Ştia că Richard îi respecta opiniile, iar Amanda îi aprecia cunoştinţele în domeniul obiectelor vechi de artă.

Îşi dădu seama că întâlnirea cu ei ar fi o schimbare bine venită după ziua agitată petrecută la New York cu Vera Todd. Prin soţii Coble, cunoscuse o serie de oameni interesanţi. De fapt, datorită lor dăduse o lovitură foarte fructuoasă în Palm Springs în urmă cu trei ani.

Ajunse la uşa clubului chiar după ce Coble îşi lăsase maşina în grija valetului din parcare. Intră cu un pas în urma soţilor Coble, apoi se opri când aceştia se salutară cu o pereche foarte distinsă care tocmai pleca. Îl recunoscu imediat pe bărbat. Era senatorul Jonathan Hoover. Se întâlniseră la câteva dineuri politice la care participase şi Hoover, dar nu se cunoscuseră niciodată personal.

Femeia era într-un scaun cu rotile, dar, cu toate acestea, reuşea să arate distinsă ca o regină, îmbrăcată într-o rochie de seară, albastru închis, care îi ajungea până în vârful botinelor cu şireturi. Auzise că doamna Hoover avea probleme, dar nu o văzuse niciodată până acum. Cu ochiul format să surprindă şi cele mai mici amănunte, observă

poziţia mâinilor ei, împreunate, ascunzând parţial încheieturile umflate ale degetelor.

Trebuie să fi fost o frumuseţe în tinereţe şi înainte de a ajunge în starea asta, îşi spuse el, studiind trăsăturile încă uimitor de frumoase, dominate de safirul ochilor ei.

Amanda Coble îl văzu.

— Jason, ai sosit, spuse ea şi îi făcu semn să se apropie. Vorbeam despre crimele alea oribile care au avut loc în Summit azi-dimineaţă. Atât domnul senator Hoover, cât şi Richard îl cunoşteau pe avocatul Mark Young.

— E foarte clar că e vorba de o răfuială mafiotă, interveni Richard Coble supărat.

— Aşa e, răspunse Jonathan Hoover. Şi guvernatorul crede la fel. Ştim cu toţii cum a scăzut criminalitatea în ultimii opt ani datorită lui. Iar acum avem nevoie de Frank Green ca tot ce a făcut el să rămână pe mâini bune. Vă pot spune un lucru: dacă Weeks ar fi fost judecat la un tribunal al acestui stat, fiţi siguri că procurorul general ar fi ajuns la o înţelegere cu Haskell şi ar fi obţinut o declaraţie de la el, iar aceste crime nu ar fi avut loc. Iar acum Ryce, omul care a rezolvat de mântuială toată această afacere, vrea să fie guvernator. Voi face însă tot ce-mi stă în putinţă să nu se întâmple aşa.

— Jonathan, murmură Grace Hoover a reproş. Se vede că e an electoral, nu-i aşa, Amanda? întrebă ea şi, în timp ce toţi zâmbeau, adăugă: Acum, nu vă mai reţinem.

— Soţia mea mă ţine din scurt de când ne-am cunoscut ca boboci la colegiu, îi explică Jonathan Hoover lui Jason. Mi-a părut bine să vă văd din nou, domnule Arnott.

— Domnule Arnott, noi nu ne cunoaştem cumva? întrebă deodată Grace Hoover.

Jason simţi că îi ticăie sistemul intern de alarmă. Îi trimitea semnale puternice de avertisment.

— Nu cred, răspunse el încet.

Sunt convins că mi-aş fi amintit, îşi spuse el. *Atunci de ce crede că ne cunoaştem?*

— Nu ştiu ce mă face să cred că vă cunosc. Ei, sunt sigură că v-am confundat. La revedere.

Deşi soţii Coble erau aceleaşi persoane interesante ca de obicei iar cina delicioasă, Jason îşi petrecu seara dorindu-şi din toată inima să fi rămas acasă şi să-şi fi gătit fileul de calcan.

Când se întoarse acasă la zece şi jumătate, se simţi şi mai amărât după ce ascultă mesajul de pe robot. Era de la Kerry McGrath, care se prezentase a fi procuror adjunct în comitatul Bergen. Îi lăsase numărul de telefon şi îl rugase să o sune acasă până la unsprezece în seara asta sau a doua zi de dimineaţă. După cum îi explica, voia să vorbească cu el în mod neoficial despre vecina şi prietena lui, Suzanne Reardon, victimă a unui asasinat.

69

Vineri seara, Geoff Dorso se dusese la masă la părinţii lui din Essex Fells. Era o obligaţie de care trebuia să se achite. Pe neaşteptate, sora lui, Marian, soţul acesteia, Don, şi cei doi copii gemeni ai lor veniseră de la Boston să-şi petreacă aici sfârşitul de săptămână. Mama lor încercase imediat să îi strângă pe toţi ceilalţi patru copii cu familiile lor, ca să-i întâlnească pe musafiri. Vineri era singura seară când ceilalţi puteau veni, astfel încât întâlnirea trebuia neapărat să aibă loc în acea zi.

— Aşa că o să-ţi amâni orice alt program ai avea, nu, Geoff? îl rugase şi îi impusese în acelaşi timp mama lui când îl sunase în acea după-amiază.

Geoff nu avea niciun plan, dar, dorind să pregătească terenul împotriva unei alte invitaţii de genul acesta pe viitor, insinuă:

— Nu sunt sigur, mamă. Va trebui să contramandez ceva, dar…

Numai că îi păru rău imediat că alesese această tactică. Curioasă, mama îl întrerupse pe un ton vioi:

— A, Geoff, aveai o întâlnire! Ai cunoscut o fată drăguţă? Nu contramanda întâlnirea. Adu-o şi pe ea. M-aş bucura s-o cunosc!

Geoff oftă în sinea lui şi-i spuse:

— Am glumit, mamă. N-am nicio întâlnire. Vin pe la şase.

— Bine, dragă, îi spuse ea pe un ton care dădea de înţeles că plăcerea de a fi acceptat invitaţia era umbrită de faptul că nu urma să fie prezentată unei potenţiale nurori.

Când termină convorbirea, Geoff recunoscu că, fiind vorba de seara următoare, ar fi tentat să îi propună lui Kerry să vină cu Robin la cină la părinţii lui. Probabil că şi-ar ieşi din minţi, gândi el.

Tulburat, îşi dădu deodată seama că, de mai multe ori în ziua aceea, se gândise că mamei lui i-ar plăcea de Robin foarte, foarte mult.

La ora şase, ajunse la eleganta casă în stil Tudor, cu o arhitectură neregulată, pe care o cumpăraseră părinţii lui cu douăzeci de ani în urmă la o zecime din preţul ei actual. O casă ideală pentru familie când eram mici, îşi spuse el. Şi mai este şi acum pentru toţi nepoţii. Parcă maşina în faţa aripii vechi, unde locuia sora lui mai mică, încă nemăritată. După colegiu sau facultate, folosiseră pe rând apartamentul din aripa aceea. El stătuse acolo cât urmase Facultatea de Drept a Universităţii Columbia şi apoi încă doi ani după absolvire.

Ce vremuri grozave, îşi aminti el, respirând aerul rece de noiembrie, cu gândul la căldura primitoare a încăperilor din casă, luminate din plin. Mintea îi zbură din nou la Kerry. Mă bucur că nu am fost un copil singur la părinţi, îşi spuse. Mă bucur că tata nu a murit când eram la colegiu şi că

mama nu s-a recăsătorit şi nu s-a mutat la o depărtare de mii de kilometri. Probabil că lui Kerry nu i-a fost uşor.

Ar fi trebuit s-o invit şi pe ea astăzi. De ce n-am făcut-o? Ştiu că nu vrea s-o cocoloşească nimeni, dar n-are cui să-i împărtăşească grijile. Nu o poate proteja pe Robin aşa cum ar putea familia asta să-şi protejeze unul dintre copii, dacă ar fi în primejdie.

Merse în sus pe alee şi se lăsă copleşit de larma caldă, binecunoscută din momentele când cele trei generaţii Dorso se întâlneau.

După ce se îmbrăţişă călduros cu ramura din Boston a familiei şi îi salută în treacăt pe cei pe care îi vedea în mod regulat, Geoff reuşi să se retragă în bibliotecă cu tatăl lui.

Tapetată cu cărţi de drept şi ediţii cu dedicaţie, asta era singura cameră în care micii curioşi nu aveau acces. Edward Dorso turnă whisky pentru fiul lui şi pentru el. Acum pensionar în vârstă de şaptezeci de ani, fusese avocat specializat în afaceri şi firme şi numărase, cândva, multe companii de prim rang printre clienţii săi.

Edward îl cunoscuse şi îl plăcuse pe Mark Young şi acum era nerăbdător să afle informaţii de culise despre crimă, pe care Geoff le-ar fi auzit pe la tribunal.

— Nu-ţi prea pot spune mare lucru, tată, spuse Geoff. E greu de crezut că a fost o coincidenţă ca unul sau mai mulţi tâlhari să se gândească să dea o spargere aşa, la nimereală, şi să-l omoare pe Young, exact când cealaltă victimă, Haskell, era pe punctul de a ajunge la o înţelegere cu procurorul, urmând să depună, în schimb, mărturie împotriva lui Jimmy Weeks.

— Aşa e. Şi, apropo, am luat astăzi masa la Trenton cu Sumner French. A venit vorba de ceva ce s-ar putea să te intereseze. Există în Philadelphia un membru al comisiei de sistematizare de care e sigur că, în urmă cu zece

ani, îi furniza lui Weeks informaţii confidenţiale despre construirea unei noi autostrăzi între Philly şi Lancaster. Weeks a achiziţionat proprietăţi foarte scumpe şi a obţinut un profit imens vânzându-le investitorilor, când proiectul de construire a autostrăzii a fost dat publicităţii.

— Nimic nou, când e vorba de vinderea unor ponturi, remarcă Geoff. E o realitate a vieţii, iar poliţia aproape că-i neputincioasă. Aş putea spune că, uneori, e greu de dovedit.

— Uite de ce ţi-am zis asta. Cred că Weeks cumpărase unele dintre aceste proprietăţi pe o nimica toată, fiindcă individul care le deţinea era disperat după bani.

— Eu îl cunosc?

— E clientul tău preferat, Skip Reardon.

Geoff ridică din umeri.

— Avem de a face cu un cerc vicios, tată, ştii asta. A fost doar unul dintre modurile de a i se mai da o dată la cap lui Skip Reardon. Mi-amintesc cum Tim Farrell zicea la vremea respectivă că Skip îşi lichida toată averea ca să-şi plătească apărarea. Pe hârtie, situaţia financiară a lui Skip arăta minunat, dar avea multe terenuri opţionate, o ipotecă mare pe o casă extravagantă şi o soţie care se purta de parcă ar fi fost măritată cu regele Midas. Dacă nu ar fi ajuns la închisoare, Skip ar fi fost un om bogat astăzi, pentru că era un om de afaceri priceput. Din câte mi-amintesc, el a vândut toate opţiunile la un preţ rezonabil practicat pe piaţă.

— Ce preţ rezonabil, când cumpărătorul avea informaţii confidenţiale, spuse tatăl său caustic. Unul dintre zvonurile pe care le-am auzit e că Haskell, contabilul lui Weeks şi în acea vreme, ştia la rândul lui despre tranzacţie. Oricum, e o informaţie care ţi-ar putea fi utilă în vreun fel, cândva.

Înainte ca Geoff să apuce să mai spună ceva, din spatele uşii se auzi un cor.

— Bunicule, unchiule Geoff, masa e gata.

— Şi iată că veni chemarea… cită Edward Dorso, ridicându-se în picioare.

— Du-te tu înainte, tată, vin şi eu după tine. Vreau să văd ce mesaje am primit.

Când auzi vocea guturală a lui Kerry, îşi lipi receptorul de ureche. *Oare chiar spunea Kerry că vrea să meargă la închisoare să-l vadă pe Skip din nou? Că voia ca mama lui şi Beth Taylor să fie şi ele de faţă?*

— Doamne ajută, zise el cu glas tare.

Luându-l de mână pe Justin, nepotul care fusese trimis după el, Geoff se lăsă târât în sufragerie unde ştia că mama aştepta nerăbdătoare ca toată lumea să se aşeze şi să-şi facă rugăciunea.

După ce tatăl termină rugăciunea, mama adăugă:

— Şi suntem atât de recunoscători că Marian şi Don, şi cei doi gemeni sunt alături de noi.

— Mamă, doar nu trăim la Polul Nord, protestă Marian, făcându-i cu ochiul lui Geoff. Boston e doar la o distanţă de trei ore şi jumătate.

— Dacă era după mama voastră, am fi întemeiat aici o tabără de familie, comentă tatăl cu un zâmbet amuzat. Aţi fi cu toţii aici, pe lângă fusta ei.

— N-aveţi decât să râdeţi de mine, spuse mama, dar îmi place foarte mult să vă văd pe toţi împreuna. E minunat să ştiu că trei dintre voi, fetelor, sunteţi la casa voastră, iar Vickey are un prieten atât de drăguţ cum e Kevin.

Geoff urmări cum maică-sa se uită, zâmbind, la cei doi.

— Acum, numai dacă l-aş vedea pe singurul nostru băiat că şi-a găsit fata potrivită… mai spuse ea, lăsând fraza neterminată, în timp ce toţi se întoarseră spre Geoff cu un surâs înţelegător.

Geoff făcu o grimasă, apoi le răspunse cu un zâmbet, amintindu-şi că, atunci când nu avea ideea asta fixă, maică-sa era o femeie foarte interesantă,

care predase literatură medievală la Universitatea Drew timp de douăzeci de ani. De fapt, lui îi puseseră numele de Geoffrey datorită marii admiraţii pe care o avea mama pentru Chaucer.

Între două feluri de mâncare, Geoff se strecură în birou şi o sună pe Kerry. Emoţionat, îşi dădu seama că părea bucuroasă să-l audă.

— Kerry, poţi să te duci mâine să-l vezi pe Skip? Ştiu că mama lui şi Beth or să renunţe la tot ca să fie acolo când te duci tu.

— Aş vrea să merg, Geoff, dar nu ştiu dacă o să pot. Ar fi prea de tot s-o las pe Robin, chiar şi acasă la Cassie. Copiii îşi petrec timpul mai mult pe afară şi stau exact pe un colţ expus.

Geoff nu ştia că are o soluţie până nu se auzi spunând:

— Atunci am o idee mai bună. Trec să vă iau cu maşina pe amândouă şi o putem lăsa pe Robin aici cu ai mei, cât suntem noi plecaţi. Sora mea e aici cu soţul ei şi cu copiii. Tocmai de asta or să vină şi ceilalţi nepoţi. Robin o să aibă cu cine să se distreze şi, dacă asta nu-i destul, cumnatul meu e căpitan în poliţia din Massachusetts. Fii convinsă că aici o să fie în siguranţă.

Sâmbătă, 4 noiembrie

7

Jason Arnott nu dormi aproape toată noaptea, luptându-se să ia o hotărâre în legătură cu mesajul procurorului adjunct Kerry McGrath, chiar dacă ea afirmase în mod atât de delicat că îl sună în mod „neoficial”.

La ora şapte se hotărî. O s-o sune şi, pe un ton curtenitor, civilizat, dar distant, o să-i spună că ar fi încântat să se întâlnească cu ea, cu condiţia să nu dureze prea mult. O să se scuze că se pregăteşte să plece într-o călătorie de afaceri.

La Catskills, îşi promise Jason. O să mă ascund acolo. Nimeni n-o să mă găsească. Între timp, totul o să treacă. Dar nu pot lăsa să se vadă că mă frământă ceva.

După ce luă această decizie, căzu, în sfârşit, într-un somn adânc, somnul care îl cuprindea după ce îndeplinea cu succes o acţiune şi ştia că e din nou acasă, liber.

Cum se sculă la nouă şi jumătate, o sună pe Kerry McGrath. Ea ridică receptorul imediat. Simţi o uşurare când auzi că îi mulţumea sincer.

— Domnule Arnott, vă mulţumesc foarte mult că m-aţi sunat şi vă asigur că e vorba de ceva neoficial, spuse ea. Am aflat că eraţi, cu ani în urmă, prietenul şi expertul Suzannei Reardon în obiecte vechi de artă. În dosarul acesta au apărut elemente noi şi v-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-aţi oferi prilejul de a vorbi cu dumneavoastră despre relaţia pe care aţi observat-o între Suzanne şi tatăl ei, doctorul Charles Smith. Vă promit că nu voi abuza de timpul dumneavoastră.

Chiar era sinceră. Jason simţea imediat oamenii prefăcuţi, făcuse o carieră din asta, iar ea nu era prefăcută. Nu o să-i fie greu să vorbească despre Suzanne, îşi spuse el. Făcea deseori cumpărături cu ea, aşa cum făcuse cumpărături deunăzi cu Vera Shelby Todd. Fusese la multe dintre petrecerile lui, dar mai fuseseră acolo atâţia alţii. Nimeni nu putea trage vreo concluzie din asta.

Jason acceptă explicaţia lui Kerry că promisese cuiva să vină să o ia la ora unu şi că putea să-l viziteze până la acea oră.

71

Kerry se hotărî să o ia şi pe Robin când se duse la Jason Arnott. Ştia că pe Robin o impresionase neplăcut să o vadă luptându-se cu Bob pe copia bileţelului lui Haskell şi se gândea că un dram la Alpine le-ar da prilejul să stea de vorbă câte o jumătate de oră la dus şi la întors. Îşi reproşa scena cu Bob. Trebuia să-şi fi dat seama că nu-l putea face în niciun fel să-i dea bileţelul. Oricum, ştia ce era scris pe el. Îşi notase totul imediat ce-l văzuse, aşa că i-l va putea arăta lui Geoff mai târziu.

Era o zi răcoroasă, din acelea care au darul să te înviorezе. Acum, când ştia că va trebui să se uite serios pe dosarul Reardon şi să-l revadă cu adevărat, era hotărâtă să facă asta cât mai repede.

Robin acceptă bucuroasă să vină cu ea, deşi insistase să se întoarcă la prânz. Voia să o invite pe Cassie la masă.

Dar Kerry îi spuse că se gândise s-o ducă în vizită la familia lui Geoff cât timp ea avea o treabă la Trenton.

— Asta fiindcă eşti îngrijorată din cauza mea, spuse Robin cu indiferenţă.

— Aşa-i, recunoscu Kerry. Vreau să fii într-un loc unde te ştiu în siguranţă şi sunt convinsă că la familia Dorso o să fie bine. Luni, după ce te las la şcoală, o să vorbesc despre toate astea cu Frank

Green. Dar, Rob, ştii că mergem acasă la domnul Arnott ca să stau de vorbă cu el între patru ochi. Ţi-ai adus cu tine o carte?

— Îhîm. Mă întreb câţi dintre nepoţii şi nepoatele lui Geoff or să fie astăzi acolo. Ia să vedem. Are patru surori. Cea mai mică nu e măritată. Cea de după Geoff are trei copii, un băiat de nouă ani – el e cel mai apropiat de vârsta mea – o fată de şapte ani şi un băiat de patru ani. Cea de a doua soră a lui Geoff are patru copii, dar sunt cam mici, cel mai mare are şase ani, cred. Şi mai e cea cu doi gemeni de doi ani.

— Rob, pentru numele lui Dumnezeu, de unde ştii toate astea? o întrebă Kerry.

— Le-am aflat seară, în timpul mesei. Geoff ne-a povestit de ei. Tu erai cam departe, cred. Adică nu prea erai atentă la ce se vorbea. Oricum, cred c-o să fie grozav acolo. Zice că mama lui găteşte perfect.

Când ieşeau din Closter şi intrau în Alpine, Kerry se uită la indicatoare.

— Nu mai avem mult.

După cinci minute se aflau pe un drum întortocheat care ducea la casa în stil european al lui Jason Arnott. Soarele strălucea pe structura casei, o combinaţie minunată de stuc, cărămidă şi lemn, cu ferestre înalte cu ramă metalică.

— Uau! exclamă Robin.

— Te cam face să simţi cât de modest trăim *noi,* remarcă Kerry în timp ce parca maşina în semicercul aleii din faţa casei.

Jason Arnott le deschise uşa înainte ca ele să găsească butonul soneriei. Le salută prietenos.

— Bună ziua, doamnă McGrath. Aceasta e asistenta dumneavoastră?

— V-am spus că e o vizită neoficială, domnule Arnott, spuse Kerry, prezentându-i-o pe Robin. Ar putea aştepta aici cât stăm noi de vorbă, spuse ea, arătând un scaun lângă o sculptură în bronz

reprezentând doi cavaleri în mărime naturală, care se luptau.

— A, nu. O să se simtă mult mai bine în biroul cel mic, spuse Arnott şi îi făcu semn spre o cameră din stânga holului de la intrare. Noi doi putem merge în bibliotecă. E după birou.

Parcă ar fi un muzeu, îşi spuse Kerry, mergând în urma lui Arnott. I-ar fi plăcut să se poată opri să admire splendidul tapet de pe perete, mobila elegantă, picturile, întreaga armonie a interiorului. Concentrează-te la ce ai de făcut, îşi atrase singură atenţia. I-ai promis că stai doar o jumătate de oră.

După ce se aşezară faţă în faţă în fotoliile de piele, îi spuse:

— Domnule Arnott, Robin s-a rănit la faţă într-un accident, acum câteva săptămâni, şi a fost tratată de doctorul Charles Smith.

Arnott ridică din sprincene.

— Doctorul Charles, tatăl Suzannei Reardon?

— Exact. La ambele consultaţii ulterioare am văzut, în cabinetul lui, câte o pacientă care semăna uimitor cu Suzanne Reardon.

Arnott se uită la ea consternat.

— Sper că era o coincidenţă. Doar nu vreţi să spuneţi că o recreează în mod intenţionat pe Suzanne.

— E foarte interesant cum vedeţi dumneavoastră lucrurile, domnule Arnott. Mă aflu aici pentru că, aşa cum v-am spus la telefon, trebuie să o cunosc mai bine pe Suzanne. Trebuie să aflu în ce relaţii era cu tatăl ei şi, în măsura în care ştiţi, cu soţul ei.

Arnott se lăsă pe spătarul fotoliului, privi în tavan şi îşi împreună mâinile sub bărbie.

E aşa de teatral, gândi Kerry. Vrea să mă impresioneze. De ce oare?

— Să încep cu ziua în care am cunoscut-o pe Suzanne. Era acum vreo doisprezece ani. Într-o bună zi, pur şi simplu, mi-a sunat la uşă. Trebuie să vă spun că era o fată extraordinar de frumoasă.

S-a prezentat şi mi-a explicat că ea şi soţul ei îşi construiau o casă în cartier, pe care voiau s-o decoreze cu obiecte vechi de artă, şi auzise că eu îmi însoţeam prietenii la licitaţii. I-am spus că e adevărat, dar nu mă consider un decorator şi nici nu vreau să fiu luat drept un consilier de profesie.

— Primiţi comision pentru serviciile dumneavoastră?

— La început, nu primeam. Dar când mi-am dat seama că-mi petreceam timpul în mod foarte plăcut, însoţind tot felul de oameni drăguţi, avertizându-i care ar fi achiziţiile proaste, am stabilit un comision rezonabil. La început, nu mă interesa să mă ocup de Suzanne. Mă cam sufoca, înţelegeţi?

— Dar v-aţi ocupat până la urmă?

Arnott ridică din umeri.

— Doamnă McGrath, Suzanne obţinea tot ce voia. De fapt, când şi-a dat seama că mă enervează dacă-mi face curte, a început să-şi schimbe tactica. Ştia să fie foarte amuzantă. În cele din urmă, am devenit prieteni foarte buni. De fapt, îi simt lipsa foarte mult. Era o pată de culoare la petrecerile pe care le dădeam.

— Venea cu Skip?

— Rareori. El se plictisea, iar musafirii mei nu-l prea considerau simpatic. Acum, nu mă înţelegeţi greşit. Era un tânăr manierat şi bine crescut, dar total diferit de mulţi dintre cei pe care îi cunosc. Genul de om care se scoală dimineaţa devreme, munceşte mult şi nu-l interesează vorbele goale, după cum îi spusese Suzannei într-o seară, când o lăsase aici şi se dusese acasă.

— Ea venise cu maşina ei în seara aceea?

Arnott zâmbi.

— Suzanne nu avea niciodată probleme să găsească pe cineva s-o ia cu maşina.

— Cum vi s-a părut relaţia dintre Suzanne şi Skip?

— Ciudată. I-am cunoscut în ultimii lor doi ani de căsnicie. La început, păreau foarte îndrăgostiţi unul de celălalt, dar, în cele din urmă, a reieşit că ea se plictisise de el. Spre sfârşit, ieşeau foarte rar împreună.

— Doctorul Smith spunea că Skip era deosebit de gelos pe Suzanne şi că o amenințase.

— Chiar dacă a făcut-o, Suzanne nu mi-a mărturisit asta niciodată.

— Cât de bine l-aţi cunoscut pe doctorul Smith?

— Ca oricare alt prieten de-al ei, cred. Dacă mergeam cu Suzanne la New York în zilele când cabinetul lui era închis, ne însoţea de multe ori. În cele din urmă, atenţia pe care i-o arăta începuse s-o deranjeze. Spunea lucruri de genul: „Aşa-mi trebuie dacă i-am spus că venim astăzi aici.”

— Şi-i dădea şi lui de înţeles că o agasează?

— După cum nu se abţinea să-şi arate în public indiferenţa faţă de Skip, tot aşa nu făcea niciun efort să-şi ascundă iritarea faţă de doctorul Smith.

— Ştiaţi că a fost crescută de mama ei şi de un tată vitreg?

— Da. Mi-a spus că avusese o copilărie nefericită. Surorile ei erau invidioase pentru felul cum arăta. O dată a zis: „Într-un fel, am dus o viaţă ca Cenuşăreasa.”

Ăsta e şi răspunsul la următoarea mea întrebare, îşi spuse Kerry. Era clar că Suzanne nu îi mărturisise lui Arnott că în copilărie ea fusese, de fapt, sora cea urâţică numită Susie.

Deodată îi veni în minte o întrebare neaşteptată:

— Cum îi spunea doctorului Smith?

Arnott făcu o pauză.

— Fie doctore, fie Charles, răspunse el după un timp.

— Nu tată.

— Niciodată. Cel puţin, din câte-mi aduc aminte, îi răspunse Arnott, apoi se uită la ceas.

— Ştiu, v-am promis să nu vă reţin prea mult, dar aş vrea să mai aflu ceva. Suzanne avea vreo

legătură cu un alt bărbat? Mai exact, cu Jimmy Weeks?

Arnott păru să se gândească înainte de a răspunde.

— Eram toţi chiar în camera asta când i-am prezentat-o lui Jimmy Weeks. A fost prima şi ultima dată când el s-a aflat aici. Li s-au cam aprins călcâiele unul după celălalt. Poate că ştiţi, Weeks avea un aer aşa de sigur pe sine şi asta a impresionat-o imediat pe Suzanne. Şi, fireşte, Jimmy era mereu atras de femeile frumoase. Suzanne se lăuda că, după ce s-au cunoscut, au început să se întâlnească deseori la Clubul Palisades Country, unde ea îşi petrecea mult timp. Cred că Jimmy era deja membru al acelui club.

Cu gândul la spusele băiatului de mingi, Kerry îl mai întrebă:

— Iar ea era încântată de asta?

— A, foarte. Deşi nu cred că-i dezvăluise asta lui Jimmy. Ştia că Jimmy avea multe iubite şi tocmai de aceea îi plăcea să-l facă gelos. Vă amintiţi de una dintre primele secvenţe din *Pe aripile vântului,* cea în care Scarlett îi strânge pe toţi amorezii celorlalte femei?

— Da.

— Aşa făcea şi Suzanne a noastră. Ar fi fost de presupus că depăşise vârsta să se mai poarte aşa. Pentru că e totuşi un truc foarte adolescentin, nu? Dar n-a existat bărbat căruia Suzanne să nu încerce să-i sucească minţile. De asta femeile nu o prea înghiţeau.

— Şi care era reacţia doctorului Smith la flirturile ei?

— Era revoltat, aş putea spune. Cred că, dacă ar fi putut, Smith ar fi construit un ţarc în jurul ei, ca să-i ţină pe ceilalţi la distanţă, aşa cum la muzee se instalează cordoane în jurul obiectelor celor mai preţioase.

Nici nu ştii cât de aproape eşti de adevăr, gândi Kerry. Îşi aminti ce îi spusese Deidre Reardon

despre relaţia doctorului Smith cu Suzanne, că o trata ca pe un obiect.

— Dacă teoria dumneavoastră este corectă, domnule Arnott nu ar fi acesta un motiv ca doctorul Smith să aibă resentimente faţă de Skip Reardon?

— Resentimente? Cred că era mai mult de atât. Cred că-l ura.

— Domnule Arnott, aţi avea vreun motiv să credeţi că Suzanne primea bijuterii şi de la alţi bărbaţi decât de la soţul sau tatăl ei?

— Chiar dacă era aşa, eu n-am fost de faţă să ştiu. Suzanne avea câteva bijuterii foarte frumoase, asta ştiu. Skip îi cumpăra câte ceva în fiecare an, de ziua ei şi de Crăciun, de fiecare dată după ce ea îi spunea exact ce-şi doreşte. Avea, de asemenea, câteva unicate Cartier mai vechi pe care cred că i le dăduse tatăl ei.

Sau, cel puţin, aşa spunea el, gândi Kerry, apoi se ridică.

— Domnule Arnott, credeţi că Skip Reardon a ucis-o pe Suzanne?

Se ridică şi el în picioare.

— Doamnă McGrath, mă consider foarte priceput la obiecte de artă şi mobilă stil. Dar mă pricep mai puţin să judec oamenii, însă nu e oare adevărat că dragostea şi banii sunt principalele două motive pentru a ucide pe cineva? Îmi pare rău să spun că, în acest caz, Skip ar fi putut avea ambele motive. Nu credeţi?

Jason urmări de la fereastră cum maşina lui Kerry dispăru de pe aleea din faţa casei. Derulând în gând scurta lor discuţie, simţea că oferise suficiente amănunte ca să se facă util, dar fusese destul de vag ca, asemenea acuzării şi apărării de acum zece ani, Kerry să ajungă la concluzia că nu mai avea de ce să-i pună şi alte întrebări.

Dacă cred că Skip Reardon a ucis-o pe Suzanne? Nu, nu cred, doamnă McGrath, îşi spuse

el. Cred că, la fel ca mulţi alţi bărbaţi, Skip ar fi fost în stare să-şi omoare nevasta. Numai că în seara aceea cineva i-a luat-o înainte.

72

Fără îndoială, Skip Reardon avusese una dintre cele mai proaste săptămâni din viaţa lui. Scepticismul din ochii procurorului adjunct Kerry McGrath, când venise la el în vizită, nu făcuse decât să umple paharul în care deja îi turnase amărăciune ştirea că, probabil, nu va mai putea face noi recursuri.

Parcă auzea în gând un cor antic repetându-i într-una: *„Încă douăzeci de ani până vei putea fi eliberat condiţionat.”* îi răsunau în minte cuvintele astea iar şi iar. Toată săptămâna, în loc să citească sau să se uite seara la televizor, Skip privise la fotografiile de pe pereţii celulei.

Aproape toate le înfăţişau pe Beth şi pe mama lui. Unele dintre ele erau făcute în urmă cu şaptesprezece ani, când el avea douăzeci şi trei de ani şi abia începuse să se întâlnească cu Beth. Ea lucra de curând ca profesoară, iar el tocmai înfiinţase Compania de Construcţii Reardon.

În cei zece ani de când se afla la închisoare, Skip petrecuse multe ore privind fotografiile şi întrebându-se cum de-i mersese aşa de rău. Dacă n-ar fi întâlnit-o pe Suzanne în acea seară, ar fi fost însurat cu Beth de paisprezece sau cincisprezece ani. Probabil ar fi avut deja doi sau trei copii. Oare cum o fi să ai un băiat sau o fată? se întreba el.

I-ar fi construit lui Beth o casă pe care ar fi plănuit-o împreună, nu acea construcţie nebunească şi modernă, imaginata de un arhitect la cererea Suzannei şi pe care ajunsese s-o deteste.

În toţi aceşti ani petrecuţi în închisoare îşi aflase sprijinul în conştiinţa nevinovăţiei sale, în încrederea în sistemul judiciar american şi în convingerea că, într-o zi, coşmarul va lua sfârşit.

În visele sale, Curtea de Apel era de acord că doctorul Smith minţise, iar Geoff apărea la închisoare într-o bună zi, spunând: „Să mergem, Skip. Eşti liber.”

Regulamentul închisorii îi permitea lui Skip să dea două telefoane cu taxă inversă pe zi. De obicei, le suna pe mama şi pe Beth de două ori pe săptămână. Cel puţin una dintre ele venea să-l vadă sâmbătă sau duminică.

Săptămână asta, Skip nu o sunase pe niciuna din ele. Se hotărâse. N-o să-i mai dea voie lui Beth să-l viziteze. Trebuia să-şi vadă de viaţa ei. O să împlinească în curând patruzeci de ani, gândi el. Ar trebui să-şi găsească pe cineva, să se mărite, să aibă copii. Ei îi plăceau copiii. Tocmai de asta şi-a ales meseria de profesor şi apoi de pedagog.

Skip mai hotărâse ceva: n-o să-şi mai piardă vremea desenând camere şi case, cu gândul că, într-o zi, o să reuşească să le construiască. Când o să iasă din închisoare, dacă o să iasă vreodată, o să aibă deja şaizeci de ani. Prea târziu să o ia de la capăt. În plus, n-o să mai aibă pe nimeni pe lume.

De asta, sâmbătă dimineaţa, când îl anunţară că îl sunase avocatul lui, Skip merse la telefon ferm hotărât să-i ceară şi lui Geoff să uite de el. Şi el ar trebui să-şi vadă de treburile lui. Se supără când auzi că venea să-l vadă Kerry McGrath împreună cu mama lui şi cu Beth.

— Ce vrea să facă McGrath, Geoff? întrebă el. Să le arate mamei şi lui Beth că-şi pierd timpul încercând să mă scoată de aici? Să le arate cum fiecare argument în favoarea mea e, de fapt, un argument împotriva mea? Spune-i lui McGrath că nu mai vreau să aud de asta. Instanţa a făcut o treabă bună când m-a condamnat.

— Taci din gură Skip, izbucni Geoff foarte hotărât. Tu nu ştii câte probleme are Kerry că se interesează de tine. A fost chiar ameninţată că fiica ei de zece ani ar putea păţi ceva dacă nu renunţă.

— Ameninţare? Din partea cui?

Skip privi la receptorul pe care îl ţinea în mână, ca şi cum acesta ar fi fost un obiect ciudat. Îi era imposibil să priceapă că fiica lui Kerry McGrath fusese ameninţată din cauza lui.

— Nu numai cine, dar şi de ce? Suntem convinşi că Jimmy Weeks e răspunsul la întrebarea „cine”. Cât despre „de ce”, dintr-un anume motiv se teme de redeschiderea dosarului. Ascultă ce-ţi spun: Kerry vrea să revadă fiecare cuvinţel din dosarul ăsta împreună cu tine, cu mama ta şi cu Beth. Are o groază de întrebări pentru fiecare dintre voi. Şi mai are să-ţi spună o mulţime de lucruri despre doctorul Smith. Nu mai trebuie să-ţi amintesc ce urmări a avut asupra ta declaraţia lui. O să venim acolo la sfârşitul programului de vizită, aşa că încearcă să fii coerent. Asta-i cea mai bună şansă pe care am avut-o vreodată să te scoatem de la închisoare. Ar putea fi şi ultima.

Skip auzi clicul telefonului. Un gardian îl duse înapoi în celulă. Se aşeză pe pat şi îşi cufundă capul în palme. Fără să vrea, licărul de speranţă despre care crezuse că s-a stins definitiv revenise şi îi cuprinsese întreaga fiinţă.

73

La ora unu, Geoff trecu să le ia pe Kerry şi pe Robin. Când ajunseră la Essex Fells, le conduse în casă şi făcu prezentările. Seara trecută, după cină, le explicase pe scurt adulţilor din familie motivul pentru care o aducea pe Robin aici.

Imediat, mama lui simţi din instinct că femeia la care Geoff se referea ca fiind „mama lui Robin” trebuie să aibă o semnificaţie specială pentru băiatul ei.

— Sigur, să o aduci pe Robin să stea aici după-amiază, spuse ea. Bietul copil, cum îi poate trece cuiva prin cap să-i facă vreun rău. Şi, Geoff, după ce tu şi mama ei, Kerry parcă spuneai că o cheamă,

vă întoarceţi de la Trenton, trebuie să rămâneţi să luaţi cina cu noi.

Geoff ştia că nu va avea niciun succes cu un răspuns evaziv de genul „Bine, o să vedem”. Aşa că, dacă nu apare nimic neprevăzut în seara asta, o să rămânem la masă la mama, îşi spuse el.

Remarcă imediat expresia de aprobare din privirea mamei când o văzu pe Kerry. Era îmbrăcată cu o haină din păr de lamă, strânsă în talie cu curea, şi pantaloni asortaţi. Un pulover pe gât, verde închis, îi punea în evidenţă sclipirile verzi din ochii săi căprui deschis. Părul îi cădea liber peste guler. Singurul fard, pe lângă ruj, părea să fie o umbră de culoare pe pleoape.

Apoi îşi dădu seama că mamei îi plăcu când Kerry îşi exprimă sincer, dar fără un potop de cuvinte, recunoştinţa că o putea lăsa pe Robin să stea acolo. Mama insistase mereu că oamenii trebuie să-şi moduleze bine tonul, gândi el.

Robin fu încântată să afle că toţi cei nouă nepoţi erau pe undeva prin casă.

— Don o să te ia pe tine şi pe cei doi mai mari la Sports World, o anunţă doamna Dorso.

Kerry dădu din cap şi murmură:

— Păi, nu ştiu…

— Don e cumnatul meu, căpitan de poliţie în Massachusetts, îi explică Geoff. O să se ţină scai de copii.

Era clar că Robin abia aştepta să se distreze. Privi cum gemenii de doi ani, urmăriţi de vărul lor de patru ani, trecură în fugă pe lângă ei.

— E cam hărmălaie pe aici, observă ea încântată. La revedere, mami.

În maşină, Kerry se lăsă pe spătarul scaunului şi oftă.

— Doar nu eşti îngrijorată, spuse Geoff.

— Nu, deloc. Era doar un oftat de uşurare. Şi, acum, lasă-mă să-ţi spun ceva ce nu ţi-am spus până acum.

— Anume?

— Despre copilăria Suzannei şi ce vedea ea când se privea în oglindă. Despre felul în care se poartă doctorul Smith cu una dintre pacientele căreia i-a dat chipul Suzannei. Şi despre ce am aflat azi dimineaţă de la Jason Arnott.

Deidre Reardon şi Beth Taylor se aflau deja la închisoare, în sala de primire a vizitatorilor. După ce îşi trecură numele în registru, Geoff şi Kerry veniră lângă ele, iar Geoff i-o prezentă pe Kerry lui Beth.

Cât aşteptau să fie chemaţi, Kerry conduse, în mod intenţionat, conversaţia pe o pistă neutră. Ştia despre ce voia să stea de vorbă când vor fi împreună cu Skip, dar prefera să lase această discuţie pentru atunci. Nu voia să piardă spontaneitatea momentului în care fiecare dintre cei trei îi reamintea câte ceva celuilalt, pe măsură ce ea urma să le pună întrebări. Înţelegând motivul pentru care doamna Reardon se arătase reţinută încă de la început, se concentră asupra unei discuţii cu Beth Taylor, pe care o plăcu imediat.

La ora trei fix fură conduşi în sala unde membrii familiei şi prietenii îi vizitau pe deţinuţi. Astăzi era mai aglomerat decât în timpul vizitei pe care o făcuse Kerry în săptămâna care trecuse. Dezamăgită, Kerry se gândi că ar fi fost poate mai bine să fi cerat în mod oficial una dintre sălile oferite când procurorul şi avocatul apărării făceau împreună o vizită. Dar asta ar fi însemnat să se înregistreze ca fiind procuror adjunct în comitatul Bergen, în vizită la un criminal condamnat, lucru pe care încă nu era pregătită să-l facă.

Reuşiră să se aşeze la o masă într-un colţ, loc în care zgomotul din jur era oarecum estompat. Când gardianul îl aduse pe Skip, atât Deidre Reardon, cât şi Beth, săriră în sus. După ce gardianul îi scoase cătuşele lui Skip, Beth se dădu înapoi în timp ce Deidre îşi îmbrăţişa băiatul.

Apoi Kerry urmări felul în care se priveau Beth şi Skip. Expresia de pe chipurile lor şi sărutul lor reţinut spuneau mai mult despre sentimentele ce îi legau decât cea mai înflăcărată şi ostentativă îmbrăţişare. Atunci, Kerry retrăi cu intensitate momentul acela petrecut în instanţă când Skip Reardon, cu chipul răvăşit de durere, primise vestea condamnării la minimum treizeci de ani şi protestase în mod tulburător spunând că doctorul Smith e un mincinos. Revăzând acum în minte acel moment, îşi dădu seama că, deşi la vremea respectivă ştia foarte puţine despre dosarul în cauză, ei tot i se păruse că întrezăreşte în acea zi o undă de adevăr în glasul lui Skip Reardon.

Adusese cu ea un carneţel galben pe care îşi scrisese o serie de întrebări, lăsând loc sub fiecare pentru a-şi nota răspunsurile. Le spuse pe scurt ce o îndemnase să facă această nouă vizită: povestea lui Dolly Bowles despre Mercedesul care apăruse în seara morţii Suzannei; faptul că Suzanne fusese în copilărie deosebit de urâtă; faptul ciudat că doctorul Smith îi recrease chipul la alte paciente, printr-o operaţie; atracţia lui Smith faţă de Barbara Tompkins; faptul că, în cursul anchetei, apăruse numele lui Jimmy Weeks; şi, în sfârşit, ameninţarea la adresa lui Robin.

Kerry admiră faptul că toţi trei, după primul şoc, nu îşi pierduseră vremea să comenteze cele aflate de la ea. Beth Taylor îl luă de mână pe Skip şi întrebă:

— Ce am putea face noi acum?

— Mai întâi, să limpezim lucrurile: acum am mari îndoieli că Skip e vinovat, şi, dacă reuşim să descâlcim lucrurile, aşa cum mă aştept eu, o să fac tot ce-mi stă-n putinţă să-l ajut pe Geoff să obţină anularea verdictului. Aşa văd eu lucrurile, le spuse Kerry. Skip, acum o săptămână, după ce am stat de vorbă, ai ajuns la concluzia că nu te cred. Nu-i deloc adevărat. Dar mă gândeam, aveam chiar convingerea, că nimic din ceea ce auzisem nu ar

putea fi interpretat în două feluri: în favoarea şi împotriva ta. Firește, nu aflasem nimic care să ofere un temei pentru un nou recurs. Nu-i aşa, Geoff? Geoff încuviinţă din cap. Declaraţia doctorului Smith a contribuit în cea mai mare măsură la acuzarea ta, Skip. Singura mare speranţă rămâne discreditarea acelei declaraţii. Şi singurul mod în care cred că am putea face asta este să-l încolţim, prezentând unele dintre minciunile lui şi confruntându-l cu ele, explică Kerry şi continuă fără a da vreunuia dintre ei prilejul să vorbească. Am deja răspunsul la prima întrebare pe care voiam s-o pun: Suzanne nu ţi-a mărturisit niciodată că a făcut operaţie estetică. Şi hai să lăsăm formalităţile. Spune-mi Kerry.

Apoi, timp de o oră şi cincisprezece minute, îi bombardă cu întrebări:

— În primul rând, a pomenit vreodată Suzanne de Jimmy Weeks?

— Doar întâmplător, îi răspunse el. Ştiu că era şi el membru al clubului şi că, uneori, la o partidă în patru, făcea pereche cu el. Se mândrea tot timpul cu rezultatele ei la golf. Dar când şi-a dat seama că devin suspicios că e încurcată cu cineva, a început să nu mai pomenească decât de femeile cu care juca.

— Weeks nu e individul acela aflat în proces pentru evaziune fiscală? întrebă Deidre Reardon.

Kerry confirmă, dând din cap.

— De necrezut. Iar eu mă gândeam ce cumplit e că guvernul îl hăituieşte. Anul trecut am participat la marşul împotriva cancerului, şi el ne-a lăsat să desfăşurăm acţiunea pe proprietatea lui din Peapeck. Şi-a dat şi el semnătura pentru asta şi a făcut apoi o donaţie imensă. Ca să aflu acum de la tine că era încurcat cu Suzanne şi că-ţi ameninţă fetiţa!

— Jimmy Weeks şi-a luat toate măsurile ca imaginea sa publică de băiat bun să fie întreţinută cu grijă, îi spuse Kerry. Nu eşti singura care crede

că Weeks e victima hărţuielii guvernului. Dar aveţi încredere în mine că adevărul va ieşi la iveală, mai spuse ea şi se întoarse spre Skip. Aş vrea să-mi descrii bijuteriile pe care crezi că Suzanne le-a primit de la un alt bărbat.

— Una era o brăţară de aur cu semnele zodiilor gravate în argint, mai puţin Capricornul, care se afla în centru, încrustat cu diamante. Suzanne era născută în zodia Capricornului. Era în mod clar o bijuterie scumpă. Când am întrebat-o, mi-a spus că o are de la tatăl ei. Când m-am întâlnit cu el, i-am mulţumit pentru generozitatea lui şi, aşa cum mă aşteptam, nu ştia despre ce vorbesc.

— Ăsta e un obiect căruia am putea să-i dăm de urmă. Am putea face un fluturaş pe care să-l distribuim bijutierilor din New Jersey şi Manhattan, spuse Kerry. E uimitor câţi dintre ei îşi pot aminti de o bijuterie pe care au vândut-o cu ani în urmă sau pot să recunoască stilul cuiva când e vorba de un unicat.

Skip îi mai spuse de un inel cu smaralde şi diamante care arăta ca o verighetă. Diamantele alternau cu smaraldele şi erau montate pe un inel subţire din aur roşiatic.

— Şi despre ăsta spunea că e de la tatăl ei?

— Da. Varianta ei era că Smith încearcă să recupereze anii când nu-i oferise nimic. Zicea că unele erau bijuterii de familie de la mama ei. Asta părea mai uşor de crezut. Avea şi o broşă în formă de floare care era, evident, foarte veche.

— Îmi aduc aminte de ea, spuse Deidre Reardon. Avea prinsă de ea, cu un lanţ de argint, o altă broşă mai mică, în formă de boboc. Am şi acum o fotografie decupată dintr-un ziar local în care Suzanne purta broşa aceea la nu ştiu ce acţiune de caritate. Skip, o altă bijuterie care părea să fie o moştenire de familie era brăţara cu diamante pe care o purta Suzanne când a murit.

— Unde se aflau bijuteriile Suzannei în seara aceea, întrebă Kerry.

— Cele pe care nu le avea pe ea se aflau în caseta de bijuterii de pe masa de toaletă, îi răspunse Skip. Ar fi trebuit să le pună în seiful din debaraua ei, dar, în general, nu-şi prea făcea asemenea griji.

— Skip, potrivit declaraţiilor tale de la proces, în seara aceea lipseau mai multe lucruri din dormitor.

— Sunt sigur că lipseau două lucruri. Unul era broşa în formă de floare. Problema e că nu pot jura că în ziua aceea fusese în caseta de bijuterii. Dar bag mâna în foc că a dispărut o ramă miniaturală care se afla pe noptieră.

— Cum arăta? îl întrebă Kerry.

— Lasă-mă să-i spun eu, interveni Deidre Reardon. Ştii, Kerry, rama aceea mică era nespus de frumoasă. Se spunea că fusese făcută de un ucenic al bijutierului Fabergé. Soţul meu se afla în armată şi, după război, a cumpărat-o din Germania. Era un oval de email cu o margine din aur încrustată cu perle. Fusese darul de nuntă pentru Skip şi Suzanne.

— Suzanne îşi pusese o poză de-a ei în ramă, explică Skip.

Kerry observă că gardianul se uita la ceasul de pe perete.

— Nu mai avem decât câteva minute, spuse ea grăbită. Când ai văzut ultima oară rama, Skip?

— În dimineaţa acelei zile, când m-am îmbrăcat, era acolo. Îmi amintesc bine, pentru că m-am uitat la ea când mi-am mutat lucrurile în buzunarul de la costumul pe care-l îmbrăcasem. În seara aceea, când poliţiştii mi-au spus că mă iau să mă ancheteze, unul dintre ei a venit sus cu mine, cât mi-am tras pe mine un pulover. Rama nu mai era acolo.

— Dacă Suzanne avea o relaţie cu un alt bărbat, se poate să-i fi dat lui fotografia în ziua aceea?

— Nu. Era una dintre cele mai bune fotografii ale ei şi-i plăcea s-o admire. Şi nu cred că ar fi

avut obrazul să-i ofere cuiva cadou darul de nuntă al mamei mele.

— Nu a mai apărat niciodată? întrebă Kerry.

— Niciodată. Dar când am încercat să spun că fusese furată, procurorul a susţinut că, dacă ar fi trecut pe acolo vreun hoţ, ar fi dispărut toate bijuteriile.

Clopoţelul anunţă sfârşitul programului de vizită. De data aceasta, Skip se ridică, îşi luă mama pe după umeri, cu cealaltă mână pe Beth şi le trase spre el. Peste capetele lor, privi spre Kerry şi Geoff. Zâmbetul său deschis îl făcea să arate cu zece ani mai tânăr.

— Kerry, găseşte un mod de a mă scoate de aici şi o să-ţi construiesc o casă pe care n-o să mai vrei s-o părăseşti toată viaţa, spuse Skip, apoi izbucni în râs. Doamne, când îmi dau seama unde mă aflu, parcă nici nu-mi vine să cred că am spus aşa ceva.

De cealaltă parte a sălii, condamnatul Will Toth stătea de vorbă cu prietena lui, dar era mai atent la grupul de vizitatori ai lui Skip Reardon. Îi văzuse pe mama, pe avocatul şi pe prietena lui Skip venind aici de nenumărate ori. Apoi, în urmă cu o săptămână, o recunoscuse pe Kerry McGrath care îi făcuse o vizită lui Skip. N-avea cum să n-o ştie. Din cauza lui McGrath urma să-şi petreacă el următorii cincisprezece ani în văgăuna asta. Ea fusese procurorul care-i instrumentase cazul. Se vedea clar că astăzi era tare drăguţă cu Reardon; observase că îşi tot notase ce îi spusese el.

Când semnalul anunţă că orele de vizită s-au terminat, Will şi prietena lui se ridicară. Sărutând-o la despărţire, îi şopti la ureche: „Sună-l pe fratele tău când ajungi acasă şi spune-i să dea de veste că McGrath a fost aici şi a luat o mulţime de notiţe.”

74

Si Morgan, agentul FBI însărcinat cu anchetarea furtului de la familia Hamilton era în biroul său de la Quantico sâmbătă după-amiază şi revedea documentele realizate pe calculator în legătură cu acel caz şi cu altele, despre care se credea că au o legătură cu acesta.

Ceruseră familiei Hamilton şi altor victime ale unor furturi asemănătoare să le ofere numele musafirilor pe care îi avuseseră la petrecerile date în ultimele luni înainte de furt. Calculatorul crease o listă generală şi apoi liste separate cu numele care apăreau cel mai frecvent.

Problema e, gândea Si, că atât de mulţi dintre aceşti oameni se învârt în aceleaşi cercuri, încât nu e un lucru neobişnuit să vezi că apar pe listă aceeaşi oameni, în special la petrecerile mari.

Dar vreo douăsprezece nume apăreau în mod sistematic. Şi cercetă lista în ordine alfabetică.

Primul nume era Arnott, Jason.

În cazul lui, nimic, îşi spuse Si. Urmărit în mod discret în urmă cu câţiva ani, Arnott fusese găsit curat. Dispunea de capital suficient, iar din conturile sale personale nu reieşea o infuzie bruscă de lichidităţi, care ar fi putut proveni dintr-un furt. Veniturile pe care le realiza din dobânzi erau şi ele la nivelul stilului lui de viaţă. Iar declaraţiile lui de venituri reflectau cu exactitate tranzacţiile sale pe piaţa bursieră. Se bucura de tot respectul ca expert în obiecte de artă şi antichităţi. Primea deseori musafiri şi era o persoană plăcută.

Dacă exista ceva menit să atragă atenţia în legătură cu el, acesta era faptul că Arnott părea perfect. În plus, cunoştinţele sale aprofundate în privinţa antichităţilor şi a obiectelor valoroase de artă coincideau cu felul în care hoţul alegea din casa victimelor doar lucrurile de primă calitate. Poate nu ar strica să-l mai verificăm o dată, dacă nu mai apare nimic altceva, gândi Si. Dar era mult mai interesat de un alt nume care apărea pe lista

celor invitaţi frecvent la petreceri: Sheldon Landi, proprietarul unei firme de publicitate.

Landi sigur se trage de şireturi cu oamenii cei mai acătării, gândi Si. Nu câştigă prea mult, dar trăieşte pe picior mare. De asemenea, Landi corespundea profilului general al celui pe care calculatorul le sugera să-l caute: vârstă mijlocie; necăsătorit; studii superioare; liber profesionist.

Celor ale căror nume figurau pe lista de invitaţi le trimiseseră deja şase sute de fluturaşi cu fotografia făcută de camera ascunsă. Până acum, primiseră treizeci de informaţii. Una dintre acestea venea de la o femeie care sunase să spună că se gândea că făptaşul ar putea fi fostul ei soţ.

— M-a furat de am ajuns la sapă de lemn când eram căsătoriţi şi, prin minciună, a ajuns să facă o mare afacere după ce am divorţat şi are tot aşa o bărbie ascuţită ca în fotografie, explicase ea binevoitoare. În locul dumneavoastră, aş face verificări în privinţa lui.

Acum, lăsându-se pe spătarul scaunului de la masa de lucra, Si îşi aminti de acel telefon şi zâmbi. Fostul soţ al femeii era senator al Statelor Unite.

Duminică, 5 noiembrie

75

Jonathan şi Grace Hoover le aşteptau pe Kerry şi pe Robin pe la ora unu. Amândoi erau de părere că o masă servită duminică după-amiază era un obicei tihnit şi civilizat.

Din nefericire, strălucirea zilei de duminică nu dură prea mult. Vremea deveni închisă şi rece, dar, spre prânz, casa se umplu de aroma suculentă şi plăcută a fripturii de miel. Focul ardea în camera lor preferată, biblioteca, unde stăteau amândoi, mulţumiţi, în aşteptarea musafirilor.

Grace era absorbită de cuvintele încrucişate din *Times,* iar Jonathan se cufundase adânc în paginile de artă şi divertisment ale ziarului. Când îşi ridică privirea, o auzi pe Grace bombănind supărată şi văzu că îi căzuse pixul din mână, pe covor. O urmări cum făcea eforturi să se aplece ca să-l ridice.

— Grace, o apostrofă el şi sări de pe scaun să-i dea pixul.

Ea oftă şi luă pixul din mâna lui.

— Serios, Jonathan, ce m-aş face fără tine?

— Nici să nu te gândeşti, draga mea. Şi dă-mi voie să-ţi spun că sentimentul e reciproc.

Ea îi luă mâna şi şi-o puse pe obraz.

— Ştiu asta, dragul meu. Şi, crede-mă, e unul dintre lucrurile care îmi dau putere să rezist.

Pe drum spre familia Hoover, Kerry şi Robin vorbiră despre seara trecută.

— A fost mult mai distractiv să mâncăm aseară la familia Dorso decât să mergem la un restaurant,

spuse Robin încântată. Mami, să ştii că-mi place de ei.

— Şi mie, recunoscu Kerry fără nicio reţinere.

— Doamna Dorso mi-a spus că nu-i foarte greu să găteşti bine.

— Aşa e. Mi-e teamă că eu te cam dezamăgesc.

— Vai, mami, spuse Robin pe un ton de reproş, apoi îşi încrucişă braţele şi privi drept înainte, spre drumul care începea să se îngusteze, semn că se apropiau de Riverdale. Tu faci spaghete foarte bune, zise ea, bătând în retragere.

— Da, numai că asta-i tot.

Robin schimbă subiectul.

— Mami, mama lui Geoff crede că lui îi place de tine. Şi eu cred la fel. Am stat de vorbă despre tine.

— Ce zici c-aţi făcut?

— Doamna Dorso spunea că Geoff nu vine niciodată acasă cu vreo prietenă de-a lui. Zicea că tu eşti prima după ce a terminat facultatea. Asta din cauză că surorile lui le făceau farse prietenelor lui Geoff şi el se cam ruşina.

— Probabil, îi răspunse Kerry degajată.

Îşi aduse aminte că, întorcându-se de la închisoare, fusese atât de obosită, încât închisese ochii o clipă, ca să se trezească mai târziu, cu capul pe umărul lui Geoff. Şi că lucrul acesta fusese atât de firesc, de plăcut.

Vizita la Grace şi Jonathan fu, după cum era de aşteptat, nespus de plăcută. Kerry ştia că, la un moment dat, vor ajunge să vorbească despre cazul Reardon, dar asta nu avea să se întâmple înainte de a fi servită cafeaua. Acela era momentul în care Robin era liberă să se ridice de la masă, ca să citească sau să încerce unul dintre noile jocuri pe calculator pe care i le pregătea mereu Jonathan.

În timp ce mâncau, Jonathan le povesti despre sesiunea legislativă şi despre bugetul pe care guvernatorul l-ar fi vrut votat.

— Ştii, Robin, îi explică el, politica e un meci de fotbal. Guvernatorul e antrenorul care trimite jucătorii în teren, iar liderii partidului său din Senat şi Camera Reprezentanţilor formează linia de apărare a echipei.

— Aşa eşti tu, nu? îl întrerupse Robin.

— În Senat, da, s-ar putea spune, consimţi Jonathan. Restul echipei noastre îl protejează pe cel la care se află mingea.

— Şi ceilalţi?

— Cei din cealaltă echipă fac pe dracul în patru să strice jocul.

— Jonathan, îl apostrofă Grace încet.

— Scuză-mă, draga mea. Dar săptămâna asta au fost mai multe încercări de a umfla puşculiţa decât în ultimii ani la un loc.

— Cum adică? întrebă Robin.

— Umflatul puşculiţei publice e un obicei vechi, dar nu neapărat şi onorabil, prin care congresmenii îşi adaugă la buget cheltuieli care nu sunt absolut necesare, ca să câştige alegătorii din circumscripţia lor. Unii au făcut din asta o adevărată artă.

Kerry zâmbi.

— Robin, sper că-ţi dai seama ce noroc ai să afli despre treburile astea de la cineva ca nenea Jonathan.

— N-o fac decât din interes, le asigură Jonathan. Când Kerry va depune jurământul la Curtea Supremă, la Washington, va fi timpul s-o alegem pe Robin în Congres. Va porni şi ea pe drumul ei.

Uite că a început, îşi zise Kerry.

— Rob, dacă ai terminat, poţi să te duci să vezi ce mai face calculatorul.

— O să găseşti ceva ce o să-ţi placă, Robin, îi spuse Jonathan. Îţi garantez.

Menajera veni cu cafetiera. Kerry era sigură că îi va prinde bine o a doua ceaşcă. De acum înainte, zarurile erau aruncate.

Nu aşteptă ca Jonathan să o întrebe de cazul Reardon. În schimb, le prezentă, lui Jonathan şi lui

Grace totul, exact aşa cum ştia ea lucrurile şi încheie spunând:

— E clar că doctoral Smith a minţit. Întrebarea e cât de mult a minţit? De asemenea, e clar că Jimmy Weeks are un motiv foarte important ca dosarul să nu fie redeschis. Altfel, de ce ar implica-o el sau oamenii lui pe Robin?

— Chiar a ameninţat Kinellen că Robin ar putea păţi ceva? întrebă Grace pe un ton rece şi dezgustat.

— Avertizat cred că ar fi un cuvânt mai potrivit, răspunse Kerry, privindu-l apoi rugător pe Jonathan. Uite ce e, trebuie să înţelegi că nu vreau să-i încurc treburile lui Frank Green. Ar fi un guvernator bun şi ştiu că era şi pentru urechile mele explicaţia pe care i-ai dat-o lui Robin despre felul cum merg treburile în Congres. El ar continua politica dusă de guvernatorul Marshall. Şi, ce naiba, Jonathan, vreau să fiu judecător. Ştiu că aş fi un judecător bun. Ştiu că pot fi corectă, fără să forţez nota sau să devin lacrimogenă. Dar ce fel de judecător aş fi dacă, în calitate de procuror, am închis ochii faţă de ceea ce pare tot mai mult o eroare judiciară? se întrebă Kerry şi îşi dădu seama că ridicase uşor tonul. Scuzaţi-mă, m-am cam ambalat.

— Nu facem decât ceea ce credem că trebuie să facem, spuse Grace încet.

— Cred că nu încerc să salut mulţimea, defilând ţanţoşă pe Strada Principală călare pe un cal alb. Aş vrea să aflu dacă ceva e în neregulă şi apoi să-i pasez mingea lui Geoff Dorso. O să mă duc mâine după-amiază să vorbesc cu doctorul Smith. Soluţia e să punem declaraţia lui sub semnul îndoielii. Sunt convinsă că e pe punctul de a face o cădere nervoasă. Să hărţuieşti o persoană, urmărind-o, e o infracţiune. Dacă l-aş determina să admită că a minţit în instanţă, că nu el i-a dat bijuteriile Suzannei, că ar putea fi implicat şi altcineva, atunci s-ar schimba jocul. Geoff Dorso ar putea

înainta o cerere pentru rejudecarea cazului. Iar asta ar dura câteva luni. Până atunci Frank ar putea ajunge guvernator.

— Dar tu, draga mea, nu mai poţi fi judecător, îi explică Jonathan. Eşti foarte convingătoare, Kerry, şi te admir, chiar dacă mă îngrijorează când văd care va fi preţul pe care îl vei plăti. Totuşi, Robin e mai presus de orice. Ameninţarea poate rămâne o simplă ameninţare, dar trebuie s-o iei în serios.

— O iau în serios, Jonathan. Cu excepţia zilei în care a fost cu familia lui Geoff Dorso, nu am scăpat-o din ochi în tot acest sfârşit de săptămână. Şi n-o s-o las singură nicio clipă.

— Kerry, oricând crezi că acasă nu e în siguranţă, las-o la noi, o îndemnă Grace. Sistemul nostru de pază e excelent şi o să ţinem poarta închisă. Are un sistem de alarmă, aşa că o să ştim imediat dacă cineva încearcă să intre. O să găsim un poliţist ieşit la pensie ca să o ducă şi aducă de la şcoală.

Kerry îşi puse mâna peste degetele lui Grace şi o strânse uşor.

— Vă iubesc pe amândoi, spuse ea cu simplitate. Jonathan, nu aş vrea să fii dezamăgit că m-am hotărât să fac toate astea.

— Cred că sunt chiar mândru de tine, îi răspunse Jonathan. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să-ţi păstrez numele pe lista celor propuşi, dar…

— Dar să nu contez pe asta. Ştiu, spuse Kerry. Doamne, uneori e atât de greu să faci o alegere, nu-i aşa?

— Poate ar fi mai bine să schimbăm subiectul, spuse Jonathan brusc. Dar ţine-mă la curent, Kerry.

— Sigur că da.

— Şi ca să-ţi spun şi un lucru mai plăcut: Grace s-a simţit destul de bine aseară ca să luăm masa în oraş, zise el.

— Vai, Grace, ce bine-mi pare, spuse Kerry cu sinceritate.

— Ne-am întâlnit acolo cu un bărbat la care mă tot gândesc de atunci, pur şi simplu, pentru că nu ştiu unde l-am mai văzut, îi explică Grace. Se numeşte Jason Arnott.

Kerry nu considerase necesar să le vorbească de Jason Arnott. Pentru moment se hotărî să întrebe doar atât:

— De ce crezi că-l cunoşti?

— Nu ştiu, răspunse Grace. Dar sunt sigură că fie m-am întâlnit cu el, fie i-am văzut fotografia în ziar, explică ea, ridicând din umeri. O să-mi amintesc eu până la urmă. Aşa mi se întâmplă mereu.

Luni, 6 noiembrie

76

Juraţii din procesul lui Jimmy Weeks, fiind izolaţi, nu ştiau de uciderea lui Barney Haskell şi Mark Young, dar, datorită presei, toţi ceilalţi aflaseră. La sfârşit de săptămână, multe articole de ziar fuseseră consacrate anchetei, iar toate jurnalele de televiziune prezentaseră imagini aproape nesfârşite de la locul crimei.

Un martor speriat, a cărui identitate nu fusese dezvăluită, sunase, în cele din urmă, la poliţie. Tocmai se dusese să încaseze nişte bani de la un automat, când văzuse o Toyota albastră deschis intrând în parcarea clădirii mici în care se afla biroul lui Mark Young. Era ora şapte fără zece. Martorul văzuse că îi rulează o roată din faţă şi trăsese maşina la bordură, ca să vadă despre ce e vorba. Tocmai se lăsase pe vine lângă maşină când văzuse uşa clădirii deschizându-se din nou şi un bărbat în jur de treizeci de ani alergând înapoi la Toyota. Nu-i putuse vedea chipul, dar remarcase că avea asupra lui ceva ce părea a fi o armă de calibru mare.

Martorul reţinuse o parte din numărul de înmatriculare al Toyotei. Era înregistrată în alt stat. După căutări temeinice, poliţia dăduse de urma maşinii şi o identificase ca fiind cea furată joi noaptea la Philadelphia. Iar vineri seara, la Newark, fusese găsită cu caroseria arsă.

Acest element spulberă chiar şi cea mai vagă bănuială că Haskell şi Young ar fi fost victimele unei tâlhării întâmplătoare. Era în mod clar o lovitură mafiotă, comandată, fără îndoială, de

Jimmy Weeks. Dar poliţia nu prea ştia cum să dovedească asta. Martorul nu-l putea identifica pe individul cu arma. Maşina dispăruse. Gloanţele care omorâseră victimele proveneau, cu siguranţă, dintr-o armă neînregistrată care se afla acum pe fundul vreunui râu sau care urma să fie schimbată de Crăciun cu o jucărie, fără întrebări sau comentarii.

Luni, Geoff Dorso îşi petrecu din nou câteva ore la procesul lui Jimmy Weeks. Autorităţile îi construiau dosarul cărămidă cu cărămidă, cu dovezi aparent de necontestat. Royce, procurorul federal care părea că vrea să candideze la postul de guvernator contra lui Frank Green, rezista tentaţiei de a se umfla în pene. Bărbatul acesta cu înfăţişare de profesor, păr firav şi ochelari cu ramă metalică, alesese strategia de a fi cât mai plauzibil, de a împiedica orice explicaţie alternativă pentru revoltător de complicatele afaceri şi transferuri de bani ale firmei Weeks Entreprises.

Adusese o serie de planşe pe care le urmărea cu un indicator în timp ce explica, ceea ce îi amintea lui Geoff de călugăriţele de la liceul pe care îl urmase. Geoff ajunsese la concluzia că Royce era maestru în prezentarea afacerilor lui Weeks pe înţelesul juraţilor. Nu trebuia să fii contabil sau expert al poliţiei financiare ca să-i urmăreşti explicaţiile.

Royce îl adusese în instanţă pe pilotul avionului particular al lui Jimmy Weeks şi îl bombarda acum cu întrebări.

— De câte ori ai întocmit documentele pentru cursele făcute de avionul firmei?… De câte ori l-a folosit domnul Weeks singur pentru distracţiile sale personale?… De câte ori l-a împrumutat unor prieteni pentru uzul lor personal?… De fiecare dată când aparatul îşi pornea motoarele, cheltuielile erau trecute în contul companiei?… Aşa-zisele sale cheltuieli de protocol, pentru care

obţinea o reducere a impozitului, erau, de fapt, călătorii în interes personal, nu-i aşa?

Când veni rândul lui Bob Kinellen să audieze martorul, Geoff observă că acesta recurgea la tot farmecul său, încercând să-l facă pe pilot să declare că, de fapt, el se plimbase cu avionul, încercând să-l încurce cu datele şi scopurile călătoriilor. Încă o dată Geoff se gândi că Kinellen era bun, dar probabil că nu suficient de bun. Geoff îşi dădea seama că nu poate şti sigur ce e în capul juraţilor, dar se gândea că ei nu prea cred tot ce li se spune.

Studie chipul impasibil al lui Jimmy Weeks. Venea mereu la proces într-un costum de zi, conservator, cămaşă albă şi cravată. Arăta perfect pentru rolul pe care îl juca, acela al unui om de afaceri de cincizeci de ani, cu multe firme, victimă a unei vânători de vrăjitoare privind achitarea impozitelor.

Astăzi Geoff îl studia cu gândul la legătura pe care o avusese cu Suzanne Reardon. Oare ce a fost între ei? se întreba Geoff. Cât de serioasă fusese relaţia lor? Weeks să fi fost cel care i-a dat bijuteriile? Auzise de bileţelul găsit la avocatul lui Haskell, pe care s-ar fi putut afla acelaşi mesaj ca pe bileţelul care însoţea trandafirii primiţi de Suzanne Reardon în ziua morţii, dar cum Haskell fusese omorât şi bileţelul original era încă de negăsit, ar fi imposibil de dovedit o legătură cu Weeks.

Bijuteriile ar putea dezvălui un aspect interesant, gândi Geoff, care ar merita investigat. Mă întreb dacă are un loc anume unde se duce să cumpere flecuşteţe pentru iubitele lui? îşi spuse el. Ce prietenă am avut cu doi ani în urmă care mi-a spus că fusese iubita lui Weeks? se întrebă. Nu-şi amintea numele, dar o să-şi revadă agendele din ultimii doi-trei ani. Era sigur că-şi notase pe undeva.

Când judecătorul anunţă o pauză, Geoff se strecură repede din sală. Se afla deja la mijlocul coridorului când auzi că-l strigă cineva. Era Bob Kinellen. Îl aşteptă să-l ajungă din urmă.

— Nu te interesează cam mult clientul meu? îl întrebă Kinellen.

— Doar în linii mari, până acum, îi răspunse Geoff.

— De aceea te vezi şi cu Kerry?

— Bob, cred că nu ai nici cel mai mic drept să-mi ceri socoteală. O să-ţi răspund, totuşi. M-am bucurat să fiu alături de ea după ce tu ai aruncat bomba că ilustrul tău client îi ameninţă copilul. N-ai fost încă propus pentru Tatăl Anului? Dacă nu, nu mai aştepta să fii anunţat că ai câştigat premiul. Am o presimţire că n-o să-l primeşti.

77

Luni dimineaţă, Grace Hoover rămase în pat mai mult decât de obicei. Deşi în casă era cald, frigul iernii reuşise să-i pătrundă în oase şi încheieturi. O dureau cumplit mâinile, degetele, picioarele, genunchii şi gleznele. La încheierea actualei sesiuni legislative, va merge cu Jonathan la casa lor din New Mexico. Îşi aminti că, acolo, clima caldă şi uscată îi făcea mereu bine.

Cu ani în urmă, când boala începuse să se instaleze, Grace hotărâse că nu se va lăsa niciodată pradă autocompătimirii. Pentru ea, acesta era cel mai cumplit sentiment. Chiar şi aşa, în zilele ei cele mai negre, recunoştea că, pe lângă durerile tot mai mari, suferea cumplit şi din cauza faptului că trebuia să renunţe pe zi ce trece la activităţile obişnuite.

Se număra printre puţinele femei care participau cu plăcere, alături de soţii lor, la nenumăratele acţiuni unde erau invitaţi politicieni ca Jonathan. Numai Dumnezeu ştie că nu-şi dorea să petreacă ore întregi acolo, dar împărtăşea cu încântare

adulaţia de care se bucura Jonathan. Se simţea foarte mândră de el. Ar fi trebuit să fie guvernator. Era convinsă de asta.

Apoi, după ce Jonathan îşi făcea prezenţa obligatorie la aceste acţiuni, se bucurau de o cină liniştită în doi sau se hotărau pe loc să se retragă undeva la sfârşit de săptămână. Grace zâmbi în sinea ei, amintindu-şi cum, după douăzeci de ani de căsnicie, cineva cu care stăteau de vorbă într-un hotel din Arizona remarcase că amândoi arătau de parcă erau încă în luna de miere.

Acum, când se deplasa în scaunul cu rotile şi lua cu ea o asistentă medicală care s-o ajute să facă baie şi să se îmbrace, şederea la un hotel devenise pentru Grace un coşmar. Nu voia ca Jonathan s-o ajute în felul acesta şi prefera să rămână acasă, unde venea în fiecare zi o asistentă.

Îi făcuse plăcere să ia cina la club. Era prima oară când ieşea din casă în ultimele săptămâni. Dar Jason Arnott acela, nu-i ciudat că nu mi-l pot scoate din minte? se gândea neliniştită în timp ce încerca să-şi îndoaie degetele. Îl întrebase din nou pe Jonathan despre el, dar singura explicaţie pe care acesta o găsise fusese că, probabil, îl văzuse la vreo acţiune de caritate la care participase şi Arnott.

Trecuseră vreo doisprezece ani de când Grace nu mai mersese la asemenea evenimente. Pe vremea aceea se deplasa cu două cârje şi nu prea-i plăcea aglomeraţia. Acum ştia că îşi amintea de el din altă parte. Ei bine, o să-mi dau seama până la urmă, îşi zise ea.

Carrie, menajera, intră în cameră cu o tavă.

— Mă gândeam că, poate, mai vreţi nişte ceai, spuse ea pe un ton vioi.

— Da, Carrie. Mulţumesc.

Carrie puse tava jos şi îi ridică pernele la spate.

— Uite, aşa e mai bine, zise ea, apoi băgă mâna în buzunar şi scoase o foaie împăturită. Doamnă Hoover, am găsit asta în coşul de hârtii din biroul

domnului senator. Ştiu că dânsul avea de gând s-o arunce, dar vreau să vă întreb dacă aş putea s-o iau eu. Nepotul meu Bill tot zice că vrea să se facă agent FBI. Ce bucurie ar fi pe capul lui dacă ar vedea un fluturaş adevărat trimis de FBI, spuse ea, despăturind foaia şi întinzându-i-o lui Grace.

Grace îşi aruncă o privire peste ea, apoi vru să i-o dea înapoi, dar se răzgândi. Jonathan i-o arătase vineri după-amiază, glumind: „Îl cunoşti cumva?" Scrisoarea care însoţea fluturaşul preciza că acesta fusese trimis tuturor celor invitaţi la petrecerile date în casele prădate ulterior.

Fotografia neclară, înfăţişa un răufăcător în timpul unui jaf. Se bănuia că e autorul mai multor spargeri asemănătoare, aproape toate după o petrecere sau o reuniune mondenă. Una dintre supoziţii era că făptaşul s-ar fi numărat printre oaspeţi.

Scrisoarea preciza că orice informaţie oferită poliţiei va rămâne confidenţială.

— Casa familiei Peales a fost spartă acum câţiva ani, îi spusese Jonathan. O treabă urâtă. Fusesem la ei să sărbătorim victoria partidului lui Jock. După două săptămâni, mama lui a venit mai devreme acasă din vacanţă şi probabil că a dat peste hoţ. Au găsit-o în capul scării cu gâtul rupt, iar tabloul de John White Alexander dispăruse.

Poate că am fost atât de atentă la fotografie pentru că ştiam familia Peale, îşi spuse Grace, ţinând fluturaşul în mână. Camera ascunsă trebuie să fi fost amplasată sub el, după unghiul din care îi fusese surprinsă faţa.

Studie imaginea neclară: gâtul îngust, vârful ascuţit al nasului, buzele ţuguiate. Nu prea observi aceste trăsături când te uiţi direct la faţa cuiva, îşi spuse ea. Dar când îl priveşti dintr-un scaun cu rotile, îl vezi exact din acest unghi.

Aş jura că seamănă cu bărbatul cu care ne-am întâlnit aseară la club, acel Jason Arnott, îşi spuse Grace. Să fie oare posibil?

— Carrie, dă-mi, te rog, telefonul.

O clipă mai târziu, Grace vorbea cu Amanda Coble, care i-l prezentase la club pe Jason Arnott. După o scurtă conversaţie, aduse vorba de el. Îi mărturisi că o obseda în continuare gândul că îl mai văzuse undeva. Unde locuieşte? o întrebă ea. Cu ce se ocupă?

După ce închise telefonul, se apucă să-şi bea ceaiul, care se răcise între timp, şi studie din nou fotografia. După cum spunea Amanda, Arnott era expert în artă şi antichităţi şi făcea naveta între Washington şi Newport, învârtindu-se în cele mai bune cercuri.

Grace îl sună pe Jonathan la biroul său din Trenton. Era plecat, dar când reveni el cu un telefon, la trei şi jumătate, îi spuse bănuiala ei că Jason Arnott ar fi hoţul căutat de FBI.

— Asta-i o acuzaţie destul de gravă, draga mea, o avertiză Jonathan.

— Am spirit de observaţie, Jonathan. Ştii doar.

— Aşa e, confirmă el. Şi, sincer vorbind, dacă nu ar fi vorba de tine, ci de altcineva, aş ezita să le spun celor de la FBI. Nu vreau să dau nimic în scris, dar spune-mi numărul special de telefon care-i notat pe fluturaş, ca să-i sun.

— Nu, spuse Grace. Dacă eşti de acord că trebuie anunţaţi cei de la FBI, o să-i sun eu. Dacă am dat-o în bară, tu nu vei fi implicat. Iar dacă am dreptate, o să am sentimentul că am făcut, în sfârşit, ceva util. Mi-a plăcut foarte mult de mama lui Jock Peale, când am cunoscut-o, acum câţiva ani. Aş vrea să fie eu cea care l-a găsit pe ucigaş. Niciun criminal nu trebuie să scape nepedepsit.

78

Doctorul Charles Smith era într-o dispoziţie foarte proastă. Petrecuse singur sfârşitul de săptămână, iar sentimentul de singurătate îl copleşise şi mai mult pentru că nu reuşise să dea

de Barbara Tompkins. Sâmbătă fusese o zi atât de frumoasă, încât se gândi că poate plecase la Westchester, oprindu-se probabil să ia masa de prânz într-unul din hanurile mici de-a lungul fluviului Hudson.

Îşi lăsase robotul în funcţiune şi, chiar dacă se întorsese acasă şi ascultase mesajul lui, nu revenise cu un telefon.

Nici duminică nu fusese mai bine. De obicei, duminica, Smith îşi impunea să găsească în paginile de artă şi divertisment ale ziarului *Times* un spectacol la un alt teatru decât cele de pe Broadway, un concert sau vreun eveniment cultural la Centrul Lincoln. Dar în ziua aceea nu se simţea într-o dispoziţie bună pentru aşa ceva. Îşi petrecu aproape toată duminica în pat, stând întins îmbrăcat şi privind fotografia Suzannei de pe perete.

E incredibil ce am realizat, îşi spuse el. Fiinţa aceea dureros de urâtă şi nărăvaşă care era progenitura unor oameni frumoşi îşi recăpătase frumuseţea din naştere şi încă mai mult de atât. Îi oferise o frumuseţe atât de naturală, atât de tulburătoare, încât era venerată de cei care o cunoşteau.

Luni dimineaţă, încercând să o găsească pe Barbara la birou, află că plecase în interes de serviciu în California şi se întorcea abia peste două săptămâni. Acum se supără cu adevărat. Ştia că asta e o minciună. Joi seara, când stătuseră de vorbă în timpul cinei, Barbara îi spusese, în treacăt, că aştepta cu nerăbdare prânzul de afaceri programat pentru miercuri la restaurantul La Grenouille. Îşi amintea de asta, pentru că-i spusese că nu fusese niciodată acolo şi era nerăbdătoare să vadă restaurantul.

Toată ziua de luni, Smith reuşi cu greu să se concentreze asupra pacienţilor. Nu că ar fi avut un program foarte încărcat. Avea tot mai puţini pacienţi, iar cei care veneau pentru o consultaţie

preliminară nu mai reveneau. De fapt, nu prea îi păsa, pentru că puţine dintre aceste paciente puteau deveni frumuseţi adevărate.

Simţi din nou ochii doamnei Carpenter aţintiţi asupra lui. Se dovedise foarte eficientă, dar se gândi că era timpul să renunţe la ea. Observase că deunăzi, în timpul rinoplastiei, îl privise ca o mamă emoţionată, în speranţa că fiul ei îşi va spune poezia la serbarea şcolară fără să se bâlbâie.

După ce află că programarea pentru trei şi jumătate fusese anulată, Smith se hotărî să plece acasă mai devreme. O să-şi ia maşina, o să se ducă la biroul Barbarei şi o să parcheze vizavi. De obicei, ea pleca cu câteva minute după ora cinci, dar voia să fie acolo devreme, pentru orice eventualitate. Gândul că ea l-ar putea evita i se părea de nesuportat. Dacă află că e adevărat…

Tocmai ieşise din holul clădirii, când o văzu pe Kerry McGrath îndreptându-se spre el. Privi în jur să vadă cum ar putea să scape de ea, dar îşi dădu seama că era imposibil. Ea îi ţinu calea.

— Domnule doctor, mă bucur că v-am prins, îi spuse Kerry. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Doamnă McGrath, doamna Carpenter şi asistenta de la fişier sunt încă la cabinet. Despre orice ar fi vorba, puteţi aranja cu ele, îi răspunse el şi încercă să meargă mai departe.

Ea pomi în urma lui.

— Domnule Smith, doamna Carpenter şi asistenta de la fişier nu pot discuta cu mine despre fiica dumneavoastră şi niciuna din ele nu are vreo legătură cu faptul că un om nevinovat a ajuns la închisoare.

Charles Smith sări ca ars.

— Cum îndrăzneşti? se răsti el şi o apucă de mână.

Kerry îşi dădu seama că era gata să-i dea o palmă. Avea faţa desfigurată de furie, cu gura contorsionată într-un rânjet. Simţi cum doctorului

îi tremurau degetele în timp ce o strângea de încheietura mâinii.

Un trecător se uită la ei surprins, apoi se opri.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară?

— S-a întâmplat ceva, domnule doctor? îl întrebă Kerry calmă.

Smith îi dădu drumul.

— Nimic, nimic, răspunse el şi porni grăbit pe Bulevardul 5.

Kerry continua să se ţină după el.

— Domnule doctor, ştiţi că, până la urmă, va trebui să staţi de vorbă cu mine. Şi cred că ar fi mult mai bine dacă aţi asculta ce am să vă spun, înainte ca lucrurile să scape de sub control şi să se întâmple ceva neplăcut. El nu-i răspunse. Kerry veni în dreptul lui. Îşi dădu seama că respira precipitat. Domnule doctor, puteţi merge oricât de repede. Oricum, vă ajung din urmă. Ne întoarcem la cabinet sau găsim pe aici vreun loc unde să bem o cafea? Trebuie să stăm de vorbă. Altfel, mi-e teamă că veţi fi arestat sub acuzaţia că hărţuiţi o persoană urmărind-o.

— Acuzat… de ce? întrebă Smith şi se întoarse iar spre ea.

— Cu atenţia dumneavoastră aţi speriat-o pe Barbara Tompkins. Aţi speriat-o la fel şi pe Suzanne? Eraţi acolo în seara în care a murit, nu-i aşa? Două persoane, o femeie şi un băiat, au văzut un Mercedes negru în faţa casei. Femeia şi-a amintit de o parte din numărul de înmatriculare. Un 3 şi un L. Astăzi am aflat că numărul dumneavoastră are un 8 şi un L. Destul de asemănător ca să fie plauzibil. Ei, acum stăm de vorbă?

Minute în şir, continuă să o privească plin de ură. Apoi Kerry văzu cum, treptat, se resemnează şi întregul corp părea că i se destinde.

— Locuiesc în capătul străzii, spuse el, evitându-i privirea.

Se aflau lângă colţul străzii, iar el îi arătase spre stânga. Kerry interpretă cuvintele lui ca pe o invitaţie. Oare fac o greşeală dacă merg cu el? se întrebă ea. Pare să fie în pragul unei crize. O fi având o menajeră acasă?

Dar înţelese că, fie că va fi sau nu singură cu Smith, nu va mai avea a doua oară o asemenea ocazie. Şocul provocat de spusele lui Kerry trebuie să fi creat o breşă în psihicul lui. Era sigură că doctorul Smith nu avea nimic împotrivă să vadă pe altcineva la închisoare, dar nu îl încânta perspectiva de a se afla în instanţă în calitate de acuzat.

Se aflau în faţa clădirii de pe Washington Mews 28. Smith scoase cheia şi, cu un gest foarte sigur, o băgă în broască, o răsuci şi deschise uşa.

— Intraţi, doamnă McGrath, dacă insistaţi atât, spuse el.

79

La FBI continuau să sosească informaţii de la oameni care fuseseră oaspeţi într-una sau mai multe dintre casele prădate. Aveau acum douăsprezece piste, dar lui Si Morgan i se păru că dăduse de o mină de aur când, luni după-amiază, principalul suspect, Sheldon Landi, recunoscu că firma sa de publicitate era o acoperire pentru adevăratele lui activităţi.

Landi fusese poftit la poliţie să răspundă la câteva întrebări şi, preţ de o clipă, Si crezu că acesta va mărturisi. La un moment dat, Landi, cu fruntea plină de broboane de transpiraţie, frământându-şi mâinile, şoptise:

— Aţi citit vreodată *Tell All?*

— E o revistă de scandal, nu-i aşa? îl întrebă Si.

— Da. Una dintre cele mai mari. Cu un tiraj de patru milioane pe săptămână explică Landi, având pentru un moment o notă de mândrie în voce, dar apoi continuă cu glasul stins: Aş vrea ca asta să

rămână între noi: eu sunt redactorul şef al revistei. Dacă s-ar afla vreodată, mi-aş pierde toţi prietenii.

Din asta n-a ieşit mare lucru, îşi spuse Si după ce Landi plecă. Şopârla asta nu-i decât un negustor de bârfe şi n-ar fi avut curajul să dea niciuna din spargeri.

La patru fără un sfert sosi unul dintre anchetatori.

— Si, la numărul special pentru cazul Hamilton a sunat cineva cu care cred că ai vrea să vorbeşti. Se numeşte Grace Hoover. Soţul ei e senator de New Jersey, iar ea are impresia că l-a văzut aseară pe individul pe care-l căutăm. E unul dintre cei cu care am mai avut de a face, Jason Arnott.

— Arnott! exclamă Si şi ridică repede receptorul. Doamnă Hoover, sunt Si Morgan. Vă mulţumesc că ne-aţi sunat.

În timp ce asculta, îşi dădu seama că Grace Hoover era genul de martor pe care oamenii legii şi-l doreau atât de mult. Povestea ei era logică, făcu o prezentare clară şi explică în mod coerent cum, privind din scaunul ei cu rotile, ochii ei se aflau în acelaşi unghi ca obiectivul aparatului de supraveghere din casa familiei Hamilton.

— Dacă îl priveşti pe domnul Arnott drept în faţă, ţi se pare că are un chip mai lat decât dacă te uiţi la el de jos, explică ea. De asemenea, când l-am întrebat dacă ne cunoaştem cumva, a strâns din buze. Cred că e un gest pe care-l face când e concentrat. Uitaţi-vă cum are buzele ţuguiate în fotografia dumneavoastră. Am impresia că, atunci când a fost surprins de aparat, era foarte concentrat asupra statuetei. Cred că o studia să-şi dea seama dacă e originală sau nu. Prietena mea îmi spunea că e un bun expert în antichităţi.

— Da, aşa-i, îi confirmă Si Morgan înfrigurat că, în sfârşit, dăduse de mina de aur. Doamnă Hoover, nici nu am cuvinte să vă mulţumesc pentru telefonul dumneavoastră. Cred că ştiţi că, dacă declaraţia dumneavoastră va conduce la

condamnarea hoţului, veţi primi o recompensă substanţială. Peste o sută de mii de dolari.

— Bine, asta nu mă interesează, spuse Grace Hoover. Aş trimite banii unei organizaţii de binefacere.

După ce închise telefonul, Si îşi aminti că acasă, pe masă, zăceau notele de plată ale băieţilor lui, aflaţi la colegiu, pentru taxele şcolare din semestrul de primăvară. Dând din cap, deschise interfonul şi îi chemă la el pe cei trei anchetatori care lucrau la cazul Hamilton.

Le spuse că voia ca Arnott să fie urmărit zi şi noapte. Judecând după cercetările pe care le făcuseră în privinţa lui în urmă cu doi ani, dacă el era hoţul, reuşise să şteargă urmele cu măiestrie. Ar face mai bine să-l urmărească pentru un timp. I-ar putea duce la locul unde ascunde lucrurile furate.

— Dacă nu-i din nou o cacialma şi putem dovedi că el a dat spargerile, spuse Si, următorul lucru pe care trebuie să-l facem este să-l încolţim pentru crimă în cazul Peale. Şeful abia aşteaptă să rezolve cazul ăsta. Mama preşedintelui juca bridge cu doamna Peale.

80

Biblioteca din apartamentul doctorului Smith era curată, dar Kerry observă că avea aspectul neîngrijit al unei camere care fusese neglijată ani de-a rândul. Abajururile de mătase gălbuie, aşa cum mai văzuse doar în casa bunicii, erau înnegrite de vreme. Unul dintre ele era pârlit într-un loc şi mătasea din jurul petei arse era sfâşiată. Fotoliile tari de catifea aspră erau prea joase.

Camera înaltă, care ar fi putut fi frumoasă, lui Kerry i se părea că încremenise în timp, ca şi cum ar fi servit drept decor pentru un film alb-negru din anii patruzeci.

Îşi scoase trenciul, dar doctorul Smith nu făcu niciun gest să o ajute. Lipsa celui mai mic gest de politeţe părea să sugereze că nu va sta suficient de mult ca el să-şi facă griji. Îşi împături trenciul şi îl puse pe braţul fotoliului în care se aşezase.

Smith stătea într-o poziţie rigidă pe un scaun cu spătar. Kerry era convinsă că nu ar fi folosit scaunul acela dacă ar fi fost singur.

— Ce doriţi, doamnă McGrath? întrebă el, aruncându-i, din spatele ochelarilor fără ramă, o privire care o înfioră.

— Adevărul, îi răspunse Kerry fără nicio intonaţie. Vreau să ştiu de ce aţi susţinut că dumneavoastră sunteţi cel de la care primea Suzanne bijuterii, când, de fapt, ea le avea de la un alt bărbat. Vreau să ştiu de ce aţi minţit în legătură cu Skip Reardon. Nu a ameninţat-o niciodată pe Suzanne. Poate că-şi pierduse răbdarea cu ea, poate că s-a enervat pe ea. Dar n-a ameninţat-o niciodată, nu-i aşa? Ce motiv aţi avut să declaraţi sub prestare de jurământ că a ameninţat-o?

— Skip Reardon mi-a omorât fiica. A strangulat-o. A strangulat-o cu atâta sălbăticie, încât i-a provocat o hemoragie oculară, i s-au rupt vasele de sânge din gât, limba i-a ieşit din gură ca unui animal tâmp… spuse el şi vocea i se pierdu; ceea ce începuse ca o răbufnire de mânie se sfârşi aproape ca un suspin.

— Îmi dau seama cât de dureros a fost pentru dumneavoastră să vedeţi fotografiile acelea, domnule doctor, spuse Kerry pe un ton blând şi ochii i se îngustară când observă că Smith se uita parcă prin ea. Dar de ce l-aţi acuzat mereu pe Skip de tragedia asta?

— Era soţul ei. Şi era gelos, maladiv de gelos. Se vedea clar. Toţi ştiau asta foarte bine, explică el şi făcu o scurtă pauză. Acum, doamnă McGrath, nu mai vreau să vorbesc despre asta. Insist să-mi spuneţi de ce mă acuzaţi că o urmăresc pe Barbara Tompkins.

— Staţi puţin. Mai întâi, vorbim de Reardon, domnule doctor. Greşiţi. Skip nu era maladiv de gelos pe Suzanne. Ştia că avea o legătură cu altcineva, spuse Kerry şi adăugă după o scurtă pauză: După cum şi el avea pe altcineva.

Smith îşi smuci capul, ca şi cum ar fi primit o palmă.

— Imposibil. Era însurat cu o femeie superbă pe care o adora.

— *Dumneavoastră* o adoraţi, domnule doctor, izbucni Kerry fără să vrea, dar îşi dădu seama că spusele ei erau adevărate. V-aţi pus în situaţia lui, nu-i aşa? Dacă aţi fi fost soţul Suzannei şi aţi fi aflat că e încurcată cu un alt bărbat, aţi fi fost în stare s-o omorâţi, nu? îl întrebă ea, ţintuindu-l cu privirea.

El îi răspunse fără să clipească:

— Cum îndrăzneşti? Suzanne era fiica mea! Acum pleacă de aici, mai spuse el, se ridică şi se îndreptă spre Kerry, de parcă ar fi vrut s-o apuce şi s-o dea afară.

Kerry sări din fotoliu, înhăţându-şi haina şi ferindu-se din calea lui. Dintr-o privire verifică dacă, la nevoie, s-ar fi putut strecura pe lângă el să ajungă la uşa de la intrare.

— Nu, domnule doctor, spuse ea. *Susie Stevens* era fata dumneavoastră, în schimb, *Suzanne* era creaţia dumneavoastră. Şi aveaţi sentimentul că vă aparţine, după cum credeţi că Barbara Tompkins vă aparţine. Domnule doctor, în seara în care a murit Suzanne eraţi la Alpine. Dumneavoastră aţi omorât-o?

— S-o omor pe Suzanne? Ai înnebunit?

— Dar eraţi acolo.

— Nu eram!

— Ba eraţi şi vom dovedi asta. Ascultaţi-mă ce vă spun. O să redeschidem dosarul şi o să-l scoatem pe omul acela nevinovat din închisoare. Eraţi gelos pe el, domnule doctor. L-aţi pedepsit pentru că avea tot timpul acces la Suzanne, iar

dumneavoastră, nu. Şi cât aţi mai încercat! De fapt, aţi încercat atât de mult, încât ajunsese să se sature de pretenţiile dumneavoastră de a fi băgat în seamă.

— Nu-i adevărat, murmură el printre dinţi.

Kerry observă că lui Smith îi tremura foarte tare mâna. Coborî tonul şi continuă mai conciliant:

— Domnule doctor, dacă nu dumneavoastră v-aţi omorât fata, atunci a făcut-o altcineva. Dar nu Skip Reardon. Sunt convinsă că aţi vrut ca asasinul să fie pedepsit. Dar ştiţi ce aţi făcut? L-aţi lăsat pe ucigaşul Suzannei să se plimbe în voie. E liber, râde de dumneavoastră şi vă înalţă osanale că l-aţi acoperit. Dacă am avea bijuteriile despre care Skip e sigur că nu dumneavoastră i le-aţi dat Suzannei, am putea încerca să mergem pe firul lor. Am putea afla cine i le-a dat. Skip e convins că măcar una dintre ele lipseşte şi că s-ar fi putut să dispară chiar în seara aceea.

— Minte.

— Nu, nu minte. Asta a spus de la bun început. Iar în seara aceea s-a mai furat ceva: o fotografie de-a Suzannei, montată într-o ramă miniaturală. Era pe masa ei de toaletă. Dumneavoastră aţi luat-o?

— N-am fost acolo în seara când a murit Suzanne!

— Atunci cui i-aţi împrumutat Mercedesul în seara aceea?

Smith urlă cu glasul răguşit:

— Ieşi afară!

Kerry îşi dădu seama că ar fi mai bine să plece. Trecu pe lângă el, dar, când ajunse la uşă, se întoarse.

— Domnule doctor, am vorbit cu Barbara Tompkins. E îngrijorată. A plecat într-o călătorie de afaceri numai ca să scape de dumneavoastră. Peste zece zile, când se întoarce, o s-o însoţesc chiar eu la poliţia din New York, ca să depună o plângere împotriva dumneavoastră. Deschise uşa şi

o pală de aer rece pătrunse în hol. Situaţia s-ar schimba dacă, adăugă ea, recunoaşteţi că aveţi nevoie de un tratament atât fizic, cât şi psihologic. Şi dacă îmi spuneţi tot adevărul despre cele petrecute în seara în care a murit Suzanne. Şi dacă-mi daţi bijuteriile despre care credeţi că sunt de la alt bărbat, nu de la soţul ei.

Când Kerry îşi ridică gulerul şi îşi băgă mâinile în buzunar, ca să străbată distanţa de trei cvartale până la locul unde îşi parcase maşina, nu ştia că ochii iscoditori ai doctorului Smith o urmăreau din spatele gratiilor de la fereastră, nici că un străin care parcase pe Bulevardul 5 îşi ridică telefonul celular ca să anunţe despre vizita ei pe Washington Mews.

81

Procurorul general, în colaborare cu procuraturile din Middlesex şi comitatul Ocean, obţinuse un mandat de percheziţie atât pentru reşedinţa permanentă, cât şi pentru casa de vacanţă a lui Barney Haskell. Trăind majoritatea timpului departe de soţia lui, Barney locuia într-o casă plăcută, cu un singur nivel, pe o stradă liniştită din Edison, un oraş atrăgător pentru cei cu venituri medii. Vecinii de acolo spuseseră ziariştilor că Barney nu îi băga niciodată în seamă, dar era mereu politicos când se întâlneau.

În cealaltă casă, o clădire modernă pe Long Beach Island, cu două etaje şi vederea spre ocean, locuia soţia lui tot timpul anului. Vecinii le spuseseră anchetatorilor că, vara, Barney stătea perioade îndelungate aici, că-şi petrecea mult timp mergând la pescuit cu barca sa lungă de şapte metri şi că cealaltă pasiune a lui era tâmplăria. Îşi făcuse un atelier în garaj.

Câţiva vecini spuseră că soţia lui îi invitase să le arate umbrarul de stejar masiv, construit de Barney

pentru petrecerea de anul trecut. Părea a fi mândria şi bucuria lui.

Anchetatorii ştiau că Barney ar fi trebuit să aibă dovezi împotriva lui Jimmy Weeks pentru a încerca să ajungă la o înţelegere cu procurorul. Ştiau că, dacă nu vor găsi ei repede aceste dovezi, oamenii lui Jimmy Weeks vor da de ele şi le vor distruge.

În ciuda protestelor vehemente ale văduvei, care striga că Barney a fost o victimă şi că asta e casa ei, chiar dacă figurează pe numele bietului Barney, şi că nu aveau niciun drept s-o distrugă, ei demontară tot, inclusiv umbrarul de stejar prins în cuie de peretele sufrageriei.

După ce desprinseră lemnul de pe tencuială, se treziră în faţa unui seif suficient de mare să încapă în el toate documentele unei firme mai mici.

Camerele de filmat ale ziariştilor strânşi afară surprinseră sosirea unui fost spărgător de seifuri, acum angajat al poliţiei. După cincisprezece minute seiful era deschis şi, puţin după aceea, la ora patru şi un sfert după-amiază, procurorul federal Royce primi un telefon de la Les Howard.

Găsiseră a doua evidenţă contabilă a firmei Weeks Entreprises, precum şi agende din ultimii cincisprezece ani, în care Barney îşi notase întâlnirile lui Weeks, alături de propriile sale observaţii despre scopul întâlnirilor şi ce se discutase.

Royce află, încântat, că existau şi cutii de pantofi pline cu copii ale unor chitanţe pentru obiecte de lux, printre care blănuri, bijuterii şi maşini, cumpărate de Jimmy diverselor lui iubite, şi pe care Barney notase: „Nu s-au plătit impozite.”

— Un noroc chior, am găsit o comoară, îl asigură Royce pe Howard. Barney ştia mai mult ca sigur vechiul refren: „Poartă-te cu prietenul tău ca şi cum ţi-ar putea deveni cândva duşman.” Şi-a pregătit chiar de la bun început dovezile, ca să aibă

ce să dea la schimb pentru a scăpa de închisoare, dându-ni-l plocon pe Jimmy, în cazul în care ar fi fost inculpaţi amândoi.

Judecătorul preferase să nu înceapă la ora patru audierea unui nou martor şi să amâne procesul pentru a doua zi. Încă un pas înainte, îşi spuse Royce. După ce închise telefonul, pe buze îi apăru un zâmbet în timp ce savura minunata veste. Spuse cu glas tare:

— Mulţumesc, Barney. Am fost tot timpul sigur c-o să faci o treabă bună.

Apoi rămase tăcut, cumpănind care ar trebui să fie următoarea mişcare.

Martha Luce, contabila personală a lui Jimmy, urma să fie martoră a apărării. Declarase deja sub prestare de jurământ că evidenţa pe care o ţinea era corectă şi nu exista o dublă evidenţă. Royce se gândi că nu va fi prea greu s-o convingă pe doamna Luce ce era mai bine să aleagă, dacă i s-ar da posibilitatea să devină martora procuraturii, pentru a scăpa în felul acesta de o condamnare la o perioadă lungă de închisoare.

82

Jason Arnott se trezise duminică târziu, cu simptome de gripă, şi se hotărî să nu meargă la casa din Catskills, aşa cum îşi propusese. În schimb, îşi petrecuse ziua în pat, sculându-se doar să-şi pregătească o gustare uşoară. În asemenea momente regreta că nu are o menajeră permanentă.

Pe de altă parte, îi făcea o deosebită plăcere aceasta intimitate, stând singur în casă, fără să se împiedice de cineva. Îşi luase cărţi şi ziare în cameră şi îşi petrecuse ziua citind, iar între timp sorbea suc de portocale şi mai moţăia puţin.

Cu toate astea, din când în când, scotea nervos fluturaşul de la FBI ca să se convingă că nimeni nu ar putea face o legătură între el şi caricatura aceea de fotografie neclară.

Luni seara se simţea ceva mai bine şi era convins pe deplin că fluturaşul nu reprezenta un pericol. Îşi spuse că nici măcar un agent FBI în persoană, dacă l-ar supune unui interogatoriu de rutină, pentru că fusese unul dintre invitaţii la petrecerea dată de familia Hamilton, nu ar putea face legătura între el şi furt.

Nu cu fotografia asta. Şi nici cu lista convorbirilor lui telefonice. Cu niciun obiect de artă sau pictură din această casă. Nici chiar cu rezervarea făcută la hotelul din Washington la sfârşitul acela de săptămână, când avusese loc spargerea la familia Hamilton, atâta timp cât la recepţie folosise una dintre identităţile sale false.

Fără îndoială. Era în siguranţă. Îşi promise ca a doua zi, sau mai sigur miercuri, să meargă la Catskills să petreacă acolo câteva zile, bucurându-se de comorile lui.

Jason nu avea de unde să ştie că agenţii FBI obţinuseră deja un mandat pentru a-i pune telefonul sub supraveghere şi că locuinţa îi era urmărită discret. Nu avea de unde să ştie că, de acum înainte, nu va mai putea face nicio mişcare fără să fie observat sau urmărit.

83

Mergând dinspre Manhattan spre nord de Greenwich Village, Kerry se împotmoli în circulaţia aglomerată. Era cinci fără douăzeci când îşi scoase maşina din garajul de pe Strada 12. Era şase şi cinci când intră pe aleea de lângă casă şi văzu Volvoul lui Geoff parcat în faţa uneia dintre uşile garajului cu două locuri.

Când se pregătea să vină acasă, sunase de la telefonul din maşină şi se liniştise într-o oarecare măsură după ce vorbise cu Robin şi cu Alison, fata care avea grijă de ea. Le avertizase pe amândouă să nu iasă sub niciun motiv din casă şi să nu deschidă uşa nimănui până nu vine ea.

Văzând maşina lui Geoff, îşi dădu seama că maşina lui Alison nu mai era acolo. Să fi venit Geoff pentru că s-a întâmplat ceva? Kerry opri motorul, stinse farurile, ieşi în grabă din maşină, trânti portiera şi pomi în fugă spre casă.

Era clar că Robin o urmărise pe fereastră. Uşa de la intrare se deschise în timp ce Kerry urca scările în fugă.

— Rob, s-a întâmplat ceva?

— Nu, mami, totu-i în ordine. Când a venit Geoff, i-a spus lui Alison că poate să plece şi că o să te aştepte el, îi explică Robin şi pe faţa ei se citi îngrijorarea. Am făcut bine, nu? Adică, să-i dau drumul lui Geoff să intre.

— Sigur că da, îi răspunse Kerry şi o îmbrăţişă. Unde e?

— Aici, spuse Geoff, apărând în uşa de la bucătărie. M-am gândit că, o dată ce ai mâncat o cină la Dorso sâmbătă seara, s-ar putea să mai pofteşti aşa ceva şi în seara asta. Un meniu foarte simplu. Friptură de miel, salată verde şi cartofi natur.

Kerry îşi dădu seama că era şi nervoasă, şi flămândă.

— Pare grozav, oftă ea în timp ce îşi descheia trenciul.

Geoff se duse repede la ea să o ajute. Cu un gest firesc, după ce puse haina pe un braţ, o cuprinse cu celălalt braţ şi o sărută pe obraz.

— Ai avut o zi grea?

Preţ de o clipă îşi cufundă faţa în căuşul cald de sub gâtul lui.

— Am avut şi zile mai uşoare.

Robin spuse:

— Mami, mă duc sus să-mi termin lecţiile, dar cred că, atâta timp cât eu sunt cea care se află în primejdie, trebuie să ştiu tot ce se întâmplă. Ce zicea doctorul Smith când te-ai întâlnit cu el?

— Termină-ti lecţiile şi lasă-mă un pic să-mi trag sufletul. Îţi promit că o să-ţi dau raportul pe-

ndelete mai târziu.

— În ordine.

Geoff făcuse focul în sufragerie. Adusese o sticlă de vin roşu şi pregătise paharele lângă sticlă, pe masa din sufragerie.

— Sper că nu exagerez purtându-mă ca la mine acasă, se scuză el.

Kerry se trânti pe canapea şi-şi azvârli pantofii din picioare. Dădu din cap şi zâmbi.

— Nu, deloc.

— Am noutăţi pentru tine, dar, mai întâi, spune tu. Vorbeşte-mi despre Smith.

— Să încep cu Frank Green. I-am zis că plec mai devreme de la birou şi i-am explicat de ce.

— Şi ce a zis?

— Interesant e ce *nu* a zis. Am vrut să fiu cinstită cu el, cu toate că am avut impresia că şi-a înghiţit o parte din cuvinte. Speră că nu-mi trece prin cap că ar prefera să lase în închisoare un om nevinovat decât să-şi creeze probleme politice, îi explică ea, ridicând din umeri. Chestia e că aş fi vrut să-l cred.

— Poate că reuşeşti până la urmă. Şi Smith?

— L-am prins, Geoff. Simt asta. Tipul a început să se înmoaie. Dacă nu se apucă să spună adevărul, următoarea mea mişcare e s-o duc pe Barbara Tompkins să depună o plângere împotriva lui că o urmăreşte. Ideea asta l-a şocat profund, sunt sigură. Şi cred că, decât să rişte aşa ceva, o să ne dea în vileag nişte lucruri. Privi în foc, urmărind jocul flăcărilor pe vreascurile artificiale. Apoi adăugă, vorbind rar: Geoff, i-am spus lui Smith că avem doi martori care i-au văzut maşina în seara aceea. I-am aruncat şi faptul că, poate, era aşa de nerăbdător să-l vadă pe Skip condamnat, fiindcă, de fapt, el a ucis-o pe Suzanne. Geoff, cred că era îndrăgostit de ea, nu ca de fiica lui, poate nici măcar ca de o femeie, ci ca de o *creaţie* a lui, spuse Kerry şi se întoarse spre el. Ia gândeşte-te la următorul scenariu. Suzanne se satură de tatăl ei

care-i tot stă pe cap şi apare oriunde se duce ea. Jason Arnott mi-a spus că întrecuse măsura, şi-l cred. Aşa că, în seara crimei, doctorul Smith se duce la ea cu maşina s-o vadă. Skip a venit şi a plecat, aşa cum susţine. Suzanne e în hol şi aranjează florile primite de la un alt bărbat. Nu uita, bileţelul care însoţea trandafirii nu a fost găsit niciodată. Smith e furios, jignit şi gelos. Acum nu mai era în competiţie doar cu Skip, ci şi cu Jimmy Weeks. Într-un acces de furie o strangulează pe Suzanne şi, pentru că l-a urât dintotdeauna pe Skip, ia bileţelul, inventează povestea că Suzanne se temea de Skip şi devine principalul martor al acuzării. În acest fel, Skip, principalul lui rival pentru a cuceri atenţia Suzannei, nu numai că e pedepsit să petreacă cel puţin treizeci de ani în închisoare, dar poliţia nici nu mai caută vreun alt suspect.

— Pare logic, spuse Geoff. Dar atunci de ce ar fi Jimmy Weeks atât de îngrijorat că vrei să redeschizi dosarul?

— M-am gândit şi eu la asta. Pe de altă parte, ar putea fi un argument la fel de bun faptul că Jimmy era încurcat cu Suzanne. Că, în seara aceea s-au certat şi a omorât-o. Un alt scenariu posibil ar fi că Suzanne i-a spus despre terenul din Pennsylvania pe care Skip îl obţinuse. S-ar putea ca Jimmy să-i fi scăpat ceva despre autostrada care urma să treacă pe acest teren şi apoi s-o ucidă, ca s-o împiedice să-i spună lui Skip? Cred că a luat acele opţiuni aproape pe gratis.

— Doamnă, ai făcut astăzi mari eforturi de gândire, spuse Geoff. Şi ai construit extrem de bine fiecare scenariu posibil. În drum spre casă ai ascultat cumva radioul?

— Voiam să-mi adun gândurile, aşa că am ascultat programul care transmite muzică din anii cincizeci. Altfel, mi-aş fi ieşit din minţi în aglomeraţia de pe drum.

— Bine ai făcut. Dar, dacă ai fi ascultat ştirile, ai fi aflat că toate probele pe care Barney Haskell avea de gând să le folosească în negocierea pentru a obţine o pedeapsă mai uşoară se află acum în mâinile procurorului federal. Se pare că Barney ţinuse o evidenţă ca nimeni altul. Mâine, dacă Frank Green e deştept, în loc să se opună cercetărilor tale, va cere orice document referitor la bijuteriile cumpărate de Weeks în lunile dinaintea uciderii Suzannei. Dacă putem găsi o legătură între el şi vreun lucru ca brăţara cu zodiac, avem dovada că Smith a minţit, spuse Geoff şi se ridică. Dar, Kerry McGrath, mi se pare că ai comandat cina. Aşteaptă-mă aici. Te anunţ când e gata.

Kerry se ghemui pe canapea şi continuă să-şi savureze băutura, dar, deşi focul ardea, nu se simţea prea în largul ei în cameră. O clipă mai târziu se ridică şi se duse la bucătărie.

— Maestrul bucătar are ceva împotrivă dacă stau şi eu să mă uit? E mai cald aici.

Geoff plecă la ora nouă. Când uşa se închise în urma lui, Robin spuse:

— Mami, trebuie să te întreb ceva. Tipul ăla pe care-l apără tati. Din câte-mi spui, tati n-o să câştige procesul. Aşa-i?

— Aşa-i, în cazul în care dovezile pe care credem că le-am găsit vor sta în picioare.

— Şi asta o să fie rău pentru el?

— Nu, Robin, dar nimănui nu-i place să piardă un proces. Cred că, acum, cel mai bun lucru pentru tatăl tău ar fi să-l vadă pe Jimmy Weeks condamnat.

— Eşti sigură că Weeks e cel care încearcă să mă sperie?

— Sunt absolut sigură. Ăsta e şi motivul pentru care, cu cât aflăm mai repede care era legătura dintre el şi Suzanne Reardon, cu atât mai repede va rămâne fără motive să ne sperie ca să renunţăm.

— Geoff e avocat al apărării, nu-i aşa?

— Da.

— Geoff ar apăra vreodată un individ ca Jimmy Weeks?

— Nu, Robin. Sunt aproape sigură că nu.

— Şi eu.

La nouă şi jumătate, Kerry îşi aminti că le promisese lui Jonathan şi lui Grace că îi va ţine la curent cu întâlnirea pe care o avusese cu doctoral Smith.

— Crezi că s-ar putea să cedeze şi să admită că a minţit? o întrebă Jonathan.

— Aşa cred.

Grace se afla la derivaţia telefonului.

— Jonathan, hai să-i spunem lui Kerry ce veşti am eu. Kerry, astăzi ori am fost un detectiv bun, ori m-am făcut de râs.

Kerry nu considerase important să pomenească de numele lui Arnott sâmbătă, când le spusese lui Grace şi Jonathan despre doctorul Smith şi Jimmy Weeks. Când auzi că Grace voia să-i povestească despre el, se bucură că niciunul din ei doi nu-i putea vedea expresia de pe chip.

Jason Arnott. Prietenul care se afla mereu alături de Suzanne Reardon. Care, în ciuda aparentei sale onestităţi, i se păruse lui Kerry prea teatral ca să fie sincer. Dacă era hoţ, dacă, potrivit fluturaşului de la FBI pe care i-l descrisese Grace, era şi suspect de crimă, unde se încadra el oare în toate aceste iţe ţesute în jurul crimei trandafirilor iubirii?

84

După ce o obligă pe Kerry să plece, doctorul Charles Smith rămase ore în şir pe scaun. „Criminal!” „Mincinos!” Acuzaţiile pe care i le aruncase îl făceau să se cutremure de repulsie. Era aceeaşi repulsie pe care o simţea când se uita la un chip mutilat, urât sau cu cicatrice. Simţea că întreaga fiinţă îi fremăta de dorinţa de a-l schimba,

de a-l salva, de a îndrepta lucrurile. Să îi ofere frumuseţea pe care mâinile sale pricepute o puteau modela din oase şi muşchi.

În acele momente îl cuprindea o mânie nespusă împotriva incendiului, a accidentului sau a nedreptei combinaţii de gene care provocase anomalia. Acum mânia lui era îndreptată împotriva femeii care venise aici să-l judece.

„O hărţuieşte urmărind-o!" Să-i spună vorbele astea pentru că îi făcea plăcere să-i arunce măcar o privire acelei făpturi aproape perfecte pe care el o crease! Îşi dorea să fi putut prevedea viitorul, ca să afle că aşa avea de gând să-şi exprime mulţumirea Barbara Tompkins. Ar fi putut să-i aranjeze faţa: o piele care să-i atârne în riduri, ochi cu colţurile lăsate şi nări care să fluture.

Dacă McGrath o să meargă la poliţie, ca Tompkins să depună plângerea? Cel puţin, ea aşa spusese că o să facă, iar Smith era convins că nu glumise.

Îl făcuse criminal. *Criminal!* Chiar credea că i-ar fi putut face aşa ceva Suzannei? Cu întreg trupul încordat de suferinţă, retrăi clipa în care apăsase insistent pe sonerie, apoi încercase clanţa şi uşa se deschisese.

Iar Suzanne se afla acolo, în hol, aproape la picioarele lui. Era şi nu era Suzanne. Acea fiinţă mutilată, cu ochii umflaţi şi însângeraţi, cu gura întredeschisă şi limba scoasă, nu era femeia pe care o crease el.

Chiar trupul ei era urât şi respingător, aşa cum zăcea acolo, ghemuit, cu piciorul stâng îndoit sub cel drept, cu tocul de la pantoful stâng împungându-i gamba dreaptă, cu trandafirii aceia roşii împrăştiaţi peste ea, ca un omagiu ridicol adus morţii.

Smith îşi aminti cum se aplecase peste ea, gândindu-se buimac la un singur lucra: aşa ar fi trebuit să se simtă şi Michelangelo dacă ar fi văzut

Pietà spartă şi mutilată, în urmă cu câţiva ani, de descreieratul acela, la Catedrala Sfântul Petru.

Îşi aminti cum o blestemase pe Suzanne, o blestemase pentru că nu-i luase în seamă avertismentul. Se măritase cu Reardon împotriva voinţei lui.

„Aşteaptă, o îndemnase el. Nu e destul de bun pentru tine."

„După tine, nu se va găsi niciodată omul nimerit pentru mine", se răstise ea.

Fusese nevoit să suporte felul în care se priveau, felul în care îşi strângeau mâna peste masă, felul în care stăteau împreună, unul lângă altul, pe canapea, sau cum Suzanne stătea în braţele lui Skip în fotoliul cel mare, aşa cum îi vedea când îi pândea seara pe fereastră.

Fusese atât de greu să suporte toate astea. Dar era deja prea mult când Suzanne devenise de nestăpânit şi începuse să se întâlnească cu alţi bărbaţi. Niciunul dintre ei nu o merita. Apoi venea la el să-l roage: „Charles, trebuie să-l faci pe Skip să creadă că de la tine am asta… şi asta… şi asta…"

Sau îi spunea: „Doctore, de ce eşti aşa de supărat? Spuneai c-o să pot recupera tot timpul pierdut. Ei bine, asta şi fac. Skip munceşte prea mult. Cu el nu mă pot distra. Când operezi, rişti. Eu sunt la fel ca tine. Risc şi eu. Şi, acum, adu-ţi aminte, doctore Charles, eşti un tătic generos", îi spusese ea şi îl sărutase apoi cu neobrăzare. Sărutul ei neobrăzat. Îi făcea curte, sigură pe puterea pe care o avea, sigură pe îngăduinţa lui.

Ucigaş? Nu, Skip era ucigaşul. Aplecat peste trupul Suzannei, Smith ştiuse exact ce se petrecuse. Bădăranul ei de soţ venise acasă, o găsise cu flori de la un alt bărbat şi explodase. Aşa aş fi făcut şi eu, se gândise Smith când ochii îi căzuseră pe bileţelul ascuns pe jumătate de trupul ei.

Apoi, aplecat deasupra ei, îi trecuse prin minte un întreg scenariu. Skip, soţul gelos. Juriul ar fi probabil îngăduitor cu un bărbat care-şi omoară soţia într-o criză pasională. Ar putea scăpa cu o condamnare uşoară. Sau poate chiar fără nicio condamnare.

N-o să îngădui asta, jurase el. Smith îşi aminti cum închisese ochii, încercând să-şi şteargă din minte chipul hidos şi mutilat pe care-l avea în faţă, văzând-o, în schimb, pe Suzanne în toată splendoarea ei. *Îţi promit, Suzanne!*

Nu îi fusese greu să-şi ţină promisiunea. Tot ce avea de făcut era să ia bileţelul care însoţise florile, apoi să meargă acasă şi să aştepte telefonul inevitabil care avea să-l anunţe că Suzanne, fiica lui, murise.

Întrebat de poliţie, spusese că Skip era maladiv de gelos, că Suzanne se temea că viaţa îi este în pericol şi, respectându-i ultima rugăminte, pretinsese că el îi dăruise bijuteriile de care se îndoia Skip.

Nu, doamna McGrath spună ce-o vrea. Criminalul se află la închisoare. Şi acolo o să rămână.

Era aproape ora zece când Charles Smith se ridică de pe scaun. Totul se sfârşise. Nu va mai face operaţii. Nu mai voia s-o vadă pe Barbara Tompkins. Îl dezgusta. Se duse în dormitor, deschise micul seif din dulap şi scoase un pistol.

O să fie atât de uşor. Şi unde se va duce? se întrebă el. Era convins că sufletul continuă să trăiască. Reîncarnare? Poate. Poate că, de data asta, se va întrupa într-o fiinţă de seama Suzannei. Poate că se vor îndrăgosti unul de celălalt. Pe buze îi înflori un zâmbet.

Dar apoi, când se pregătea să închidă seiful la loc, privi la caseta de bijuterii a Suzannei.

Dacă McGrath avea dreptate? Dacă nu Skip, ci altcineva îi curmase viaţa? McGrath spusese că acela râde acum de el, îşi bate joc de el şi-i e

recunoscător pentru mărturia în urma căreia Skip fusese condamnat.

Ar fi putut îndrepta lucrurile. Dacă nu Reardon era ucigaşul, atunci McGrath avea tot ce-i trebuia să-l găsească pe cel care o omorâse pe Suzanne.

Smith luă caseta de bijuterii, puse pistolul deasupra şi le aduse în bibliotecă. Apoi, cu mişcări sigure, luă o coală de hârtie şi îşi deşurubă capacul de la stilou.

După ce termină de scris, împachetă laolaltă caseta de bijuterii şi scrisoarea şi reuşi să le îndese într-unul din plicurile de poştă rapidă pe care le avea mereu prin casă. Scrise pe pachet destinatarul: Procuror adjunct Kerry McGrath, Procuratura comitatului Bergen, Hackensack, New Jersey. Era o adresă pe care şi-o amintea foarte bine.

Îşi puse pe el haina şi fularul la gât şi merse opt cvartale mai sus, până la centrul de expediere a poştei rapide, de unde mai trimisese de câteva ori pachete.

Era ora unsprezece când ajunse înapoi acasă. Îşi scoase haina, luă pistolul, se întoarse în dormitor şi se întinse pe pat, aşa cum era, îmbrăcat. Stinse toate becurile, în afară de cel care lumina fotografia Suzannei.

Va sfârşi această zi cu ea şi-şi va începe noua viaţă când va bate de miezul nopţii. După ce luă această hotărâre, se simţi calm şi fericit.

La unsprezece şi jumătate se auzi soneria de la uşă. Cine să fie? se întrebă el. Enervat, încercă să nu bage în seamă zbârnâitul, dar un deget insistent părea că se lipise de butonul soneriei. Se gândi că ştie ce se întâmplase. Odată, la colţul străzii avusese loc un accident şi un vecin dăduse fuga la el după ajutor. Pentru că era totuşi doctor. Dacă se petrecuse din nou un accident, şi-ar putea folosi priceperea.

Doctorul Smith descuie uşa şi o deschise larg, apoi se prelinse pe ea după ce un glonte i se înfipse

între ochi.

Marţi, 7 noiembrie

85

Marţi dimineaţa, Deidre Reardon şi Beth Taylor se aflau deja în anticamera biroului lui Geoff Dorso, când acesta sosi la ora nouă.

Beth îşi ceru scuze în numele amândurora:

— Geoff, scuză-ne că am venit neanunţate, dar Deidre trebuie să se interneze mâine dimineaţă pentru o angioplastie. Ştiu că ar fi mai liniştită dacă ar vorbi cu tine şi ţi-ar da fotografia Suzannei despre care am vorbit data trecută.

Deidre Reardon îl privi neliniştită.

— Hai, Deidre, îi zise Geoff cu căldură, ştii foarte bine că nu trebuie să te scuzi când vii să mă vezi. Doar eşti mama clientului meu vedetă.

— Sigur. Doar decontezi toate orele, murmură Deidre Reardon cu un zâmbet de uşurare, în timp ce Geoff îi luă mâinile într-ale lui. Numai că mă simt aşa de prost că am dat buzna în biroul femeii ăleia minunate care e Kerry McGrath şi m-am purtat cu ea mizerabil. Ca să aflu pe urmă că fetiţa ei a fost ameninţată pentru că vrea să-mi ajute băiatul.

— Kerry a înţeles perfect în ce stare erai în ziua aceea. Acum, hai în birou. Sunt sigur că e gata cafeaua.

— Nu te reţinem prea mult, îi promise Beth lui Geoff în timp ce acesta îi punea o ceaşcă de cafea în faţă. Şi n-o să-ţi răpim din timp ca să-ţi spunem ce mană cerească e să ne gândim că, în sfârşit, Skip poate avea speranţe cu adevărat. Ştii foarte

bine ce e în sufletul nostru şi ştii cât îţi suntem de recunoscătoare pentru tot ce faci.

— Kerry s-a întâlnit aseară cu doctorul Smith, spuse Geoff. Are impresia că l-a făcut s-o asculte. Dar s-au mai întâmplat şi alte lucruri, adăugă el şi le povesti despre documentele lui Barney Haskell. Cel puţin, putem afla provenienţa bijuteriilor pe care credem că Weeks i le-a dat Suzannei.

— E unul din motivele pentru care ne aflăm aici, îi explică Deidre Reardon. Îţi aminteşti, spuneam că am o fotografie în care Suzanne purta setul de broşe cu diamante care a dispărut? Când am ajuns acasă de la închisoare sâmbătă seara, m-am dus s-o scot din album, dar n-am găsit-o. Mi-am petrecut toată duminica şi ziua de ieri scotocind prin casă să dau de ea. Şi nu era nicăieri. M-am zăpăcit şi am uitat că, la un moment dat, am băgat-o într-o folie de plastic, din acelea protectoare, şi am pus-o printre actele mele. Totuşi, în cele din urmă, am găsit-o. După câte am tot vorbit data trecută despre bijuterii, m-am gândit că e important să-ţi dau fotografia.

Îi întinse un plic. Din plic, el scoase o pagină împăturită din *Palisades Community Life,* o revistă săptămânală de scandal. Cum o despături, Geoff remarcă data, 24 aprilie, cu aproape unsprezece ani în urmă, cu nicio lună înaintea morţii Suzannei Reardon.

Fotografia de grup, realizată la Clubul Palisades Country, ocupa patru coloane de ziar. Geoff o recunoscu imediat pe Suzanne Reardon. Frumuseţea ei ieşită din comun strălucea pe întreaga pagină. Stătea uşor întoarsă, iar aparatul de fotografiat surprinsese foarte clar diamantele sclipitoare de pe reverul jachetei.

— Asta e broşa care a dispărut, îi explică Deidre, arătându-i-o cu degetul pe fotografie. Dar Skip nu mai ştie când a văzut-o ultima dată la Suzanne.

— E bine că am fotografia asta, spuse Geoff. Când o să putem obţine o copie după unele din evidenţele lui Haskell, poate reuşim să dăm şi de urma broşei.

Era aproape dureros să vezi raza de speranţă de pe chipul celor două femei. Doamne ajută să nu le dezamăgesc, se rugă el în timp ce le conducea înapoi în anticameră. În prag, o îmbrăţişă pe Deidre.

— Acum, ţine minte: faci angioplastia şi te vindeci. Nu trebuie să fii bolnavă când or să-i descuie uşa lui Skip.

— Geoff, n-am pătimit atât de mult ca să dau în primire tocmai acum.

După ce dădu câteva telefoane şi rezolvă câteva nelămuriri ale unor clienţi, Geoff se hotărî să o sune pe Kerry. Poate că vrea să-i trimită prin fax fotografia adusă de Deidre. Sau poate că vreau doar s-o aud, recunoscu el.

Când secretara îi făcu legătura, vocea speriată a lui Kerry îl înfioră.

— Tocmai am deschis un pachet pe care mi l-a trimis, cu poşta rapidă, doctorul Smith. Înăuntru este o scrisoare, caseta de bijuterii a Suzannei şi bileţelul care însoţise, probabil, trandafirii cei roşii. Geoff, doctorul recunoaşte că a minţit în legătură cu Skip şi cu bijuteriile. Şi mai spune că, atunci când eu voi citi aceste rânduri, el se va fi sinucis.

— Doamne, Kerry, nu cumva…

— Nu. Ştii, *nu* el a făcut-o. Geoff, doamna Carpenter m-a sunat de la cabinet. Cum doctorul nu a venit la consultaţiile de dimineaţă şi nu a răspuns la telefon, s-a dus acasă la el. Uşa era întredeschisă şi ea a intrat. I-a găsit trupul zăcând pe hol. A fost împuşcat şi casa i-a fost răscolită. Geoff, oare cineva nu voia ca doctorul Smith să-şi schimbe declaraţia şi căuta bijuteriile? Geoff, cine face toate astea? Urmează oare Robin?

86

La nouă şi jumătate în dimineaţa aceea, Jason Arnott privi pe fereastră, văzu cerul înnorat şi se simţi uşor deprimat. În afară de nişte dureri uşoare de picioare şi spate, scăpase de indispoziţia sau virusul care-l chinuise la sfârşitul săptămânii. Dar nu-i dădea pace sentimentul apăsător că totuşi ceva nu e în ordine.

Era fireşte din cauza acelui nenorocit de fluturaş de la FBI. La fel se simţise şi după ce fusese în seara aceea acasă la congresmanul Peale. Câteva dintre luminile de la parter, care funcţionau automat, se aprinseseră când ajunsese acolo, dar camerele de sus rămăseseră în întuneric. Tocmai trecea prin hol cu tabloul şi seiful pe care le luase din perete, când auzise paşi pe scară. Abia apucase să-şi ascundă faţa în spatele tabloului şi o lumină puternică inundase holul.

Auzise apoi un strigăt tremurat „Doamne, Dumnezeule" şi îşi dăduse seama că era mama congresmanului. Nu a vrut să-i facă nimic rău. S-a repezit instinctiv spre ea, ţinând tabloul ca pe un scut, vrând doar s-o trântească la pământ şi să-i smulgă ochelarii, ca să poată apoi fugi. La petrecerea dată de Peale după alegeri, stătuse mult de vorbă cu ea şi ştia că, fără ochelari, era oarbă ca o cârtiţă.

Dar rama grea a tabloului o lovise în tâmplă mai tare decât ar fi vrut el şi ea căzuse pe spate, rostogolindu-se pe scară. Îşi dăduse seama că murise după acel bolborosit cumplit pe care-l scosese înainte de a înţepeni. Luni de zile după aceea se tot uita peste umăr să vadă dacă nu vine cineva după el să-i pună cătuşele.

Acum, oricât de mult încercase să se liniştească, fluturaşul de la FBI îi provoca aceeaşi spaimă.

După cazul Peale, singura lui consolare fusese să-şi clătească ochii admirând *Somnul,* capodopera lui John White Alexander, pe care o luase în acea

seară. O păstra în dormitorul cel mare din casa de la Catskills, aşa cum şi Peale o ţinuse în dormitorul lui. Îl amuza atât de mult gândul că mii de oameni se îmbulzeau la Muzeul de Artă Metropolitan să arunce o privire pe replica acestui tablou, *Odihna.* Dintre cele două, el prefera *Somnul.* Contururile unei femei frumoase aplecate aveau aceleaşi linii sinuoase ca în *Odihna,* dar ochii închişi, expresia chipului ei senzual îi aminteau acum de Suzanne.

Rama miniaturală cu portretul ei se afla pe noptieră şi îl amuza să le ţină pe amândouă în cameră, chiar dacă rama care imita un Fabergé era nedemnă de compania încântătoare a acelei fotografii. Noptiera din lemn aurit şi marmură, un exemplar superb de Renaştere gotică, o obţinuse după lovitura aceea mare când închiriase o camionetă şi practic golise casa familiei Merriman.

Putea să dea un telefon înainte. Îi plăcea când ajungea la Catskills să găsească focul făcut şi frigiderul plin. Dar, în loc să-şi folosească telefonul de acasă, o s-o sune pe menajeră de pe telefonul celular, pe care şi-l înregistrase pe alt nume.

În interiorul unei dube care părea să fie a Companiei de Gaze şi Electricitate, se primi semnalul că Arnott dădea un telefon. În timp ce ascultau, poliţiştii zâmbiră triumfător.

— Cred că suntem pe cale să dăm de bârlogul vulpoiului de Arnott, spuse poliţistul care conducea misiunea.

Îl auziră pe Jason cum încheie convorbirea, spunând:

— Mulţumesc, Maddie. Plec de aici peste vreo oră şi ajung acolo pe la unu.

Iar Maddie îi răspunse cu o voce răguşită şi monotonă:

— O să găsiţi totul gata. Contaţi pe mine.

87

Frank Green judeca un caz, şi Kerry nu reuşi să-l anunţe decât după prânz de uciderea lui Smith şi de pachetul pe care îl primise cu poşta rapidă dimineaţa. Îşi revenise acum pe deplin şi se întreba de ce îşi pierduse cumpătul când o sunase Geoff. Dar trebuia să amâne aceste întrebări. Gândul că Joe Palumbo o aştepta pe Robin cu maşina în faţa şcolii, ca s-o ducă acasă, urmând apoi să supravegheze casa până se întorcea Kerry, era suficient să-i alunge pentru moment temerile.

Green studie cu grijă conţinutul casetei cu bijuterii, comparând-o pe fiecare cu cele menţionate de Smith în scrisoarea care însoţea pachetul trimis lui Kerry.

— Brăţară cu zodiac, citi el. E aici. Ceas cu cifre de aur, cadran de fildeş, brăţară de aur cu diamante. Perfect. E tot aici. Brăţară veche cu diamante. Trei şiraguri de diamante prinse între ele cu cleme de diamant, mai spuse el şi ridică bijuteria. Asta-i o minunăţie.

— Da. Poate-ţi aminteşti că Suzanne purta brăţara asta când a fost ucisă. Mai era o bijuterie, o broşă veche, dublă, cu diamante. Skip Reardon ne-a vorbit despre ea. Doctorul Smith n-o pomeneşte şi se pare că nu era la el, dar Geoff tocmai mi-a trimis prin fax o fotografie dintr-o revistă locală care o înfăţişează pe Suzanne purtând acea broşă cu numai câteva săptămâni înainte de a fi ucisă. Nu a fost găsită niciodată printre lucrurile din casă. Se vede că seamănă foarte mult cu brăţara şi că era fără îndoială veche. Celelalte sunt frumoase, dar au o formă foarte modernă.

Kerry se uită cu atenţie la fotografia neclară şi înţelese de ce Deidre Reardon spusese că parcă ar fi o mamă cu un copil. După cum explicase ea, broşa părea să fie lucrată din două bucăţi: cea mai mare reprezenta o floare, iar cea mai mică un boboc. Cele două piese erau legate printr-un lanţ. Preţ de o clipă, studie fotografia, uimită, pentru că i se părea cunoscută.

— O să ne uităm după broşa asta, să aflăm dacă nu e pomenită în chitanţele lui Haskell, îi promise Green. Acum să vedem. Din câte ştii tu, cele menţionate de doctor, mai puţin broşa, sunt toate bijuteriile despre care Suzanne îi ceruse să-i spună lui Skip că le are de la el?

— Aşa reiese şi din ce a scris doctorul Smith, şi din ce mi-a zis sâmbătă Skip Reardon.

Green puse jos scrisoarea lui Smith.

— Kerry, s-ar putea să te fi urmărit cineva când te-ai dus ieri la Smith?

— Acum cred că da. De asta şi sunt atât de îngrijorată pentru Robin.

— În seara asta, casa o să-ţi fie păzită de o maşină de poliţie, dar nu m-ar deranja dacă ai pleca împreună cu Robin într-un loc mai sigur, ca să terminăm odată. Jimmy Weeks e un criminal încolţit. Royce l-ar putea acuza de o fraudă fiscală, dar cu ceea ce ai descoperit tu, am putea să-l acuzăm de crimă.

— Asta din cauza bileţelului pe care l-a trimis Jimmy cu trandafirii roşii?

Bileţelul fusese dat pentru expertiză grafologică, iar Kerry îi aminti lui Green de notiţa găsită în buzunarul avocatului lui Haskell, după ce amândoi fuseseră omorâţi.

— Exact. Notele muzicale nu au fost scrise de vânzătorul de la florărie. Imaginează-ţi cum ai putea să dictezi prin telefon o asemenea dedicaţie. Din câte ştiu, Weeks e un muzician amator destul de bun. Este animatorul petrecerilor când se aşază la pian. Cam asta e. Cu bileţelul ăsta şi dacă printre chitanţe le găsim şi pe cele pentru bijuterii, se schimbă toată socoteala în cazul Reardon.

— Iar dacă lui Skip i se acceptă rejudecarea cazului, va avea dreptul să iasă pe cauţiune cât timp se va desfăşura procesul sau până i se vor retrage acuzaţiile, spuse Kerry pe un ton neutru.

— Dacă scenariul se confirmă, voi recomanda asta, consimţi Green.

— Frank, mai e o problemă, spuse Kerry. Ştim că Jimmy Weeks vrea să ne intimideze, ca să renunţăm la anchetă. Dar motivul lui ar putea fi altul decât cel pe care-l bănuim. Am aflat că Weeks i-a luat opţiunile lui Skip Reardon pentru un teren scump din Pennsylvania, când Skip a fost nevoit să lichideze. Se pare că a obţinut nişte informaţii confidenţiale. Aşa că sunt şanse ca întreaga tranzacţie să fie considerată ilegală. Sigur că nu e un delict la fel de mare ca o crimă şi încă nu suntem siguri de asta, fireşte; el ar *putea* fi asasinul Suzannei, dar, dacă el a obţinut acea informaţie confidenţială, împreună cu acuzaţia de evaziune fiscală şi altele pe care le ştii tu, Weeks ar putea fi închis doar pentru asta pentru multă vreme.

— Crezi că, scotocind în cazul Reardon, ai putea scoate la lumină acele amănunte mai vechi? întrebă Green.

— Da, e foarte posibil.

— Dar chiar crezi că ăsta ar fi un motiv suficient să te ameninţe prin Robin? Mi se pare cam exagerat, spuse Green, dând din cap.

— Frank, din câte am aflat de la fostul meu soţ, Weeks e destul de lipsit de scrupule şi de arogant ca să meargă până în pânzele albe pentru a se apăra. Asta indiferent de acuzaţie, fie ca e vorba de crimă, fie că e vorba de furtul unui ziar de pe o tarabă. Însă mai există un motiv pentru care scenariul crimei s-ar putea să nu se confirme, chiar dacă dovedim că a existat o relaţie între Jimmy Weeks şi Suzanne, spuse Kerry şi începu să-i povestească de legătura dintre Jason Arnott şi Suzanne, apoi de teoria lui Grace Hoover că acesta era hoţ profesionist.

— Chiar dacă e hoţ, crezi că e vreo legătură între el şi uciderea Suzannei Reardon? întrebă Green.

— Nu sunt sigură, îi răspunse Kerry. Depinde dacă e implicat sau nu în acele furturi.

— Stai puţin. Le putem cere celor de la FBI să ne trimită imediat fluturaşul prin fax, hotărî Green şi apăsă pe butonul interfonului. Să aflăm cine se ocupă de anchetă.

După nici cinci minute, secretara lui intră aducând fluturaşul. Green îi arătă numărul de telefon special:

— Spune-le să-mi facă legătura cu şeful care conduce ancheta asta.

Peste şaizeci de secunde, Green vorbea la telefon cu Si Morgan. Deschisese difuzorul telefonului, ca să audă şi Kerry convorbirea.

— Suntem pe urmele lui, îi spuse Morgan. Arnott mai are o locuinţă la Catskills. Ne-am hotărât să sunăm la uşă să vedem dacă menajera stă de vorbă cu noi. Vă ţinem la curent.

Kerry îşi încleştă mâinile pe braţele scaunului şi întoarse capul spre telefonul de unde se auzea acea voce detaşată.

— Domnule Morgan, e extrem de important, spuse ea. Dacă mai puteţi lua legătura cu agentul dumneavoastră, spuneţi-i să se intereseze de o ramă miniaturală ovală. E din email albastru cu perle mici în jurul sticlei. În ramă s-ar putea să fie pusă fotografia unei femei brunete foarte frumoase. Dacă e acolo, l-am putea acuza pe Jason Arnott de o crimă.

— Da, mai pot lua legătura cu agentul. O să-i spun să se intereseze şi o să vă dau un telefon, promise el.

— Dar despre ce e vorba? întrebă Green după ce închise telefonul.

— Skip Reardon a susţinut mereu că o ramă miniaturală, o imitaţie Fabergé, a dispărut din dormitorul principal în ziua în care a murit Suzanne. Rama şi o broşă veche sunt cele două obiecte pe care nu le-am găsit până în acest moment. Kerry se întinse şi luă brăţara cu diamante. Uită-te la asta. E cu totul diferită de celelalte bijuterii, spuse ea şi ridică fotografia în

care Suzanne purta broşa cea veche. Nu-i ciudat? Am senzaţia că am mai văzut o broşa ca asta, adică una mică, legată de alta mai mare. Poate pentru că Skip şi mama lui au tot pomenit-o în declaraţiile din timpul anchetei. Am citit dosarul acela până m-a luat ameţeala. Puse brăţara la loc în casetă. Jason Arnott şi-a petrecut mult timp cu Suzanne. Poate că nu era persoana neutră care voia să pară. Gândeşte-te şi tu, Frank. Să zicem că s-a îndrăgostit şi el de Suzanne. I-a făcut cadou broşa veche şi brăţara. E exact genul de bijuterii pe care le-ar alege el. Apoi şi-a dat seama că ea umbla cu Jimmy Weeks. Poate că a venit în seara aceea şi a văzut trandafirii roşii, despre care credem că erau de la Jimmy, şi bileţelul.

— Adică, a omorât-o şi i-a luat înapoi broşa?

— Şi fotografia ei. Din câte spune doamna Reardon, e o ramă foarte frumoasă.

— De ce nu şi brăţara?

— Cât stăteam să te aştept de dimineaţă, m-am uitat la fotografiile cadavrului înainte de a fi ridicat din casă. Suzanne avea o brăţară de aur pe mâna stângă. Se vede în fotografie. Brăţara cu diamante, care era pe cealaltă mână, nu se vede. Am verificat la dosar. Era băgată sub manşeta bluzei, aşa că nu se vedea. Potrivit raportului medical, avea o închizătoare nouă şi foarte sigură. Poate că şi-a ascuns brăţara sub mânecă, pentru că se răzgândise, nu mai voia s-o poarte în seara aceea, dar îi era greu s-o scoată, sau îşi dăduse seama că agresorul venise să i-o ia, poate pentru că era un cadou de la el, şi atunci a ascuns-o. Oricare ar fi fost motivul, a mers, pentru că n-a găsit-o.

În aşteptarea telefonului lui Morgan, Green şi Kerry pregătiră împreună un fluturaş cu fotografia bijuteriei respective, pe care să o distribuie bijutierilor din New Jersey.

La un moment dat, Frank observă:

— Kerry, îţi dai seama că, dacă bănuiala doamnei Hoover se confirmă, înseamnă că

informaţia oferită de soţia senatorului nostru va conduce la prinderea celui care a ucis-o pe mama congresmanului Peale. Apoi, dacă Arnott va fi inculpat în cazul Reardon…

Ăsta e Frank Green, candidatul la postul de guvernator, îşi spuse Kerry. Se gândeşte deja cum să dreagă busuiocul că a condamnat un om nevinovat! Ei, cam asta e politica, conchise ea.

88

Maddie Platt nu observă maşina care o urmărea când opri să facă cumpărăturile, preocupată să aleagă cu grijă tot ce i se ceruse. Nu văzu maşina nici când aceasta continuă să o urmărească pe străzile înguste şi întortocheate din Ellenville, până la casa cochetă a cărui proprietar era cel pe care ea îl cunoştea sub numele de Nigel Grey.

Intră şi, după zece minute, auzi, uimită, că sună cineva la uşă. Nimeni nu venea în casa asta. În plus, domnul Grey îi interzisese categoric să lase pe cineva înăuntru. Nu avea de gând să deschidă uşa, fără să afle cine e.

Când se uită pe fereastră, văzu un bărbat îmbrăcat îngrijit care aştepta în capul scărilor. Acesta o văzu şi scoase o legitimaţie, prezentându-se ca fiind agent FBI.

— FBI, doamnă. Vreţi să deschideţi uşa, vă rog, ca să stăm de vorbă? Nervoasă, Maddie deschise uşa. Acum se afla la o jumătate de metru de legitimaţia cu inconfundabila insignă a FBI şi fotografia agentului. Bună ziua, doamnă. Sunt agentul FBI Milton Rose. Nu vreau să vă deranjez, dar trebuie neapărat să stau de vorbă cu dumneavoastră despre domnul Jason Arnott. Sunteţi menajera lui, nu-i aşa?

— Vă rog, eu nu-l cunosc pe domnul Jason Arnott. Asta e casa domnului Nigel Grey, şi lucrez pentru dânsul de multă vreme. Trebuie să sosească diseară, dacă mă gândesc bine, chiar mai curând.

Şi vă spun de pe acum: mi-a interzis categoric să dau voie la cineva în casă dacă nu-mi zice dânsul.

— Doamnă, nu vreau să intru. N-am mandat de percheziţie. Vreau doar să stăm de vorbă. Acest domn Grey al dumneavoastră e, de fapt, Jason Arnott, bănuit că a comis zeci de furturi de obiecte de artă şi de alte lucruri de valoare. Ar putea fi vinovat şi de uciderea unei doamne în vârstă, mama unui congresman, care s-ar putea să-l fi surprins în timp ce el le jefuia casa.

— Vai de capul meu, şopti Maddie cu răsuflarea tăiată.

Cu siguranţă, domnul Grey era un singuratic, dar ea se gândise că în casa asta din Catskills se retrăgea ca să aibă linişte şi să se relaxeze. Acum îşi dădea seama că poate se „retrăgea" aici din cu torul alte motive.

Agentul Rose îi descrise multe dintre obiectele furate şi alte lucruri care dispăruseră din unele case după ce Arnott fusese invitat acolo la vreo reuniune. Cu amărăciune, ea confirmă că toate aceste obiecte păreau a se afla în casă. Şi, da, rama miniaturală ovală de email albastru, încrustată cu perle mici, în care era fotografia unei femei, se afla pe noptieră.

— Doamnă, ştim că o să sosească în curând. Sunt nevoit să vă rog să veniţi cu noi. Sunt convins că nu ştiaţi ce se petrece şi nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Dar trebuie să cerem telefonic emiterea unui mandat, ca să putem percheziţiona casa domnului Arnott şi să-l arestăm.

Agentul Rose o conduse uşurel pe Maddie, care părea foarte încurcată, la maşina parcată în faţa casei.

— Nu-mi vine să cred, strigă ea. Eu nu ştiam nimic.

89

La douăsprezece şi jumătate, speriată, Martha Luce, care fusese timp de douăzeci de ani contabila lui James Forrest Weeks, se ghemuise pe un scaun în biroul procurorului federal Brandon Royce, mototolind în pumn o batistă umedă.

Tocmai i se citea declaraţia pe care i-o dăduse lui Royce cu câteva luni în urmă, sub prestare de jurământ.

— Vă menţineţi declaraţia? o întrebă Royce, lovind uşor foile cu palma.

— V-am spus adevărul, în măsura în care-l ştiam şi eu, îi răspunse Martha aproape în şoaptă.

Îşi plimbă privirea nervoasă de la stenodactilografă la nepotul ei, un avocat tânăr, pe care îl alesese în disperare de cauză când aflase despre succesul percheziţiei efectuate la Barney Haskell.

Royce se aplecă înainte.

— Domnişoară Luce, nici nu am cuvinte să vă spun în ce situaţie gravă vă aflaţi. În cazul în care continuaţi să minţiţi sub prestare de jurământ, o faceţi pe riscul dumneavoastră. Avem destule probe ca să-l înfundăm pe Jimmy Weeks. Hai să dau cărţile pe faţă. De când, din păcate, Barney Haskell a dispărut atât de violent dintre noi, ar fi util ca dumneavoastră să rămâneţi martorul nostru viu – îi spuse el, accentuând pe cuvântul „viu” – pentru a confirma corectitudinea probelor pe care le avem. Poate că nu ştiţi, dar noi o să-l condamnăm oricum pe Jimmy Weeks, numai că, în cazul ăsta, domnişoară Luce, o să ne îndreptam toată atenţia spre dumneavoastră. Mărturia mincinoasă e un delict foarte grav. A împiedica justiţia să-şi facă treaba e un delict foarte grav. A ajuta şi a instiga pe cineva să comită o evaziune fiscală sunt delicte foarte grave.

Faţa veşnic timidă a Marthei Luce se schimonosi. Începu să plângă. Din ochii ei albaştri, deveniţi roşii, curgeau şiroaie de lacrimi.

— Domnul Weeks i-a plătit mamei tot tratamentul când a fost bolnavă atât de mult timp.

— Frumos din partea lui, spuse Royce. Numai că a făcut-o din banii contribuabililor.

— Clienta mea are dreptul să nu mai facă nicio declaraţie, sări nepotul-avocat.

Royce îl fulgeră cu privirea.

— În privinţa asta ne-am înţeles deja, domnule consilier. De asemenea, îi puteţi explica clientei dumneavoastră că nu ardem de nerăbdare să băgăm la puşcărie femei de vârstă mijlocie pentru că sunt fidele faţă de cine nu trebuie. De data asta, şi numai de data asta, suntem dispuşi să-i oferim clientei dumneavoastră imunitate totală în schimbul unei cooperări depline. După aceea, e treaba ei. Dar amintiţi-i clientei dumneavoastră, mai spuse Royce, de data aceasta pe un ton sarcastic, că Barney Haskell a aşteptat atât de mult să negocieze înţelegerea, încât n-a mai apucat s-o încheie niciodată.

— Imunitate totală? întrebă nepotul-avocat.

— Totală. Şi o vom pune imediat pe domnişoara Luce sub protecţie. Nu vrem să păţească ceva.

— Mătuşă Martha… începu tânărul şi vocea i se pierdu.

Ea se opri din smiorcăit.

— Ştiu, dragă. Domnule Royce, întotdeauna mi s-a părut că domnul Weeks…

90

Vestea că în locuinţa de vară a lui Barney Haskell fusese găsită o ascunzătoare, îl făcu pe Bob Kinellen să piardă orice speranţă că va obţine achitarea lui Jimmy Weeks. Chiar Anthony Bartlett, socrul lui Kinellen, care nu se pierdea prea uşor cu firea, începuse în mod clar să accepte inevitabilul.

La cererea procurorului Royce, în această marţi după-amiază, pauza de prânz urma să dureze o oră.

Bob bănuia ce însemna manevra asta. Contau foarte mult pe Martha Luce, unul dintre martorii cei mai credibili ai apărării, datorită înfăţişării ei timide şi serioase.

Dacă Haskell făcuse o copie după evidenţele contabile pe care le ţinuse, declaraţia lui Luce, prin care susţinea că Jimmy avea documente corecte, era probabil fluturată ca o sabie ameninţătoare deasupra capului ei.

În cazul în care Martha Luce devenise martor al acuzării în schimbul imunităţii, totul se sfârşise.

Bob Kinellen stătea tăcut, privind la orice altceva din sală în afară de clientul său. Simţea o apăsare teribilă, ca o greutate care îl strivea, şi se întreba de când avea această senzaţie. Revăzând în gând ultimele zile, îşi dădu deodată seama. De când am transmis ameninţarea privind propriul meu copil, îşi spuse el. Timp de unsprezece ani reuşise să se menţină în limitele legii. Jimmy Weeks avea dreptul la avocat, iar el trebuia să împiedice pronunţarea unei condamnări împotriva lui Jimmy. O făcuse prin mijloace legale. Dacă s-au mai folosit şi alte mijloace, nu ştia şi nici nu voia să ştie.

Dar, în acest proces, el devenise o parte a angrenajului de eludare a legii. Weeks tocmai îi explicase motivul pentru care insistase ca doamna Wagner să facă parte din juriu: tatăl ei se afla la închisoare în California. În urmă cu treizeci de ani omorâse o familie întreagă de turişti în Parcul National Yosemite. Ştia că avea de gând să nu dea în vileag informaţia că tatăl juratului Wagner era la închisoare şi să folosească asta în recursul lui Weeks. Ştia şi el că nu e etic. Se terminase cu echilibristica pe sârmă. Mersese prea departe. Era şi acum copleşit de ruşinea usturătoare pe care o simţise auzind strigătul înspăimântat al lui Robin când el se lupta cu Kerry. Ce explicaţie îi dăduse Kerry lui Robin? *Tatăl tău tocmai îmi transmitea o ameninţare din partea unui client? Clientul tatălui*

tău e cel care l-a pus săptămâna trecută pe un derbedeu să te sperie?

Jimmy Weeks se temea foarte tare de închisoare. Gândul că putea fi închis i se părea de nesuportat. Ar fi făcut orice să evite asta.

Era clar că Jimmy era foarte supărat. Luară împreună masa în separeul unui restaurant din apropierea tribunalului. După ce chelnerul le luă comanda, Jimmy spuse direct:

— Pe voi doi nu vreau să vă aud vorbind de o înţelegere cu procurorul. E clar?

Bartlett şi Kinellen nu îi răspunseră.

— Când juriul se va retrage, mă gândesc că nu vom putea conta pe individul ăla cu nevasta bolnavă că o s-o dea cotită.

Ştiam şi eu, gândi Bob. Dar nu voia să vorbească despre asta. Dacă clientul său a corupt un jurat, a făcut-o fără ştirea lui, îşi spuse el. *Iar Haskell a fost victima unui jaf,* îi spuse ironic o voce interioară.

— Bobby, informatorii mei zic că ofiţerul de poliţie care răspunde de juraţi ţi-e dator, spuse Weeks.

— Cum adică, Jimmy? întrebă Bob Kinellen, jucându-se cu furculiţa în salată.

— Ştii foarte bine. L-ai scăpat pe fiu-său dintr-o belea mare. Şi ţi-e recunoscător.

— Şi?

— Bobby, cred că ofiţerul va trebui să-i dea de ştire lui Wagner aia băţoasă şi cu mutră acră că tăticul ei, criminalul, o să apară pe prima pagină a ziarelor dacă nu iese la suprafaţă cu o îndoială credibilă când cazul o să ajungă pe mâna juraţilor.

Dacă te bagi în tărâţe, te mănâncă porcii. Kerry îi spusese asta înainte de a se fi născut Robin.

— Jimmy, tocmai fiindcă ea nu a dezvăluit asta, avem deja un temei pentru un nou proces. E asul nostru din mânecă. Nu trebuie să mergem mai departe, spuse Bob şi-i aruncă o privire socrului său. Anthony şi cu mine ne-am pus gâtul în laţ că

nu am anunţat instanţei care-i situaţia. Putem scăpa pretinzând că am aflat abia după ce procesul s-a terminat. Chiar dacă vei fi condamnat, vei ieşi pe cauţiune, după care cerem o amânare şi încă una, şi încă una.

— Nu prea e bine, Bobby. De data asta va trebui să te dai pe brazdă. Fă bine şi stai de vorbă prieteneşte cu ofiţerul. O să te asculte. Iar el o să discute cu doamna care deja a încurcat-o pentru că a minţit când a completat chestionarul. Şi atunci o să avem o controversă între juraţi, dacă nu chiar o achitare. Pe urmă cerem o amânare şi încă una, şi încă una până când voi doi găsiţi ceva ca să fiu sigur că data viitoare sunt achitat.

Chelnerul le aduse aperitivele. Bob Kinellen comandase melci, o specialitate care îi plăcea nespus de mult. Abia după ce termină de mâncat şi chelnerul îi luă din faţă farfuria, îşi dădu seama că nici nu le simţise gustul. Jimmy nu e singura persoană încolţită, gândi el.

Sunt şi eu în aceeaşi situaţie.

91

Kerry se întoarse în birou după ce sunase Si Morgan. Acum era convinsă că Arnott era, în mod incontestabil, implicat într-un fel sau altul în moartea Suzannei Reardon. Însă avea de aşteptat până îl reţineau cei de la FBI, ca ea şi Frank Green să-l poată interoga.

Pe birou o aştepta un teanc de mesaje, unul dintre acestea, primit de la Jonathan, avea menţiunea „urgent”. Îşi lăsase numărul telefonului direct, de la birou. Îl sună imediat.

— Îţi mulţumesc că m-ai sunat, Kerry. Trebuie să trec pe la Hackensack şi vreau să stau de vorbă cu tine. Luăm masa în oraş?

Acum câteva săptămâni începea conversaţia cu „Luăm masa în oraş, doamnă judecător?”

Kerry ştia că omisiunea de astăzi nu era întâmplătoare. Jonathan era un om direct. Dacă implicaţiile politice ale anchetei desfăşurate de ea urma să-l coste pe Frank Green nominalizarea, trebuia să renunţe la gândul de a deveni judecător, indiferent cât de întemeiate fuseseră acţiunile ei. Asta însemna politica şi, în plus, erau atâţia alţii foarte competenţi care tânjeau după acest post.

— Fireşte, Jonathan.

— Atunci ne vedem la Restaurantul Solari, la unu şi jumătate.

Era sigură de ce sunase. Auzise de doctorul Smith şi-şi făcea griji pentru ea şi pentru Robin.

Formă numărul de telefon al lui Geoff de la serviciu. El tocmai mânca un sandviş.

— Bine că stăteam pe scaun, îi spuse el după ce află de Arnott.

— Poliţiştii or să fotografieze şi or să inventarieze tot ce găsesc la Catskills. Morgan spunea că încă nu s-au hotărât dacă să ducă totul într-un depozit sau să-i cheme pe cei jefuiţi să-şi identifice lucrurile chiar acolo în casă. Indiferent cum vor proceda, când Green şi cu mine o să stăm de vorbă cu Arnott, vrem ca doamna Reardon să vină cu noi, ca să identifice rama cu fotografia.

— O s-o rog să-şi amâne cu câteva zile internarea pentru angioplastie. Kerry, unul dintre asociaţii noştri a fost azi dimineaţă la un proces federal. Zicea că Royce a cerat o oră în plus pentru pauza de prânz. Se zice că ar putea să-i ofere imunitate contabilei lui Jimmy Weeks. N-o să rişte să piardă un martor valoros, jucând dur.

— Înseamnă că i-a dat de capăt?

— Exact.

— L-ai sunat pe Skip în legătură cu scrisoarea lui Smith?

— Chiar după ce am vorbit cu tine.

— Care a fost reacţia lui?

— A început să plângă, spuse Geoff cu o voce răguşită. Şi eu la fel. O să fie liber, şi asta datorită

ţie, Kerry.

— Nu, n-ai dreptate. Datorită ţie şi lui Robin. Eu era cât pe ce să-i întorc spatele.

— Bine, vorbim despre asta altă dată. Kerry, Deidre Reardon mă caută pe celălalt telefon. Am tot încercat să dau de ea. Vorbim mai târziu. Dar nu aş vrea ca tu şi Robin să staţi singure acasă în seara asta.

Înainte de a pleca să se întâlnească cu Jonathan, Kerry formă numărul telefonului celular al lui Joe Palumbo. Acesta răspunse după primul apel.

— Palumbo.

— Joe, sunt eu, Kerry.

— Cursurile s-au terminat. Robin e înăuntru. Mă aflu cu maşina în faţa intrării principale, care e singura uşă neîncuiată. O s-o duc cu maşina acasă şi o să stau cu ea şi cu îngrijitoarea, spuse el şi făcu o scurtă pauză. Nu-ţi face griji, mămico, am eu grijă de copilaşul tău.

— Sunt sigură de asta şi-ţi mulţumesc, Joe.

Era timpul să plece la întâlnirea cu Jonathan. Mergând grăbită pe coridor şi precipitându-se să intre în lift în clipa în care uşile tocmai se închideau, Kerry se tot gândea la broşa dispărută. I se părea atât de cunoscută. Cele două piese. Floarea şi bobocul, ca o mamă cu copilul. O mămică şi copilaşul ei… de ce mi se pare că-mi aminteşte de ceva? se întreba ea.

Jonathan stătea deja la masă şi bea apă minerală. Se ridică imediat ce o văzu venind. Scurta lui îmbrăţişare prietenească avu darul să o liniştească.

— Arăţi foarte obosită, doamna mea, spuse el. Sau numai tracasată?

Ori de câte ori îi vorbea în felul acesta, Kerry simţea din nou căldura zilelor când tatăl ei încă trăia şi îi era atât de recunoscătoare lui Jonathan că, în multe privinţe, fusese pentru ea ca un tată adoptiv.

— Am avut o zi foarte grea, spuse ea în timp ce se aşeza. Ai auzit de doctoral Smith?

— M-a sunat Grace. A aflat vestea când lua micul dejun, la ora zece. Pare mâna lui Weeks. Suntem amândoi extrem de îngrijoraţi pentru Robin.

— Şi eu. Dar Joe Palumbo, anchetatorul nostru, e în faţa şcolii. O să stea cu ea până ajung eu acasă.

Chelnerul veni la masă.

— Să facem comanda, propuse Kerry, după aceea o să-ţi depăn totul.

Hotărâră să ia amândoi supă de ceapă, care sosi imediat. În timp ce mâncau, îi spuse despre pachetul cu bijuterii şi scrisoarea de la doctorul Smith, primite cu poşta rapidă.

— Mă cuprinde jena că am încercat să te conving să renunţi la anchetă, Kerry, spuse Jonathan. O să fac tot ce-mi stă în putinţă, dar, dacă guvernatorul hotărăşte că nominalizarea lui Green e în pericol, nu m-aş mira să tragi tu ponoasele.

— Ei, cel puţin există o speranţă, spuse Kerry. Şi îi putem mulţumi lui Grace pentru informaţia pe care a oferit-o celor de la FBI, spuse ea şi îi povesti ce aflase despre Jason Arnott. Parcă şi văd cum are de gând Frank Green să dezamorseze publicitatea negativă legată de faptul că Skip Reardon a fost acuzat pe nedrept. Moare de nerăbdare să anunţe că tâlharul fioros care a omorât-o pe mama congresmanului Peale a fost prins datorită unei informaţii oferite de soţia senatorului Hoover. Cum vei fi considerat cel mai bun prieten al lui, cine l-ar mai putea acuza de ceva? Se ştie doar că eşti, poate, cel mai respectat politician din New Jersey.

Jonathan zâmbi.

— Putem chiar forţa un pic adevărul, spunând că Grace l-a consultat mai întâi pe Green şi că el a îndemnat-o să sune la poliţie, îi explică el, apoi zâmbetul îi dispăru. Kerry, ce legătură să aibă cu Robin posibila implicare a lui Arnott în cazul

Reardon? Să fie Arnott cel care a fotografiat-o şi ţi-a trimis apoi poza?

— În niciun caz. Chiar tatăl lui Robin mi-a transmis avertismentul lui Jimmy Weeks şi, în principiu, a recunoscut că el a pus pe cineva să facă fotografia.

— Şi care e următorul pas?

— Probabil că Frank Green şi cu mine o s-o ducem pe Deidre Reardon la Catskills mâine dimineaţă, ca să confirme că aceea e rama miniaturală. În acest moment cred că lui Arnott tocmai i-au pus cătuşele. Or să-l ţină în arestul poliţiei locale, cel puţin pentru moment. Apoi, pe măsură ce o să fie inculpat pentru anumite spargeri, or să-l ducă în alte locuri. Părerea mea e că vor încerca să-l judece mai întâi pentru uciderea mamei congresmanului Peale. Şi, fireşte, dacă el e vinovat de moartea Suzannei Reardon, o să vrem să fie judecat aici.

— Şi dacă n-o să vorbească?

— O să trimitem fluturaşi la toţi bijutierii din New Jersey, fireşte, concentrându-ne asupra comitatului Bergen, atâta timp cât şi Weeks şi Arnott sunt de aici. Părerea mea e că unul dintre bijutieri o să recunoască podoabele mai moderne şi o să facă legătura cu Weeks, iar brăţara mai veche o să se dovedească a fi de la Arnott. Când au găsit-o pe mâna Suzannei, avea, în mod clar, o închizătoare mai nouă. Brăţara e atât de neobişnuită, încât un bijutier s-ar putea să-şi amintească de ea. Cu cât vom găsi mai multe lucruri pe care să i le punem pe tapet lui Arnott, cu atât mai uşor va fi să-l determinăm să ajungă la o înţelegere cu procuratura.

— Deci te gândeşti să pleci mâine dimineaţă devreme la Catskills?

— Da. Cu siguranţă că n-o s-o las din nou pe Robin singură acasă dimineaţa, dar, dacă Green o să vrea să plece la drum foarte devreme, o să văd dacă îngrijitoarea poate să stea cu ea.

— Am o idee mai bună. Las-o pe Robin în noaptea asta la noi. O s-o duc eu la şcoală dimineaţă sau, dacă vrei, poţi să vorbeşti cu Palumbo să vină s-o ia. Casa noastră are un sistem de securitate perfect. Ştii doar. Fireşte, o să fiu şi eu acolo şi nu ştiu dacă ai aflat că până şi Grace ţine un pistol în sertarul de la noptieră. Am învăţat-o cu mult timp în urmă să-l folosească. Pe lângă asta, chiar cred că lui Grace i-ar face bine ca Robin să vină la noi. În ultimul timp a fost destul de deprimată, iar Robin e atât de plăcută, că i-ar prinde bine s-o aibă în preajma.

Kerry zâmbi.

— Da, aşa e, îi răspunse ea şi apoi se gândi o clipă. Jonathan, chiar s-ar putea să iasă ceva. Trebuie să mai lucrez puţin la un alt caz aflat pe rol şi pe urmă vreau să revăd dosarul Reardon pe îndelete, să-mi dau seama dacă mai e vreun element pe care l-aş putea folosi când îl interogăm pe Arnott. O s-o sun pe Robin după ce se întoarce de la şcoală, ca să-i spun de planul nostru. O să fie încântată. Vă iubeşte la nebunie, pe tine şi pe Grace, şi îi place foarte mult camera roz de oaspeţi.

— Era cândva a ta, mai ţii minte?

— Cum să nu. Cum aş putea uita. Asta se întâmpla pe vremea când i-am spus vărului lui Grace, decoratorul, că e un şarlatan.

92

După ce se termină pauza prelungită, procurorul Royce reveni în instanţă pentru sesiunea de după-amiază a procesului dintre Statele Unite şi James Forrest Weeks. Era perfect convins că, în spatele chipului timid, rezervat al Marthei Luce, se ascundea o memorie de calculator personal. Răspunzând uşoarelor îndemnuri formulate de doi dintre adjuncţii lui Royce, ea începu să deşarte

sacul mărturisirilor care aveau să-l încolţească pe Jimmy Weeks.

Nepotul-avocat al lui Luce, recunoscu Royce în sinea lui, promitea să devină cândva bun în meserie. El insistase ca înţelegerea convenită cu Martha să fie semnată în prezenţa unor martori, înainte ca ea să-şi înceapă declaraţia. În schimbul colaborării ei oneste, pe care nu o va revoca ulterior, împotriva ei nu vor fi înaintate plângeri penale sau civile, nici acum, nici pe viitor.

Totuşi, declaraţia Marthei Luce urma să fie folosită mai târziu. Acuzarea îşi continua drumul. Martorul de astăzi era un restaurator care recunoştea că îi plătise câte cinci mii de dolari pe lună agentului lui Jimmy, în schimbul prelungirii contractului de închiriere.

Când veni rândul apărării să pună întrebări martorului, Royce fuse foarte ocupat să sară mereu în picioare, ca să-şi exprime obiecţiile faţă de faptul că Bob Kinellen hărţuia martorul, prinzându-l cu mici greşeli, constrângându-l să recunoască că, de fapt, nu îl văzuse niciodată pe Weeks punând mâna pe bani, că, de fapt, nici nu poate fi atât de sigur că agentul nu lucra de un singur. Kinellen e bun, gândi Royce, ce păcat că-şi risipeşte ta lentul pe ticălosul ăsta.

Royce nu avea de unde să ştie că şi Robert Kinellen se gândea la acelaşi lucru, chiar dacă încerca să impresioneze un juriu foarte receptiv.

93

Jason Arnott îşi dădu seama că se întâmplase ceva foarte grav când intră pe uşa casei sale din Catskills şi observă că Maddie nu era acolo.

Dacă Maddie nu e aici şi nu a lăsat niciun bileţel, s-a întâmplat ceva. Totul s-a sfârşit, îşi spuse el. Cât de mult să mai fie oare până vor da de el? Nu prea mult, era sigur de asta.

Deodată i se făcu foame. Se duse repede la frigider şi scoase somonul afumat pe care i-l ceruse lui Maddie. Apoi luă caperele, brânza topită şi pachetul de pâine prăjită. Avea la rece şi o sticlă de Pouilly-Fuissé.

Îşi pregăti o farfurie cu somon şi îşi turnă un pahar de vin. Luându-le cu el, începu să se plimbe prin casă. Un fel de tur final, gândi el, în timp ce trecea în revistă comorile din jurul său. Tapiseria din sufragerie – superbă. Aubusson-ul din camera de oaspeţi – o onoare să poţi păşi pe o asemenea frumuseţe. Sculptura lui Chaim Gross reprezentând o făptură suplă cu un copil în palmă. Lui Gross îi plăcuse tema mamei cu copilul. Arnott îşi aminti că mama şi sora lui Gross muriseră în Holocaust.

O să aibă, firește, nevoie de un avocat. Un avocat bun. Dar cine? Buzele i se contractară într-un zâmbet. Ştia unul: Geoffrey Dorso, cel care timp de zece ani lucrase atât de asiduu pentru Skip Reardon. Dorso avea a reputaţie foarte bună şi poate că ar vrea să ia un nou client, mai ales dacă i-ar oferi dovezi care l-ar ajuta pe bietul Reardon să iasă la mal.

Auzi soneria de la uşă. Nu o băgă în seamă. O auzi din nou, apoi ţârâitul deveni insistent. Arnott mestecă ultima bucată de pâine prăjită, savură aroma delicată a somonului, gustul picant al caperelor.

Pe urmă auzi soneria de la uşa din spate. Sunt înconjurat, îşi spuse el. Păi, asta e. Ştia că o să se întâmple într-o bună zi. Numai dacă şi-ar fi urmat instinctele săptămâna trecută şi ar fi plecat din ţară. Jason bău ultimele picături de vin, se hotărî că încă un pahar ar fi bine venit şi se întoarse în bucătărie. Observă feţe la toate ferestrele. Feţe agresive, cu expresia mulţumită de sine a oamenilor care au dreptul să exercite puterea.

Arnott îi salută, dând din cap, şi ridică paharul ca pentru un toast batjocoritor. Sorbind din pahar,

se duse la uşa din spate, o deschise, apoi se dădu la o parte în timp ce ei se repeziră înăuntru.

— FBI, domnule Arnott, strigară ei. Avem mandat de percheziţie.

— Domnilor, domnilor, murmură el. Vă rog din suflet să fiţi foarte atenţi. Aici se găsesc obiecte foarte delicate, chiar nepreţuite. Poate că nu sunteţi obişnuiţi cu ele, dar vă rog să le respectaţi. Sunteţi cumva murdari pe picioare?

94

Kerry o sună pe Robin la trei şi jumătate. Ea şi Alison se aflau la calculator, îi spuse Robin, cu unul dintre jocurile primite de la nenea Jonathan şi tanti Grace. Kerry îi spuse ce planuri avea:

— Diseară trebuie să lucrez până târziu, iar mâine dimineaţă plec înainte de ora şapte. Jonathan şi Grace s-ar bucura nespus să stai cu ei, iar eu aş fi foarte liniştită să ştiu că eşti acolo.

— De ce era domnul Palumbo cu maşina în faţa şcolii şi de ce m-a adus până acasă, şi de ce stă acum în faţa casei? Pentru că mă paşte o mare primejdie?

Kerry încercă să-i vorbească pe un ton indiferent:

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Rob, e doar o măsură de precauţie. Cazul e aproape dezlegat.

— Perfect. Îmi place de domnul Palumbo şi, bine, o să stau cu tanti Grace şi cu nenea Jonathan. Şi de ei îmi place. Dar tu? O să stea domnul Palumbo în faţa casei ca să te păzească şi pe tine?

— O să vin acasă foarte târziu şi, după ce mă întorc, poliţiştii din zonă o să treacă pe acolo din sfert în sfert de oră. Nici nu-i nevoie de mai mult.

— Ai grijă, mami, îi spuse Robin şi, pentru o clipă, bravura îi dispăru şi deveni o fetiţă speriată.

— Tu să ai grijă, draga mea. Şi fă-ţi lecţiile.

— Bine. O s-o întreb pe tanti Grace dacă pot să scot iar albumul cu fotografiile ei vechi. Îmi place

la nebunie să mă uit la îmbrăcămintea veche, la pieptănăturile de pe vremuri. Şi dacă-mi aduc bine aminte, sunt aranjate în ordinea în care au fost făcute. M-am gândit că aş putea găsi nişte idei, fiindcă viitoarea noastră temă la cursul de fotografie este să creăm un album de familie care să spună o poveste.

— Îhîm, sunt câteva fotografii grozave acolo. Şi mie-mi plăcea să răsfoiesc albumele acelea când aveam grijă de casa lor, îşi aminti Kerry. Număram câţi servitori au avut de-a lungul timpului tanti Grace şi nenea Jonathan. Mă mai gândesc şi acum la asta când dau cu aspiratorul sau spăl vasele.

Robiri chicoti.

— Ei, nu te lăsa. Poate câştigi vreodată la loterie. Te iubesc, mami.

La cinci şi jumătate, Geoff o sună din maşină.

— Nici n-o să ghiceşti unde sunt, îi spuse el şi adăugă, fără să mai aştepte răspunsul: Am fost la tribunal azi după-amiază. Jason Arnott a încercat să dea de mine. A lăsat un mesaj.

— Jason Arnott? exclamă Kerry.

— Da. Când l-am sunat eu, acum câteva minute, spunea că trebuie să vorbească imediat cu mine. Vrea să-i preiau cazul.

— Şi o să fii avocatul lui?

— N-aş putea, pentru că are legătură cu cazul Reardon, şi chiar dacă aş putea, nu aş vrea. I-am spus asta, dar tot insistă să mă vadă.

— Geoff! Nu-l lăsa să-ţi spună nimic care ar putea fi o mărturisire confidenţială ca de la client la avocat.

Geoff chicoti.

— Mulţumesc, Kerry. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap.

Râse şi Kerry, apoi îi explică ce program îi aranjase lui Robin pentru seara aceea.

— O să rămân să lucrez până mai târziu. Când plec casă, o să-i anunţ pe poliţiştii de la Hohokus. Totul e aranjat.

— Bine, atunci nu uita să-i anunţi, spuse el pe un ton categoric. Cu cât mă gândesc mai mult că te-ai dus singură acasă la Smith aseară, cu atât îmi dau seama ce idee proastă ai avut. Puteai să te afli acolo când a fost împuşcat, tot aşa cum Mark Young a fost omorât deoarece era cu Haskell.

Geoff nu închise telefonul până nu îi promise lui Kerry că o s-o sune să-i spună ce a vorbit cu Arnott.

Trecuse de ora opt când Kerry îşi termină ce avea de făcut în pregătirea unui viitor proces. Apoi luă iar voluminosul dosar Reardon.

Privi cu atenţie fotografiile făcute la locul crimei. În scrisoarea sa, doctorul Smith povestea că intrase în casă în seara aceea şi găsise cadavrul Suzannei. Kerry închise ochii la gândul cumplit că ar putea vreodată să o găsească pe Robin într-o asemenea stare. Smith spunea că luase în mod intenţionat bileţelul cu „Lasă-mă să-ţi spun iubita mea" fiindcă era pe deplin convins că Skip o omorâse pe Suzanne, într-un acces de gelozie, şi nu voia ca acesta să scape de pedeapsa maximă, doar cu o sentinţă redusă.

Se gândea că tot ce scrisese Smith era adevărat. În general, oamenii nu mint când au de gând să se sinucidă, îşi spuse ea. Iar ceea ce scrisese doctorul Smith susţinea versiunea lui Skip Reardon. Aşa că, gândi Kerry, criminalul este persoana care a intrat în casă în perioada de timp dintre plecarea lui Skip, pe la şase şi jumătate, şi sosirea doctorului, pe la ora nouă.

Jason Arnott? Jimmy Weeks? Care dintre ei a omorât-o Suzanne? se întreba ea.

La nouă şi jumătate Kerry închise dosarul. Nu îi veniseră în minte întrebări noi pe care să i le pună lui Arnott în ziua următoare. Dacă aş fi în pielea lui, gândi ea, aş susţine că Suzanne mi-a dat rama în acea zi, pentru că era îngrijorată că nişte perle se puteau desprinde şi voia să i le fixez eu. Pe urmă,

după ce a fost găsită moartă, n-am vrut să fiu implicat într-o crimă, aşa că am păstrat rama.

O asemenea poveste ar putea fi susţinută în instanţă, pentru că era pe deplin plauzibilă. Dar cu bijuteria era complet altceva. Totul se învârtea în jurul bijuteriei. Dacă ar putea dovedi că Suzanne avea acele bijuterii vechi de la Arnott, el nu ar putea susţine în niciun caz că i le oferise cadou din pură prietenie.

La ora zece plecă de la birou, unde între timp se făcuse linişte, şi se duse în parcare. Simţind deodată că e lihnită de foame, merse la braseria Arana de după colţ şi luă un hamburger, cartofi prăjiţi şi cafea.

Dacă înlocuieşti cafeaua cu cola, ai în faţă meniul preferat al lui Robin, gândi, oftând în sinea ei. Trebuie să recunosc că mi-e dor de copilaşul meu.

Mămica şi copilaşul…

Mămica şi copilaşul…

De ce îi tot răsuna în minte refrenul acesta? se întrebă ea din nou. Simţea că se întâmplă ceva. Ceva foarte grav. Dar ce?

Ar fi trebuit s-o sune pe Robin să-i spună noapte bună înainte de a pleca la serviciu, îşi dădu deodată seama. De ce nu-i dăduse telefon? Kerry mâncă repede şi se întoarse la maşină. Era unsprezece fără douăzeci, prea târziu să mai sune. Tocmai ieşea din parcare când sună telefonul din maşină. Era Jonathan.

— Kerry, spuse el cu o voce aproape şoptită. Robin e cu Grace. Nu ştie că ţi-am dat telefon. Nu voia să-ţi faci griji. Dar, după ce a adormit, a avut un coşmar cumplit. Cred că ar fi mai bine să vii aici. S-au petrecut atâtea. Are nevoie de tine.

— Vin imediat, îi răspunse Kerry, apoi schimbă butonul semnalizatorului de la dreapta spre stânga, apăsă pe pedala de acceleraţie şi porni în grabă să ajungă la copilul ei.

95

Geoff Dorso făcu un drum lung şi cumplit pe autostrada dintre New Jersey şi Catskills. În apropiere de Middletown începuse să burniţeze şi maşinile abia se târau. Un trailer răsturnat, care bloca toate benzile de circulaţie, îl făcu să întârzie încă o oră pe drumul acela chinuitor.

Era zece fără un sfert când, obosit şi flămând, ajunse la sediul poliţiei din Ellenville, unde fusese reţinut Jason Arnott. O întreagă echipă de agenţi FBI aştepta să-l ancheteze pe Arnott de îndată ce acesta reuşea să stea de vorbă cu Geoff.

— Vă pierdeţi vremea aşteptându-mă, le spusese Geoff. *Nu pot fi avocatul lui.* Nu v-a zis?

Arnott fu adus în sală cu cătuşele la mâini. Geoff nu îl în văzuse în cei aproape unsprezece ani scurşi de la moartea Suzannei. La vremea respectivă, se spunea că în relaţia lui cu Suzanne combina prietenia cu afacerile. Nimeni, nici chiar Skip, nu bănuise vreodată că ar fi fost interesat de ea şi altfel.

Acum, Geoff îl studie cu atenţie. Arnott avea faţa oarecum mai plină decât şi-o amintea Geoff, dar nu îşi schimbase deloc acea expresie cuviincioasă a unui om trecut prin multe. Cearcănele erau semnul unei mari oboseli, însă bluza pe gât, din caşmir, arăta încă impecabil sub haina de tweed. Un domn de provincie rafinat, îşi zise Geoff. Chiar şi în această situaţie e scos parcă din cutie.

— Ce bine c-ai venit, Geoff, spuse Arnott bucuros.

— Dar nu prea-mi dau seama de ce mă aflu aici, îi răspunse Geoff. După cum te-am avertizat la telefon, acum eşti implicat în cazul Reardon. Iar Skip Reardon e clientul meu. Trebuie să te pun în gardă că nimic din ceea ce ai de gând să-mi spui nu poate fi considerat informaţie confidenţială ca de la client la avocat. Să nu zici că nu te-am

avertizat. Nu sunt avocatul tău. O să-i spun procurorului tot ce am aflat de la tine, pentru că am de gând să încerc să dovedesc că ai fost în casa familiei Reardon înainte de moartea Suzannei.

— A, păi, am fost acolo. Tocmai de asta am zis că trebuie să vii să stăm de vorbă. Şi nu-ţi face griji, ce am să-ţi spun nu e confidenţial. O să recunosc totul. Te-am chemat pentru că pot depune mărturie în favoarea lui Skip. În schimb, după ce o să scape, vreau să fii avocatul meu. Atunci n-o să mai existe niciun conflict de interese.

— Uite ce e, n-o să fiu avocatul tău, îi zise Geoff pe un ton categoric. Mi-am pierdut zece ani din viaţă reprezentând un om nevinovat care a ajuns la puşcărie. Dacă ai omorât-o pe Suzanne sau dacă ştii cine e făptaşul şi l-ai lăsat pe Skip să putrezească în celula aceea atâta vreme, mai bine aş arde în flăcările iadului decât să ridic un deget ca să te ajut.

— Ei, vezi, tocmai un asemenea om hotărât vreau să-mi angajez ca avocat, oftă Arnott. Bine. Stai să te iau altfel. Eşti un avocat care apără inculpaţii în procese penale. Ştii cine sunt cei mai buni în branşă, fie că e vorba de New Jersey, fie că e vorba de alt stat. Promiţi că-mi faci rost de cel mai bun avocat, oricât ar costa, iar eu o să-ţi spun ce ştiu despre moartea Suzannei Reardon de care, întâmplător, nu mă fac vinovat.

Geoff îl privi lung preţ de o clipă, cântărindu-i propunerea.

— Bine, dar, înainte de a mai scoate vreo vorbă, vreau să semnezi o declaraţie cu martori că nicio informaţie pe care mi-o oferi nu e confidenţială şi că o pot folosi în orice fel voi considera că l-ar ajuta pe Skip Reardon.

— Sigur că da. Agenţii FBI aduseseră o stenodactilografă. Aceasta îşi notă scurta declaraţie a lui Arnott. După ce o semnară şi doi martori, spuse: E târziu şi am avut o zi grea. Te-ai gândit pe cine aş putea angaja ca avocat?

— Da, îi răspunse Geoff. Pe George Symonds din Trenton. E un avocat excelent în instanţă şi un negociator minunat

— Or să încerce să mă condamne pentru uciderea cu premeditare a doamnei Peale. Jur că a fost un accident.

— Dacă există vreo cale ca încadrarea să fie schimbată în omor din culpă, el o va găsi. Cu siguranţă. Cel puţin, n-o să mai fii pasibil de condamnare la moarte.

— Sună-l chiar acum.

Geoff ştia că Symonds locuia la Princeton, fiind invitat o dată la el la masă. Îşi mai aminti că numărul de telefon al familiei Symonds era înregistrat pe numele soţiei lui. Folosindu-şi telefonul celular, sună în faţa lui Arnott. Era zece şi jumătate.

După zece minute închise telefonul.

— E-n ordine. Ai un avocat clasa întâi. Acum vorbeşte.

— Am avut ghinionul să fiu în casa familiei Reardon când a murit Suzanne, spuse Arnott, devenind deodată grav. Suzanne se purta atât de neglijent cu bijuteriile, dintre care unele erau chiar foarte frumoase, încât m-au tentat foarte tare. Ştiam că Skip o să plece cu nişte afaceri în Pennsylvania, iar Suzanne îmi spusese că în seara aceea avea întâlnire cu Jimmy Weeks. Ştii, oricât ar părea de ciudat, ea chiar era topită după el.

— Şi el se afla în casă în timp ce tu erai acolo?

Arnott negă din cap.

— Nu. Aranjaseră ca ea să meargă până în zona comercială din Pearl River, să-şi lase maşina acolo şi să se urce în limuzina lui. Din câte înţelesesem, urma să se întâlnească cu Jimmy seara. Numai că am greşit. Când am ajuns acasă la Suzanne, erau doar câteva lumini aprinse la parter, dar asta mi s-a părut ceva normal. Se aprindeau automat. Din spatele casei, am văzut că ferestrele de la dormitorul principal rămăseseră larg deschise. Era

o nimica toată să urc până acolo, pentru că acoperişul acelei case ultramoderne ajungea până aproape de pământ.

— La ce oră se întâmpla asta?

— La opt fix. Tocmai mă pregăteam să merg la o petrecere la Cresskill; unul dintre motivele îndelungatului meu succes este faptul că aproape întotdeauna am reuşit să aduc câţiva martori perfect credibili care să declare cum mi-am petrecut timpul în serile respective.

— Şi ai intrat în casă… îl îndemnă Geoff să povestească mai departe.

— Da. Nu se auzea niciun zgomot, aşa că m-am gândit că toţi plecaseră, după cum plănuiseră. Habar n-aveam că Suzanne era încă în casă, la parter. Am trecut prin sufragerie, apoi am intrat în dormitor şi m-am dus la noptieră. Văzusem rama de fotografie doar în treacăt şi nu eram sigur dacă e un Fabergé autentic; fireşte, m-am ferit mereu să se observe că mă interesează. Tocmai o luasem s-o studiez când am auzit-o pe Suzanne. Se răstea la cineva. Era destul de neplăcut.

— Ce spunea?

— Ceva de genul: „Mi le-ai dat mie şi acum sunt ale mele. Aşa că ieşi afară. Mă plictiseşti.”

Mi le-ai dat mie şi acum sunt ale mele. Bijuteriile, îşi spuse Geoff.

— Asta înseamnă că Jimmy Weeks se răzgândise şi venise s-o ia pe Suzanne în seara aceea, spuse el.

— A, nu. Am auzit un bărbat strigând: „Dă-mi-le înapoi”, dar era o voce prea distinsă ca să fi fost a lui Jimmy Weeks, şi, cu siguranţă, nu era nici a bietului Skip, oftă Arnott. În acel moment am băgat rama în buzunar, aproape fără să-mi dau seama ce fac. O copie grosolană, după cum am văzut mai târziu, dar fotografia Suzannei era încântătoare, aşa că mi-a făcut plăcere să le păstrez. Era foarte drăguţă. Chiar îi simt lipsa.

— Ai băgat rama în buzunar, îl încuraja Geoff să continue.

— Şi mi-am dat seama deodată că venea cineva sus. Cum îţi spuneam, eram în dormitor, aşa că am intrat imediat în dulapul Suzannei şi am încercat să mă ascund după rochiile ei lungi. Dar nu am închis uşa de tot.

— Ai văzut cine a urcat?

— Nu, nu i-am văzut faţa.

— Şi ce a făcut acea persoană?

— S-a dus direct la caseta de bijuterii, a scotocit prin zorzoanele Suzannei şi a scos de acolo ceva. Se pare însă că n-a găsit tot ce căuta şi a început să cotrobăie prin toate sertarele. Parcă-şi ieşise din minţi. După câteva minute, fie a găsit ce căuta, fie a renunţat. Din fericire, nu şi-a băgat nasul şi în dulap. Am stat acolo cât am putut şi pe urmă, simţind că se întâmplase ceva cumplit, m-am furişat până jos. Atunci am văzut-o.

— În casetă erau multe bijuterii. Ce a luat ucigaşul Suzannei?

— Judecând după ce am auzit în timpul procesului, sunt sigur că floarea cu boboc… broşa aceea veche cu diamant. Era o bijuterie cu adevărat frumoasă. Unică în felul ei.

— Suzanne avea brăţara cea veche tot de la cel care i-a dat şi broşa?

— Da, sigur. Cred că, probabil, încerca să găsească şi brăţara.

— Ştii cine îi dăduse Suzannei brăţara şi broşa?

— Sigur că ştiu. Suzanne nu prea avea secrete faţă de mine. Acum, fii atent, nu pot jura că el e cel care intrase în casă în seara aceea, dar pare logic, nu? Înţelegi ce vreau să spun? Declaraţia mea va ajuta la prinderea adevăratului ucigaş. De asta ar trebui să mă bucur de un oarecare respect, nu crezi?

— Domnule Arnott, cine i-a dat Suzannei brăţara şi broşa?

Arnott zâmbi amuzat.

— N-o să mă crezi când o să-ţi spun.

96

Lui Kerry îi trebui douăzeci şi cinci de minute ca să ajungă la Old Tappan. Fiecare rotire a pneului maşinii părea interminabilă. Robin, fetiţă curajoasă şi dragă, care a încercat mereu să ascundă cât de dezamăgită a fost când Bob s-a repezit la ea, care astăzi ascunsese atât de bine faptul că era teribil de speriată. Totul fusese prea mult pentru ea. N-ar fi trebuit s-o las cu altcineva, gândi Kerry. Nici măcar cu Jonathan şi Grace.

Nici măcar cu Jonathan şi Grace.

Jonathan părea aşa de ciudat la telefon, gândi Kerry.

De acum înainte, *o să am eu* grijă de copilul meu, îşi promise Kerry.

Mămica şi copilaşul – uite că îi veneau din nou în minte aceste cuvinte.

Intra în Old Tapan. Mai avea de mers doar câteva minute.

Robin păruse foarte încântată la gândul că o să stea cu Grace şi Jonathan şi că o să răsfoiască albumele cu fotografii.

Albumele cu fotografii.

Kerry trecu de ultima casă înainte de cea a lui Jonathan. Intră pe alee. Aproape inconştient, îşi dădu seama că sistemul automat de aprindere a luminilor nu funcţiona.

Albumele cu fotografii.

Broşa cu floarea şi bobocul.

O mai văzuse.

La Grace.

Cu ani în urmă, când Kerry începuse să lucreze la Jonathan. Pe vremea aceea, Grace îşi purta bijuteriile. În multe fotografii din album, Grace era cu bijuterii. Şi glumise când Kerry îi admirase broşa. Îi spusese „mămica şi copilaşul”.

Suzanne Reardon purta broşa lui Grace în fotografia aceea din ziar. Asta înseamnă că… Jonathan! Să i-o fi dat el?

Îşi aminti acum că Grace îi povestise că-l rugase pe Jonathan să-i depună toate bijuteriile în seiful de la bancă.

— Nu mi le mai pot pune singură, nu le mai pot scoate singură şi mi-aş face tot felul de griji dacă aş şti că sunt în casă.

I-am spus lui Jonathan că mă duc să mă întâlnesc cu doctorul Smith, îşi dădu seama Kerry. Aseară, după ce am venit acasă, i-am spus lui Jonathan că am impresia că Smith o să cedeze, îşi aminti ea. Dumnezeule! Înseamnă că el l-a împuşcat pe Smith.

Kerry opri maşina. Se afla în faţa elegantei vile de gresie. Deschise portiera şi porni în fugă pe scări.

Robin se afla în casă cu un criminal.

Kerry nu mai auzi ţârâitul slab al telefonului din maşină când apăsă pe butonul soneriei.

97

Geoff o sună pe Kerry acasă. Cum nu răspunse nimeni, încercă pe telefonul ei din maşină. Unde să fie oare? se întreba el agitat. Când formă numărul de telefon de la biroul lui Frank Green, gardianul îl scoase pe Arnott din sală.

— Procuratura e închisă, dacă e ceva urgent, formaţi… auzi el mesajul înregistrat pe robot.

Geoff înjură şi formă numărul pentru urgenţe. Robin era cu soţii Hoover. Dar unde era Kerry? În sfârşit, cineva răspunse la serviciul de urgenţă.

— Sunt Geoff Dorso. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu Frank Green. E vorba de un caz urgent. De o crimă. Daţi-mi numărul lui de telefon de acasă.

— Vă pot spune că nu e acasă. A fost chemat pentru o crimă la Oradell, domnule.

— Îmi puteţi face legătura cu el?

— Da. Aşteptaţi o clipă.

După trei minute, auzi în receptor vocea lui Green.

— Geoff, sunt extrem de ocupat. Sper că este ceva important.

— Da, este. Chiar foarte important. E în legătură cu cazul Reardon. Frank, Robin Kinellen a rămas în seara asta acasă la Jonathan Hoover.

— Mi-a spus Kerry.

— Frank, tocmai am aflat că Jonathan Hoover e cel care i-a dat Suzannei Reardon bijuteria aceea veche. Era încurcat cu ea. Cred că el e criminalul pe care-l căutăm. Iar Robin a rămas la el.

Urmă o pauză lungă. Apoi, cu o voce lipsită de orice emoţie, Frank Green spuse:

— Mă aflu acum în casa unui bătrân, specialist în bijuterii vechi. A fost ucis azi după-amiază. Nu există nicio dovadă că ar fi fost jaf, dar băiatul lui mi-a spus că a dispărut agenda în care bătrânul îşi notase numele clienţilor. O să-i trimit imediat pe poliţiştii din zonă acasă la Hoover.

98

Jonathan îi deschise uşa lui Kerry. Casa era cufundată în semiîntuneric şi linişte.

— S-a potolit, îi spuse el. Totul e în ordine.

De frică şi mânie, Kerry îşi ţinea pumnii strânşi în buzunarele de la haină. Reuşi totuşi să-i zâmbească.

— Vai, Jonathan, ce neplăcut trebuie să fi fost pentru tine şi pentru Grace. Ar fi trebuit să-mi dau seama că lui Robin îi este atât de frică. Unde e?

— Acum e iar în camera ei. Doarme tun.

Sunt oare nebună? se întreba Kerry în timp ce-l urma pe Jonathan pe scară. Să mi-o fi luat imaginaţia razna? Jonathan pare atât de normal.

Ajunseră în dormitorul pentru musafiri, camera roz, cum îi spunea Robin, din cauză că pereţii,

draperiile şi cuvertura, toate erau de un roz pal.

Kerry deschise uşa. În raza de lumină a unei lămpi de veghe, o văzu pe Robin culcată pe o parte, în obişnuita ei poziţie fetală, cu părul lung şi negru desfăcut pe pernă. Din doi paşi, Kerry fu lângă pat.

Robin îşi sprijinea obrazul în palma făcută căuş. Respira regulat.

Kerry se uită în sus, la Jonathan. El era la capătul patului, fixând-o cu privirea.

— Era foarte supărată. Urma ca, după ce vii, s-o iei acasă. Vezi, are aici totul pregătit: ghiozdanul, hainele de şcoală, cărţile. Stai să te ajut eu să le iei.

— Jonathan, n-a avut niciun coşmar. Nu s-a trezit, nu-i aşa? întrebă Kerry pe un ton fără inflexiuni.

— Nu, îi confirmă el cu indiferenţă. Şi ar fi mai uşor pentru ea dacă nu s-ar trezi nici acum.

În lumina difuză a lămpii de veghe, Kerry văzu că Jonathan avea în mână un pistol.

— Ce faci, Jonathan? Unde e Grace?

— Grace doarme adânc, Kerry. M-am gândit că e mai bine aşa. Uneori are nevoie de sedativul cel mai puternic ca să scape de dureri. I-l dizolv în cacaoa fierbinte pe care i-o duc la pat în fiecare seară.

— Jonathan, ce vrei?

— Vreau să ducem în continuare aceeaşi viaţă. Vreau să fiu preşedintele Senatului şi prieten cu guvernatorul. Vreau să-mi petrec restul vieţii cu soţia mea, pe care totuşi o iubesc cu adevărat. Uneori bărbaţii o iau razna, Kerry. Şi fac lucruri foarte prosteşti. Se lasă încântaţi de femei tinere şi frumoase. Poate că eram vulnerabil din cauza stării în care se află Grace. Ştiu că a fost o nebunie din partea mea. Ştiu că a fost o greşeală. Pe urmă n-am mai vrut decât să-mi iau înapoi bijuteriile pe care i le-am dat, ca un prost, acelei fete vulgare, Suzanne Reardon, dar n-a vrut să renunţe la ele. Făcu un

semn cu pistolul. Scoal-o pe Robin sau ia-o în braţe. Nu mai e timp.

— Jonathan, ce ai de gând să faci?

— Doar ceea ce sunt nevoit, şi o voi face cu cel mai mare regret. Kerry, Kerry, de ce te-ai apucat să te lupţi cu morile de vânt? Ce conta că Reardon era la închisoare? Ce conta că tatăl Suzannei susţinea că el i-a dăruit brăţara care-mi putea face mie atâta rău? Aşa a fost să fie. Iar eu ar fi trebuit să servesc în continuare statul ăsta pe care îl iubesc şi să trăiesc alături de soţia mea pe care o iubesc. A fost o pedeapsă suficientă să ştiu că Grace şi-a dat seama atât de uşor de trădarea mea, îi spuse Jonathan, apoi zâmbi. E o femeie minunată. Mi-a arătat fotografia aceea şi mi-a zis: „Nu ţi se pare că seamănă cu broşa mea cu floarea şi bobocul? Parcă-mi vine să le port iar. Te rog, dragul meu, s-o scoţi din seif.” Ştia, iar eu ştiam că ştie, Kerry. Şi, deodată, dintr-un nebun romantic de vârsta a doua… m-am simţit atât de terfelit.

— Şi ai omorât-o pe Suzanne.

— Da, dar am făcut asta nu numai pentru că a refuzat să-mi dea înapoi bijuteriile soţiei mele, dar a mai avut şi neruşinarea să-mi spună că şi-a găsit un iubit nou şi grozav, pe Jimmy Weeks. Dumnezeule, omul acela e un gangster. Un mafiot. Kerry, sau o trezeşti pe Robin, sau o iei în braţe aşa adormită.

— Mami, se foi Robin cu ochii larg deschişi, apoi se ridică. Mami, zâmbi ea. De ce ai venit aici?

— Scoală-te, Rob. Trebuie să plecăm.

O să ne omoare, îşi spuse Kerry. O să spună că Robin a avut un coşmar, iar eu am venit după ea şi am luat-o cu maşina.

O cuprinse pe Robin cu braţul pe după umeri. Simţind că se petrece ceva, Robin se cuibări lângă ea.

— Mami?

— Stai liniştită.

— Nene Jonathan? spuse ea când îi văzu pistolul în mână.

— Nu mai scoate nicio vorbă, Robin, o îndemnă Kerry încet.

Ce să fac? se întreba ea. E nebun. Şi-a ieşit din minţi. Dacă Geoff nu s-ar fi dus să se întâlnească cu Jason Arnott. Geoff m-ar fi ajutat. Geoff ar fi găsit o cale să mă ajute. Când coborau pe scări, Jonathan spuse încet:

— Dă-mi cheile de la maşină, Kerry. O să ies cu voi până afară, pe urmă o să intri cu Robin în portbagaj.

O, Doamne, îşi spuse Kerry. O să ne omoare, o să ne ducă undeva, o să lase maşina acolo şi o să pară o crimă mafiotă. O să fie învinuit Weeks.

În timp ce traversau holul, Jonathan spuse:

— Îmi pare sincer rău, Robin. Acum, deschide uşa încet, Kerry.

Kerry se aplecă s-o sărute pe Robin.

— Rob, când mă răsucesc, fugi, îi şopti ea. Fugi în vecini şi strigă cât poţi de tare.

— Uşa, Kerry, insistă el.

Ea o deschise încet. Jonathan stinsese becurile de pe verandă, aşa că numai felinarul din capătul aleii mai arunca o lumină difuză înjur.

— Am cheile în buzunar, spuse ea, apoi se întoarse şi strigă: Fugi, Robin!

În aceeaşi clipă se repezi prin hol la Jonathan. În timp ce se năpustea spre el, auzi că arma se descarcă, apoi simţi că e săgetată de durere în tâmplă şi urmă imediat un val de ameţeală. Pardoseala de marmură a holului se înălţă parcă spre ea când se prăbuşi. Nu mai auzi în jur decât sunete întretăiate: încă o împuşcătură; glasul tot mai îndepărtat al lui Robin strigând după ajutor; sunetul sirenelor apropiindu-se.

Şi, deodată, numai sunetul sirenelor şi strigătul răguşit al lui Grace:

— Iartă-mă, Jonathan. Iartă-mă. Nu te puteam lăsa să faci aşa ceva, spuse ea. Aşa ceva. Nu lui

Kerry şi Robin.

Kerry reuşi să se ridice, ţinându-se cu mâna de tâmplă. Sângele îi şiroia pe faţă, dar ameţeala începuse să-i treacă. Când privi în sus, o văzu pe Grace că alunecă din scaunul cu rotile pe pardoseală, scăpă pistolul dintre degetele sale noduroase şi luă în braţe trupul soţului ei.

Marţi, 6 februarie

99

Sala de tribunal se umpluse pentru ceremonia de depunere a jurământului de către procurorul adjunct Kerry McGrath în funcţia de judecător. Zumzetul festiv al vocilor se stinse când uşa dinspre cabinetele judecătorilor se deschise şi o procesiune de judecători îmbrăcaţi în robe negre îşi croi drumul în sală, ca să salute intrarea în rândurile lor a unui nou coleg.

Kerry se duse tăcută la fotoliul magistratului şi se aşeză în dreapta acestuia, în timp ce judecătorii merseră la scaunele care le fuseseră rezervate, printre oaspeţi, în primul rând.

Kerry privi spre cei din sală. Mama ei şi Sam veniseră să vadă ceremonia. Stăteau amândoi lângă Robin, care încremenise parcă pe scaun, cu ochii măriţi de emoţie. Pe faţă abia i se mai vedeau tăieturile din cauza cărora avusese loc întâlnirea aceea fatidică cu doctorul Smith.

În rândul următor stătea Geoff cu mama şi tatăl lui. Kerry îşi aminti cum el dăduse fuga în elicopterul celor de la FBI ca s-o vadă la spital, cum el fusese cel care o liniştise pe Robin, aflată într-o criză de isterie, cum o dusese acasă la familia lui, când doctorul insistase ca Kerry să rămână peste noapte la spital. Acum, când îi vedea expresia de pe chip şi felul în care îi zâmbea, se abţinea cu greu să nu izbucnească în lacrimi.

Margaret, vechea şi cea mai bună prietenă a ei, se afla acolo, aşa cum promisese, să împărtăşească bucuria acestei zile cu ea. Kerry se gândi la

Jonathan şi la Grace. Şi ei spuneau că or să fie de faţă.

Grace îi trimisese un bilet.

> Mă duc acasă, în Carolina de Sud, să mă mut la sora mea. Mă consider vinovată pentru tot ce s-a întâmplat. Ştiam că Jonathan e încurcat cu femeia aceea. Şi ştiam la fel de bine că povestea nu o să dureze. Dacă nu aş fi luat în seamă fotografia aceea în care purta broşa mea, nu s-ar fi petrecut nimic din toate acestea. Nu de bijuterie îmi păsa. Am vrut doar ca, în felul acesta, să-l avertizez pe Jonathan să rupă relaţia cu ea. Nu voiam să-şi pericliteze cariera printr-un scandal. Te rog să mă ierţi şi iartă-l şi pe Jonathan, dacă poţi.

Oare pot? se întrebă Kerry. Grace mi-a salvat viaţa, dar Jonathan ne-ar fi omorât, şi pe Robin, şi pe mine, pentru a se salva pe sine însuşi. Grace ştia că Jonathan era încurcat cu Suzanne şi că ar fi putut fi chiar asasinul ei, dar, cu toate acestea, l-a lăsat pe Skip Reardon să putrezească atâţia ani în puşcărie.

Skip, mama lui şi Beth se aflau undeva în mulţime. Skip şi Beth urmau să se căsătorească săptămâna viitoare. Iar Geoff era cavaler de onoare.

Obiceiul era ca nişte prieteni apropiaţi sau colegi să spună câteva vorbe înainte de depunerea jurământului. Primul vorbi Frank Green.

— Gândindu-mă bine, nu văd o altă persoană, bărbat sau femeie, care să fie mai potrivită pentru această funcţie înaltă decât Kerry McGrath. Datorită simţului dreptăţii manifestat de ea, am redeschis dosarul unei crime. Amândoi ne-am confruntat cu realitatea cumplită că un tată răzbunător şi-a condamnat ginerele la închisoare,

în timp ce adevăratul criminal se bucura de libertate. Noi…

Bravo, gândi Kerry. Numai lapte şi miere. Dar, în cele din urmă, Frank fusese alături de ea. Se întâlnise personal cu guvernatorul şi-i ceruse să-i prezinte numele în faţa Senatului pentru a fi confirmată în funcţie.

Frank fusese cel care clarificase legătura dintre Jimmy Weeks şi Suzanne Reardon. Unul dintre informatorii lui, care lucrase sub acoperire ca hoţ mărunt în solda lui Jimmy, îi oferise răspunsul. Suzanne chiar fusese încurcată cu Jimmy, iar el îi dăruise bijuterii. Tot el îi trimisese trandafirii în seara aceea şi urma să ia cina cu ea. Cum ea nu apăruse, lui Jimmy îi sărise ţandăra şi, la beţie, ameninţase chiar că o omoară. Cum el nu prea ameninţa fără rost, unii dintre oamenii lui se gândiseră că el o omorâse. Iar el se temuse tot timpul că, dacă se va afla de legătura pe care o avusese cu Suzanne, i se va pune în cârcă crima.

Acum vorbea judecătorul Robert McDonough. Îşi amintea cum, în urmă cu unsprezece ani, când Kerry abia devenise procuror adjunct, părea atât de tânără, încât crezuse că era o studentă angajată la tribunal în vacanţa de vară.

Şi tocmai devenisem nevastă, gândi Kerry cu amărăciune. Pe atunci, Bob era tot procuror adjunct. Sper numai că o să aibă atâta minte să se ferească de acum încolo de Jimmy Weeks şi de alţii de teapa lui, îşi spuse ea. Weeks fusese găsit vinovat pentru toate capetele de acuzare. Acum i se intentase un nou proces pentru numirea unui jurat. Încercase să dea vina pe Bob, dar nu reuşise să-şi susţină afirmaţiile. Numai că Bob scăpase ca prin urechile acului să fie condamnat şi el. Iar Weeks nu va rezolva nimic dacă se va plânge de membra juriului al cărei tată se află la închisoare. Ştia care e situaţia încă din timpul procesului şi ar fi putut cere încă de atunci înlocuirea ei. Poate că

toate astea vor reuşi să-l sperie pe Bob înainte de a fi prea târziu. Aşa spera Kerry.

Judecătorul McDonough îi zâmbea.

— Ei bine, Kerry, cred că a sosit momentul, spuse el.

Robin se duse în faţă cu Biblia cea mare. Margaret se ridică în picioare şi veni în spatele ei, ţinând pe braţ roba neagră pe care urma să i-o dea lui Kerry după jurământ. Kerry îşi ridică mâna dreaptă, îşi puse stânga pe Biblie şi începu să repete după judecătorul McDonough:

— Eu, Kerry McGrath, jur în mod solemn…

La zece ani după ce justiția și-a spus cuvîntul în cazul „Crima trandafirilor iubirii", acesta revine, printr-un concurs de împrejurări, în atenția procurorului Kerry McGrath.
Soțul victimei a fost găsit vinovat și se află în închisoare, Kerry însă hotărăște să reînceapă investigarea morții frumoasei Suzanne Reardon, deși cunoscuții, colegii, prietenii o sfătuiesc să renunțe. Curînd ea va afla că printre aceștia există o persoană care nu se va da în lături de la nimic, nici chiar de la crimă, pentru a împiedica redeschiderea cazului.

„Mary Higgins Clark ne propune o incursiune tulburătoare în mintea oamenilor obsedați de frumusețe... o poveste mai emoționantă decît orice am citit pînă acum"

Options

Editura RAO

ISBN 973-98627-2-1

9 789739 862721

Table of Contents

Miercuri, 11 octombrie 9
1 9
2 12
3 14
4 15
5 18
6 19
7 21
Joi, 12 octombrie 24
8 24
Luni, 23 octombrie 28
9 28
10 34
11 35
Marţi, 24 octombrie 37
12 37
13 40
14 40
15 44
Miercuri, 25 octombrie 47
16 47
17 49
18 52
19 53
20 55
21 59
22 61
Vineri, 27 octombrie 64
23 64
Sâmbătă, 28 octombrie 67

24 67
25 69
Duminică, 29 octombrie 75
26 75
27 77
28 78
29 80
Luni, 30 octombrie 87
30 87
31 88
32 92
33 93
34 94
Marţi, 31 octombrie 99
35 99
36 100
37 104
38 105
39 106
40 110
41 113
42 115
43 118
44 121
Miercuri, 1 noiembrie 128
45 128
46 128
47 131
48 133
49 136
50 139
Joi, 2 noiembrie 146
51 146

52 147
53 150
54 152
55 155
56 158
57 161
58 165
59 168
60 170
Vineri, 3 noiembrie 172
61 172
62 176
63 179
64 182
65 184
66 189
67 191
68 195
69 197
Sâmbătă, 4 noiembrie 203
7 203
71 204
72 211
73 213
74 220
Duminică, 5 noiembrie 223
75 223
Luni, 6 noiembrie 229
76 229
77 232
78 235
79 239
80 241

81 245
82 247
83 248
84 253
Marţi, 7 noiembrie 259
85 259
86 262
87 263
88 269
89 270
90 272
91 275
92 280
93 281
94 283
95 287
96 292
97 293
98 294
Marţi, 6 februarie 299
99 299